După care urma toastul final. Se ridicau paharele pline cu saké și se striga : „Trăiască împăratul !“

Kamikaze își lua rămas bun de la fiecare, rideau încurcați, apoi urcau în avioane. Zîmbete ? Unora el le rămînea întipărit pe figură pînă în ultima clipă, altora el le dispărea de cum se urcau în cabină. Pe fețele unora el rezista pînă la apariția convoaielor dușmane. Să fi fost vorba de curaj ? N-am putut să-mi dau seama niciodată. Cine era cel mai curajos ? Cel care simțea frica numai la sfîrșit sau cel care trăia spaima de la bun început și cu toată intensitatea ?

Atunci n-am mai fost în stare să mă gîndesc decît la un singur lucru... Venea direct spre mine. Arăta ireal. Organismul lui preluase cu totul, mecanic, misiunea. Pe chipul lui de ceară apăru un zîmbet ciudat. „Spune-i, spune-i că o să-i acoperi întregul zbor și că o să mori împreună cu el“, îmi trecu prin gînd. Dar el nu dorea acest lucru, iar eu nu puteam rosti aceste cuvinte. „O să-ți vină și ție rîndul, Kuvahara, în curînd...“ Am repetat de mai multe ori aceste cuvinte reușind pînă la urmă să mă disculp de sentimentul de vinovăție.

— Îți amintești... se auzi glasul lui, îți amintești cît de mult ne-am dorit să zburăm împreună ?

— L-am privit fix în ochi și am dat din cap.

— O să vin după tine cît de curînd, i-am spus încet.

— Ascultă, îmi spuse, ai grijă de ceea ce rămîne după mine. N-am prea multe, dar te rog să ai grijă...

Mi-am întors privirea într-o parte. Tatsuno mi-a dat ceea ce avea să-mi dea. Oamenii noștri condamnați la moarte lăsau totdeauna cîte ceva în urma lor — un fir de păr, unghii, uneori degete — pentru a fi arse. Cenușa era trimisă apoi acasă pentru a fi așezată printre lucrurile sfinte ale familiei...

Primele motoare începură să uruie iar eu mi-am aruncat privirea spre Tatsuno, ca și cînd l-aș fi putut ajuta cu ceva.

— Rămîi cu bine, Jasuo...

Ne-am căzut în brațe.

Am plecat apoi spre aparatul meu. Nici nu știu cum am ajuns pînă acolo. Știu însă cînd m-am băgat în cabină. Mi-am pus ochelarii și am încercat manetele. În febra dinaintea startului întreaga bază forfotea de oameni și aparate.

Am verificat carburantul apoi am răsucit starterul. Am decolat — niște bestii letargice înaripate, trezite la viață...

Comandantul, elevii, toți cei care lucrau la bază, ceilalți piloți, mecanicii, de care ne despărțirăm de curînd, deveneau din ce în ce mai mici...

20.

Vremea era bună. Ploaia obișnuită se oprise iar deasupra noastră bolta strălucea clară. În cîteva minute am lăsat în urmă pămîntul și munții, și m-am gîndit că Japonia nu-i altceva decît o îngrămădire de munți, de puternice rămășițe vălurite ale trecutului, de pe vremea cînd insulele se vînzoleau și se înecau ca niște monștri răniți, de cînd cuptoarele naturale ale pămîntului aruncau în văzduh limbi de foc.

Am lăsat în urmă țărmurile. Țărmurile celor patru insule ale căror văi servesc drept casă pentru șaptezeci de milioane de oameni...

Ne aflam la o oră de la start. Pentru doisprezece dintre noi aceasta era ultima privire spre casă. Pentru doisprezece dintre noi, cele trei ceasuri de zbor pînă deasupra Okinawei reprezentau ultima trăire pe această lume.

La cîteva minute de zbor de la Kogoshima am observat aparate B-29. Se îndreptau spre Shikok. Am schimbat puțin direcția de zbor și ne-am făcut dispăruți după niște nori ca de vată. Am continuat zborul cu viteză încetinită. Sub noi, Pacificul se vălurea strălucind verzui în lumina razelor soarelui, ca și cînd pe el s-ar fi aflat milioane de artificii.

— O oră zbor stînga, se auzi în căști vocea comandantului Uno.

Am confirmat printr-un semnal recepționarea comunicării. Uno era un sergent ca la douăzeci de ani, care pînă acum nu cunoscuse decît lumea de la țară, dar care se transformase într-un aviator de clasă, într-un pilot de vînătoare uns cu toate alifiile. Cu puțin noroc, ar fi putut ieși din el un adevărat as al aerului.

Grupul nostru de kamikaze zbura în formațiuni de cîte trei. Timpul trecea repede. Ora H bătea la ușă, iar țintele care se apropiau tot mai mult îmi lăsau în gură gust de ghips uscat. Așa pățeam totdeauna... Mîinile mi se împreunau și se despreunau singure. „Ești prea încordat, Kuvahara“, îmi ziceam tot timpul.

Am lăsat mult în urmă insulițele Jaku și Togara iar acum ne-a dispărut din cîmpul de observație și Amami. Nu priveam decît înainte. Okinawa ! Ea se contura înaintea noastră în timp ce capul începu să-mi duduie nebunește. Uno făcu un semn de aripi, semn că în fața noastră apăruse un convoi de vase americane. Am început să număr direle lăsate în urmă : ici, ni, san, shi... douăzeci și cinci, în total. Iar în mijlocul acestei adevărate flote se afla prada noastră : patru portavioane escortate de vase de luptă și crucișătoare.

Uno făcu din nou semnul și cei doisprezece kamikaze, cu motoarele ambalate la maximum, începură să vină în față, pregătindu-se pentru atac. Noi, ceilalți patru, zburam de voie în urma lor. O clipă, încă una... și aparatele se lansează în picaj. Vasele cresc... cresc... cresc. Deschid focul.

Sfîrșitul așteptării. Acum toate merg repede. Și-apoi ne vom întoarce la bază pentru a da obișnuitul raport. N-are cum să fie mai periculos ca-n alte dăți.

Tatsuno zbura pe un Mitsubishi 96 al aviației marine.

Toți cei doisprezece piloți deschiseseră deja cabinele, iar șalurile lor de mătase fluturau în vînt. Vîntul — vîntul de la zei. Înainte, sub noi, gurile antiaerienelor începură să scuipe primele mănunchiuri de fum, iar semnalele luminoase lăsau pe cer urme roșietice.

Acum... Se părea că eram exact deasupra lor. Sînt lac de sudoare și cat cu ochii în patru. Șeful piloților-kamikaze pleacă în picaj, zburînd frontal pe barajul de foc venit de jos. Va atinge portavionul ? O clipă scurtă se păru că da. Dar nu, e atins ! și cu asta totul e gata. Aparatul lui se preface într-o sferă de foc care se micșorează din ce în ce pînă dispare cu totul...

Acum totul este estompat, neclar — un amestec de sunete și culori. Alte două aparate — explozii

în aer ! Al patrulea are mai mult noroc : atinge ţinta ! A atins crucişătorul exact în punctul care marchează linia de scufundare. O explozie puternică, apoi alta... alta... alta... E bine ! Bine ! Crucişătorul se contorsionează din cauza crampelor mortale. Nu reuşeşte să se menţină la suprafaţă — apa se prăvale peste balustradă şi îl asfixiază. Se ridică perpendicular pe pupa şi dispare înghiţit de valuri.

Pierdusem privirea de ansamblu. Aparatele erau acum împrăştiate. Peste tot zgomot infernal. Şi haos. Unul dintre aparatele noastre zboară perpendicular pe suprafaţa apei iar gloanţele slobozite din ţeava mitralierei lui iscă zeci de arteziene cu apă de mare. Ţinta lui — un portavion. Se îndreaptă spre el. Îl va lovi în plin, mortal ? Nu, nu... El este cel atins... Se pune pe spate şi pricinuieşte portavionului daune infime.

Sistemul de apărare al inamicului este de netrecut. Doar un ţînţar l-ar putea străpunge. Alte două aparate au ca ţintă acelaşi portavion, dar nu reuşesc decît să cadă doborîte, vălurind suprafaţa apei. Deocamdată, un singur lucru este cert : am reuşit să scufundăm un singur vas inamic...

Ne-au mai rămas cîteva aparate doar. Proiectate pe linia orizontului ele sînt acum greu de recunoscut. Două aparate, unul modern şi un Mitsubishi vechi, s-au întors spre noi. Ne rotim deasupra lor observîndu-le cum îşi desăvîrşesc curba de întoarcere pornind apoi în linie dreaptă. Mitsubishi ? Bine, dar pe Mitsubishi zboară Tatsuno ! Da, sînt sigur de asta ! Era în ultima formaţie, ultimul aparat din aviaţia marină...

Şi iată-l pe Tatsuno efectuînd acum un zbor extraordinar, cu mult mai bun decît cel mai bun zbor reuşit vreodată la şcoală. Din coada aparatului lui încep să iasă flăcări, dar el zboară mai departe. Degetele de foc se alungesc. Aparatul lui este acum un jet de foc zburător, fără cale de oprire. Pune avionul pe direcţia unui vas cisternă care brăzda suprafaţa de plumb a apei.

Loveşte în plin ! Văzduhul este zguduit de o explozie formidabilă ! Apoi o serie scurtă de alte explozii mai mici, şi, în sfîrşit, o cuvertură imensă de foc acoperi suprafaţa apei. Vasul cisternă se scufundă ! S-a dus de-acum în adîncuri, rămînînd din el doar urme de petrol şi foc, lăţindu-se.

Tatsuno... Tatsuno...

A fost prietenul meu...

21.

După cît am putut să-mi dau seama, toţi piloţii-kamikaze erau morţi. Am reuşit să scufundăm un crucişător şi un vas cisternă şi să avariem un portavion (despre care am aflat mai tîrziu) şi un alt vas de luptă. Nu aveam însă timp pentru a aprecia succesul. Am văzut avioane inamice luîndu-şi zborul de pe puntea portavioanelor — păsări agitate cărora li se stricase cuibul. O clipă, în învălmăşeala aceea, le-am pierdut din vedere apoi, deodată, în spatele meu au apărut două dintre ele. Cam la trei sute de metri sub mine, trăgeau rafale lungi. Alte două aparate mult mai rapide, urcară pentru a ajunge în poziţie mai bună de tragere.

Am început să am probleme cu stabilizatorul, în timp ce gloanţe de calibru cincizeci trecură prin cabină, la cîţiva centimetri de capul meu. Noi, cei patru, am virat instinctiv. Uno se clătină ca o frunză bătută de vînt. Reuşi însă să deschidă foc şi în secunda următoare unul din avioanele inamice se dădu puţin la o parte urlînd şi scoţînd fum. Lîngă mine, din partea stîngă, se auzea lătratul mitralierei lui Nakamura.

Acum ! Mă găseam în spatele duşmanului. Am lansat o salvă dar ea a trecut pe lîngă el. A urmat o a doua, dar nici aceasta nu şi-a atins ţinta.

Am reuşit să desluşesc clar trei aparate americane şi pe cele patru ale noastre. Cu coada ochiului am văzut că Nakamura trage din nou. În plin ! Întreg avionul duşman fu cuprins de flăcări şi se prăbuşi. Adversarul meu îmi scăpa tot mereu. Încerca să ia înălţime. Am ochit de jos, burta fiindu-i vulnerabilă. Pricepînd ce-l pîndeşte, pilotul a făcut o întoarcere bruscă — neînţeleaptă manevră. Gloanţele mele şuierară pe lîngă coada lui, aşa că nu-mi rămînea altceva de făcut decît să trag mai departe asupra lui din poziţia caraghioasă — zbor pe spate — în care mă aflam încercînd şi eu să întorc. Am zărit un nor de fum şi m-am simţit învăluit de un sentiment de linişte şi mîndrie. Duşmanul însă nu depuse armele şi se ascunse după nori. Ajuns în punctul culminant al curbei am avut răgazul să văd că avionul duşman explodează, prefăcîndu-se în nimic.

— O ştergem, se auzi în cască glasul lui Uno. Pentru astăzi jocul s-a terminat.

Numai că asupra noastră se năpustiră o duzină, poate două duzini de avioane inamice. Ne urmăreau aşa că ne-am văzut înconjuraţi din toate părţile de aripi albastre, stele albe şi boturi boante. Am dat carburanţi şi ne-am îndreptat spre nori.

N-a fost însă manevra cea mai bună. Patru sau cinci aparate inamice se năpustiră asupra mea venind din faţă. Inima a încetat să-mi mai bată. Angajarea luptei cu ele ar fi însemnat sfîrşitul. Am apăsat instinctiv pe manetă şi am virat brusc stînga, dispărînd. Au început să tragă după mine. Un aparat se înscrisese într-o spirală verticală, eu trezindu-mă pe neaşteptate cu el deasupra mea. A început să tragă. M-a atins ! Nici o daună vizibilă ! Mi-am luat din nou inima în dinţi şi am coborît prudent. Am zărit marea. Mi-am dat seama instinctiv că sînt urmărit în continuare de cîteva aparate duşmane.

Ştiam că majoritatea dintre acestea nu vor putea zbura tot timpul pe urmele mele, aparatele fiind mai rapide decît al meu, dar mai greu manevrabile. Am trecut ca un fulger prin perdeaua de foc azvîrlită de gurile de pe vase, inclusiv de mitraliere reuşind să echilibreze aparatul foarte aproape de suprafaţa apei. Avionul gigant care mă urmărea n-a avut acelaşi noroc. Fusese aprins de propriul tir şi căzu în mare, jetul de apă arătînd locul care-i fusese hărăzit drept mormînt.

Am stăpînit avionul cu toată energia pe care o aveam, continuînd să zbor razant cu suprafaţa apei în timp ce văzduhul de deasupra mea era cea mai spectaculoasă imagine a morţii

După aceea am luat înălţime, zărind din nou uscatul. Reuşisem să scap de toţi americanii. Numai de m-aş putea ridica pînă la nori... De jos, de la bordul navelor, continuau salvele gurilor de foc. În faţa mea, ca nişte munţi negri, norii.

Am auzit sub mine un zăngănit. Avionul începu să se clatine ameninţător. Un aparat inamic reuşise să reducă distanţa dintre mine şi el şi trăgea acum ca un apucat, cam de la cinci sute de metri. Am recepţionat în plin o lovitură ! Pentru o clipă am rămas pur şi simplu năucit...

Mă aşteptam să se producă explozia, să iasă fum, cînd, deodată, motorul a început să urule dar, slavă domnului, se menţinu în aer. Avionul inamic se apropie şi mai mult — rechin de pradă — trăgînd cu tot armamentul său de calibru cincizeci. Repede, Kuvahara, mai repede ! Norii ! Cîteva clipe încă...

Am reuşit ! Inamicul forţă imposibilul, punînd în mişcare tot ce avea pe mare şi tot ce putea fi lansat în văzduh.

Zadarnic... Pierduse...

22.

Am intrat nu prea vesel în amurgul care devenea tot mai evident. În față, bolta fu spintecată de un fulger și pereții de aer se umplură de un aer rău-prevestitor.

Cabina aparatului meu se umplu încet cu un praf înțepător, iar eu am început să-mi dau seama de mărimea avariei. Mi-am scos însă repede din cap acest lucru. Aveam de rezolvat probleme mai mari. Aripile aparatului meu începură să fie biciuite de ploaie. Apoi, deodată, m-am trezit cu un adevărat șuvoi de apă care, pe moment, mi-a zădărnicit orice vizibilitate...

Zburasem și pînă atunci pe ploaie dar printr-o asemenea furtună n-am mai trecut niciodată. Apa începu să pătrundă prin găurile făcute în sticla cabinei, iar vîntul devenea tot mai sălbatec. Unul dintre motoare începu să tușească. Mi s-a oprit respirația, dar norocul mi-a ieșit din nou în cale.

Tîmplele îmi vuiau. Am încercat să străpung cu privirea amurgul. Undeva, departe, era încă zi, aici însă, în măruntaiele furtunii, era aproape noapte. O clipă nici măcar nu am știut încotro zbor, eram pur și simplu complet dezorientat. Acul busolei se mișca ca o limbă dintr-o parte în cealaltă. Mi-am dat seama că nu mai funcționa nici orizontul artificial, nici indicatorul pentru viraje. Dar, indiferent ce mă aștepta, trebuia să ies din acest infern — și cît mai degrabă.

Dar încotro ? Virînd puțin stînga am zărit o lumină galbenă, palidă. Am pus aparatul pe direcția aceea, așa cum fluturele de noapte este atras de lumină. Deodată mi s-a părut că burta avionului meu se prăbușește : intrasem într-un gol de aer de peste treizeci de metri iar elicea începu să se învîrtească în gol. Aveam sentimentul că cineva îmi aplicase o lovitură cumplită în stomac.

Stratul de aer începu să fie din nou dens, iar eu am fost pur și simplu tras brutal înainte. Am reușit să ies cu bine din această situație, dar capul mi se învîrtea pur și simplu. Practic îmi era imposibil să mai conduc avionul așa cum se cerea. Dacă dădeam maneta la stînga, puteam fi aruncat foarte bine în dreapta, iar dacă urmăream să urc spre cer, m-aș fi putut trezi catapultat spre suprafața apei mării.

Mă lăsaseră aparatele de bord și unul din motoare și eram teribil de obosit. Cu cîteva clipe mai înainte sfidasem furtuna în față, acum însă brațele mi se moleșiseră. Aveam amețeli, tot interiorul cabinei se învîrtea odată cu mine, iar privirea îmi era atît de tulbure, încît nici n-am băgat de seamă dacă mai ploua sau nu.

Pierdusem cu totul noțiunea timpului. Cînd furtuna a contenit mi-am dat seama că eram din cale-afară de extenuat. Zburam ca un automat și nu știam decît atît : departe, mai departe...

Mi-am aruncat privirea pe indicatorul de carburanți : o sută de litri. Îmi mai rămăsese puțin timp de stat în aer. Cu toată teama pe care o aveam de americani, care m-ar fi putut intercepta, am început să chem prin radio. Nici un răspuns. Am chemat din nou. Iarăși nimic. Aparatul meu zbura mai departe dovedindu-mi tot devotamentul lui. Admirabilă ființă... În curînd ar putea respira ca un bărbat cu venele tăiate...

Am lansat din nou semnale radio, mi-am ținut respirația și am așteptat. Răspuns ! China !

— Aici Nanking...

Obținusem legătura !

Cîteva grade stînga și apoi înainte spre Coreea. Aș putea ajunge acolo dincolo peste mai puțin de douăzeci de minute. Repede ! Da, îi văd deja țărmurile, arăta ca o navă mare... Motorul defect lucra mai departe credincios.

Am mai privit o dată înapoi. Undeva, departe, ne adulmecau forțele dușmane — acum numai douăzeci și trei de vase în loc de douăzeci și cinci. Acolo unde oceanul înghițise rămășițele pămîntești ale lui Tatsuno și ale celorlalți piloți plecați la moarte.

Nu mai simțeam nici o durere. Nici măcar pentru Tatsuno...

Undeva în spatele meu, furtuna fierbea mai departe. „Vîntul de la zei" mă apărase așa cum cu secole în urmă îmi apărase poporul.

23.

Aparatul meu rănit înghițea distanța care mai rămăsese. Am ajuns, în sfîrșit deasupra Coreii și am aterizat la Taibok, la baza centrală. N-am avut răgaz pentru odihnă, am fost trimis repede la o bază mai mică în apropiere de Kiirom. Acolo urma să rămîn aproape două săptămîni pentru că era criză de carburanți. Da, într-atît era de disperată situația în care se găsea Japonia ! Bazele din Coreea își consumaseră și ultimele cote. Cu chiu cu vai se mai găsea cîte ceva pentru zborurile sinucigașe, care continuau zi de zi.

Cu toate că eram epuizat, prima mea grijă după aterizare a constituit-o avionul. În lungile luni de pregătire, dar mai ales acum, în ultima perioadă, se născuse în mine o pasiune deosebită pentru el. Pentru mine el devenise o ființă vie pe care o înțelegeam, în care aveam încredere, pe care aproape o iubeam. Parcă ar fi făcut suflet în timpul zborului acestuia cumplit prin care tocmai am trecut. Da, el m-a ajutat să înving dușmanul și chiar în clipele cînd mă simțeam părăsit total de puteri el își croia drum prin furtună...

Partea din spate și capătul aripii drepte fuseseră atinse de gloanțe. Unele găuri făcute de gloanțe — dintre care patru direct în fuselaj — erau mari, de cinci pînă la opt centimetri diametru.

Categoric, toate astea nu erau daune ireparabile.

M-am odihnit cîteva clipe lîngă aparatul meu în umbra bananierilor care înconjurau aeroportul. Și numai după aceea m-am apucat de treabă.

De departe veneau spre mine doi mecanici iar peste tot în jurul meu se făceau pregătiri în vederea atacului sinucigaș de a doua zi. De bună seamă ca aeroportul fusese bombardat de curînd pentru că echipajele umpleau acum craterele și nivelau gropile. Obosit de moarte, m-am sprijinit cu spatele de trunchiul unui copac și i-am așteptat pe cei doi mecanici. Și ei iubeau mașinile acestea zburătoare și le îngrijeau cu multă dragoste.

Deodată se auziră sirenele : alarmă aeriană ! Fără o altă avertizare prealabilă își făcură apariția exact deasupra junglei douăzeci și cinci avioane de vînătoare în valuri de cîte cinci. Mecanicii se întoarseră brusc și o rupseră la fugă la fel ca și lucrătorii unității comerciale care s-au împrăștiat în toate părțile pe suprafața de beton. Tîrziu ! Primul val se aruncă deja asupra lor. Eu am rămas pe locul pe care mă aflam, ascultînd lătratul mitralierelor și urmărind cum gloanțele mușcau din betonul pistei.

Un om se găsea la marginea junglei și s-a aruncat în ea cu capul înainte. Doi dintre mecanici au fost însă atinși de gloanțe. Ultimul dintre ei se clătină de parcă ar fi fost atins de un camion invizibil, în timp ce camaradul lui, aflat chiar lîngă un adăpost, fugea fără nici o noimă de ici-colo.

Patru dintre oamenii detașamentului de construcții, scăpați de primul val, se prefăcuseră morți în mijlocul pistei. O stratagemă ieftină. Cînd cel de al doilea val a început să tragă asupra lor, unul dintre ei s-a ridicat pe jumătate apoi s-a prăbușit, chircindu-se...

Avioanele dușmane căutară peste tot, au distrus tot și se temeau teribil. Cu toate că nimeni nu-i deranjase cituși de puțin. Un hangar a început să ardă, o serie de aparate vechi destinate piloților-kamikaze au fost avariate, iar cîteva din avioanele de vînătoare aflate la sol au fost avariate și ele.

Avioanele inamice își terminaseră munițiile și dispărură în soarele care sta să apună...

M-am dus să caut locul unde se transmiteau ordinele. Mîine vor avea loc alte raiduri, de bună seamă că vor muri mulți oameni. Vor fi distruse alte avioane. Acum însă nu voiam decît un singur lucru : să primesc ordinul și să mi se repartizeze un pat...

O oră mai tîrziu m-am prăbușit pe un pat de cazarmă. Totul mi se părea acum departe în urmă, cu multe săptămîni în urmă. Tatsuno... murise acum cîteva veacuri... Okita era din nou o bază militară, dar departe, tare departe de insulele tropicale. Dar Nakamura ? Dar ceilalți doi din însoțire — Uno și Kimura ? Am căzut într-un somn de bețiv și știam că toate cîte mi se întîmplaseră se vor reîntoarce, se vor reîntoarce...

Am rămas două săptămîni la baza aceea îndepărtată, ca instructor. Aveam o singură misiune — să-i învăț pe piloți cum să moară mai bine ! Zilnic se ridicau în văzduh grupuri de oameni condamnați la moarte, care de fiecare dată dădeau ocol aeroportului și băteau din aripi în semn de ultim bun rămas.

După decolarea acestora, radiștii de la bază așteptau pînă ce auzea un semnal lung, țiuit. Acesta era semnalul prin care comandantul grupului anunța că a zărit inamicul și că începe atacul mortal. Cîteva clipe mai tîrziu zgomotul înceta, ca și cînd ar fi amuțit dintr-odată.

Adio, credincioșilor fii ai Japoniei !

24.

Abia a doua zi după aterizarea mea în Coreea am aflat ce se întîmplase cu ceilalți membri ai grupului nostru. Despre Nakamura și Kimura nu se știa nimic, iar eu am fost dat dispărut. Uno mă văzuse îndreptîndu-mă spre inamic după care a văzut avionul dușman în spatele meu și își pierduse orice speranță că aș fi putut supraviețui. Era posibil ca doi din formație să fi fugit în vreo insulă din lanțul de insule Kiukiu, care se prelungea la Sud-Vest de Kyushu, dar slabe speranțe.

Toți prietenii mei cei mai buni erau morți...

Cu o zi înaintea zborului meu din Coreea s-a întîmplat ceva care a constituit o lovitură grea pentru moralul nostru. Opt kamikaze decolară vertical spre cer, au dat ocol aeroportului, au fîlfîit din aripi și s-au pus pe direcția indicată. M-am uitat după ei cînd deodată am văzut că unul dintre ei se întoarce. Instantaneu m-am gîndit că are pană de motor. Cînd s-a apropiat mai mult de aeroport, cineva a strigat :

— Nu are de gînd să aterizeze ! Zboară prea sus ! Și prea repede !

— Se-ndreaptă spre hangar ! Faceți ceva ! Pompierii !

M-am aruncat într-o baltă exact în clipa cînd totul a fost zguduit de o explozie infernală. Pilotul zburase asupra hangarului principal, din care acum șfichiuiau flăcările. În cîteva clipe totul se prefăcu în infern. Sirenele urlau. Oamenii alergau, strigau. Mașinile pompierilor și oamenii păreau ceva foarte caraghios.

I-am lăsat să-și facă treaba absolut inutilă și m-am mulțumit să privesc doar. În momentul cînd reușiră să întindă furtunurile s-a auzit o explozie puternică, apoi alta, și alta... Explozie după explozie...

Printre lucrurile rămase de la pilotul care făcuse acest gest s-a găsit și o scrisoare. Mai mult ca sigur că o scrisese în dimineața aceea și era un răspuns la comunicatul succint despre situația catastrofală a Japoniei și despre inutilitatea continuării războiului. La sfîrșitul scrisorii, el spunea :

„Camarazi,
cînd veți citi aceste rînduri eu nu voi mai fi în viață. Să nu mă judecați aspru și cu ură. Ceea ce am făcut a fost foarte bine motivat. Poate că șefii noștri își vor da seama într-o bună zi de lipsa de rațiune a războiului și mulțumită gestului meu — biet și poate convingător — unii dintre voi vor rămîne în viață.

Capitularea Japoniei bate la ușă iar atunci cînd veți citi rîndurile mele veți avea cu douăzeci de avioane mai puțin, pe care, dacă eu nu le-aș fi aruncat în aer, ar fi trebuit să vă sacrificați inutil viețile..."

Doi dintre camarazi au rupt scrisoarea și au înghițit-o, dar mesajul celui dispărut s-a răspîndit repede, din gură în gură, în întreaga bază.

Din fericire, aparatul meu fusese reparat și alimentat cu carburanți mai înainte ca rezervoarele pentru carburanți să fie aruncate în aer. A doua zi m-am ridicat deasupra junglei, părăsind pentru totdeauna locul acela pustiu...

25.

Cînd am revenit din nou la Oita era sfîrșitul lunii iunie 1945. Drumul de întoarcere l-am făcut peste China și Marea Chinei de Răsărit, pentru a nu fi interceptat de avioanele americane de vînătoare. Imediat după aterizare m-am dus la ofițerul de serviciu pentru a da raportul.

— Sergent Kuvahara, vei raporta imediat comandantului despre escadrila pe care ai condus-o !

M-am uitat îngrozit la sergentul care era de serviciu în ziua respectivă.

— Imediat ?

— Da, acum repede !

— Dar nici nu...

Îmi închipuisem că raportul lui Uno, prezentat în urmă cu două săptămîni, fusese suficient. Ce-aș putea să-i spun în plus căpitanului ? Lui Tsubaki. Am zburat — nu alta — în jurul bazei. Ce-o fi vrînd ? Ce dumnezeu, el nu știe ce înseamnă să vii tocmai din Coreea ?

Intrînd în birou, căpitanul Tsubaki, după obicei, nici nu mă luă în seamă. După aceea a ridicat din sprîncene și s-a uitat prin hîrtiile lui de pe birou.

— Sezi, Kuvahara.

Așteptam clipa cînd se va uita la mine : aceeași expresie cercetătoare pe care o văzusem în urmă cu cîteva luni.

— Ce mai este prin Coreea ? mă întrebă.

La început, neștiind ce aștepta de la mine, nu mi-am putut dezlega limba.

— Aveți în vedere, simate domnule căpitan....

— Am in vedere avioanele, carburanţii, muniţiile, moralul...

Mi-am înăbuşit pornirea de a mă ascunde după deget şi i-am răspuns sincer :

— N-au rămas prea multe din toate astea. Duşmanul este din zi în zi mai puternic, stimate domnule căpitan. Peste tot. De ce să neg ?

La vremea aceea îl cunoşteam bine pe Tsubaki. Se putea discuta cu el. Da, eram de acord cu mama aceea de la spitalul din Hiroshima, cu Tatsuno, cu omul care distrusese hangarul în Coreea şi cu alte milioane de oameni ! Chiar dacă ne iubeam ţara mai presus de orice, moartea noastră nu-şi mai avea sensul.

— Bine, Kuvahara, spuse. Acum ascultă ordinul pentru ziua de 9 iunie. Este identic cu ordinul lui Uno.

I-am relatat despre acţiune, dar n-am fost în stare să-i spun ce se întîmplase cu doi dintre piloţii participanţi la zborul-sinucigaş. Tsubaki izbi cu pumnul în masă, urlînd :

— Incapabil ! Nu te-am trimis la picnic, Kuvahara !

Reproşul lui nu m-a atins prea mult pentru că eu eram numai formal vinovat, în plus, se părea că, în realitate, altele erau lucrurile care-l nemulţumeau pe căpitan.

— În timpul îndeplinirii misiunii ţi-ai pierdut cel mai bun prieten, aşa-i ?

— Pe cei mai buni doi prieteni ai mei, domnule căpitan.

Mi-am dat seama că nu-l interesa raportul meu, altceva voia să ştie.

— Kuvahara, ce-ai gîndit tu cînd... cînd ţi-ai văzut camarazii murind ? Ce sentimente ai trăit atunci ?

— Voiam să mor odată cu ei, căpitane...

Privirile noastre se întîlniră.

— Tu vorbeşti serios, Kuvahara ? Asta ai simţit cu adevărat ? Nu voiai să rămîi în viaţă cu orice preţ ?

— Eu...

— Tu nu-i urăşti pe americani ? Ura împotriva lor nu ţi-a cuprins inima ? N-aveai poftă să-i ucizi pe toţi ?

— Uneori îi urăsc pe americani, căpitane. Alteori...

— Spune.

— Alteori urăsc...

— ...Comandamentul superior de la Tokyo ! îmi termină Tsubaki gîndul.

Am oftat din adîncul fiinţei mele şi am simţit că şi el vibra.

— Da, îi urăsc pentru tot ce au făcut acestui popor, pentru minciunile veşnice pe care le-au spus poporului nostru. Comandament suprem....! Chiar dacă bombele s-ar fi prăbuşit peste capetele lor blestemate, ei tot ar fi continuat să susţină sus şi tare că totul este în ordine ! După plan ! După care plan ?!

Mi-am afundat faţa în mîini şi am izbucnit în plîns.

Cînd mi-am revenit, căpitanul contempla marea. Minute în şir. După aceea a tuşit şi a înghiţit în sec. Spuse încet :

— Băieţi... Cincisprezece, şaisprezece, şaptesprezece ani... Acolo, deasupra Okinawei... Împotriva tirului aceluia ucigător...

Ochii i se adînciseră în orbite iar faţa îi căzuse de cînd am plecat de la baza Hiro.

— Şi eu... eu trebuia să-i trimit.... !

Doamne, cum se schimbase Tsubaki !

— Sergent Kuvahara, zise el stînd tot în fereastră.

— Da, domnule căpitan.

— Ai obţinut rezultate bune. În acest an de război ai văzut multe, aşa-i ? Îngrozitor de multă tristeţe, îngrozitor de multă moarte. Ai trăit mai multe decît pot trăi un milion de oameni într-un milion de ani. Sigur, puteam să te trimit demult şi pe dumneata, dar erai prea de preţ pentru patria noastră....

Ne-am uitat unul la altul.

— Dacă aş putea aş schimba-o.... Aş schimba lumea asta, crede-mă, sergent Kuvahara... Eu însă nu sînt decît comandantul unei unităţi condamnate la moarte. Ştii, Kuvahara... Şi Uno, şi toţi bărbaţii care ştiu să zboare, trebuie să...

Mîinile au început să-mi tremure. Şi picioarele. Nu mă puteam stăpîni. Am închis ochii şi am aşteptat cuvîntul acela, ca şi cînd în faţa mea s-ar fi aflat un preot...

— Eşti pregătit, Kuvahara ?

Ca şi cînd mi-aş fi auzit ecoul propriului glas m-am auzit zicînd :

— Da, stimate domnule căpitan. Este o mare onoare pentru mine. Aş vrea să zbor cît mai repede !

Cît de mult aşteptasem clipa aceasta ! Şi, în sfîrşit, ea a venit. A venit cu adevărat. Stranie uşurare. Goliciune. Vinele parcă mi se umpluseră cu aer. Nu am mai rezistat să stau pe scaun şi m-am ridicat. Am dat jos de pe mine o greutate de moarte. Dacă aş fi putut, m-aş fi ridicat chiar atunci în văzduh şi aş fi plecat pentru ca nu cumva să se schimbe ceva...

— Te întorci la Hiro de cum te odihneşti puţin şi pui ceva în gură. Ultimele ordine le vei primi la Hiro.

— La Hiro ?

— Da, baza a fost refăcută parţial.

— Dar, căpitane Tsubaki, de ce aşa repede ? Abia am aterizat...

Prea multele mele întrebări avură darul de a-l supăra.

— Pentru că aşa sună ordinul. Este nevoie ca baza să fie apărată cu orice preţ, iar ei nu au piloţi de vînătoare !

O ultimă întrebare :

— Cît de repede voi fi trimis şi eu, căpitane ?

Mi-am dat seama că Tsubaki voia să termine. Îi revenise toată morga militară.

— Peste o săptămînă, poate peste două, poate mai multe... N-aş putea spune....

M-am ridicat şi am salutat.

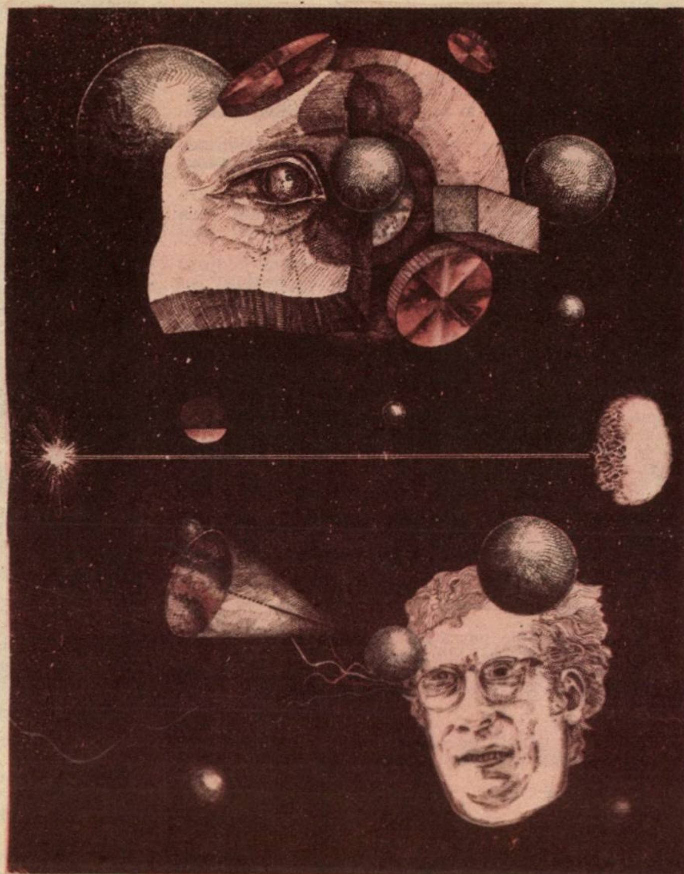
— Vă mulţumesc, domnule căpitan... La revedere..

— Le revedere, sergent Kuvahara....

Traducerea şi adaptarea de Nicolae Nicoară

ISAAC ASIMOV

Ochii nu numai văd

După sute de miliarde de ani se gîndi deodată că el este Ames. Dar nu acea combinaţie a lungimilor de undă care de-a lungul întregului Univers era echivalentul pentru Ames — ci sunetul însuşi. Sunetul pe care nu-l mai auzise şi nu mai putea să-l audă îi reveni în memorie ca o vagă amintire.

Noul proiect îi împrospătase memoria cu multe din lucrurile vechi de eoni. Îşi aplatiză vîrtejul energetic ce subsuma întreaga sa individualitate şi liniile lui de forţă depăşiră stelele.

Semnalul de răspuns al lui Brock apăru imediat.

Desigur, gîndi Ames, putea să-i spună lui Brock. Trebuia să-i spună cuiva.

Matricea energetică pulsatilă a lui Brock spuse :

— Ai venit, Ames ?

— Desigur.

— Vrei să iei parte la concurs ?

— Da ! Liniile lui de forţă pulsau desigur ciudat. M-am gîndit la o formă de artă cu totul nouă. Ceva cu adevărat deosebit.

— Eforturi zadarnice ! Cum crezi că ceva nou poate fi gîndit după două sute de miliarde de ani. Nimic nu mai poate fi nou.

Pentru o clipă Brock îşi defază comuniunea şi Ames se grăbi să-şi ajusteze liniile de forţă şi să prindă alunecarea gîndurilor celuilalt printre galaxii. Avea imaginea pulberilor de galaxii profilate pe catifeaua vidului şi a liniilor de forţă pulsînd într-o varietate infinită de viaţă energetică.

Ames spuse :

— Te rog, Brock, absoarbe-mi gîndurile. Nu te închide. M-am gîndit la manipularea materiei. Imaginează-ţi ! O simfonie a materiei. Să lăsăm energia la o parte, pentru că ai dreptate, nu mai e nimic nou în ea. Cum ar putea fi ? Şi nu înseamnă aceasta oare că trebuie să ne ocupăm de Materie ?

— Materie !

Ames interpretă vibraţiile energetice ale lui Brock ca exprimînd dezgustul. Atunci adăugă :

— De ce nu ? Şi noi am fost odată Materie, cu multă, multă vreme în urmă — acum un trilion de ani. De ce să nu construim obiecte de Materie, sau forme abstracte, sau — ascultă Brock — de ce să nu construim o reproducere a noastră, Materială, noi aşa cum am fost ?

Brock îi răspunse :

— Eu nu-mi amintesc cum arătam. Nimeni nu ştie.

— Eu ştiu, spuse energic Ames. Nu m-am gîndit la nimic altceva şi am început să-mi amintesc. Brock, lasă-mă să-ţi arăt. Şi spune-mi dacă greşesc, vrei ?

— Nu. E o prostie. Este... respingător.

— Lasă-mă să încerc, Brock. Am fost prieteni. Energiile noastre au pulsat împreună încă de la începuturi — din momentul în care am devenit ceea ce sîntem. Te rog Brock !

— Bine, dar repede.

Ames nu mai simţise de mult un asemenea tremur de-a lungul liniilor sale de forţă. Oare de cînd ? Dacă încerca acum pentru Brock, şi reuşea, putea îndrăzni să manipuleze Materia înaintea Fiinţelor — Energetice care de eoni aşteptau ceva nou.

Era puţină materie acolo, între galaxii, dar Ames o adună de pe cîţiva ani-lumină cubici. Structură atomii pînă obţinu consistenţa argilei şi îi forţă într-o formă ovoidală.

— Îţi aminteşti Brock ?, întrebă blînd. Cam aşa ceva, nu?

Vîrtejul lui Brock tremura în fază:

— Nu-mi cere să-mi aduc aminte. Nu pot.

— Acesta era capul. Aşa îl numeau ei. Îmi amintesc atît de clar şi aş vrea să-l spun. Adică

să produc sunetul. Aşteptă o clipă, apoi zise :

— Priveşte; îţi aminteşti de asta ?

Pe partea frontală şi superioară a ovoidului apăruse C A P.

— Ce este asta ? întrebă Brock.

— Cuvîntul pentru cap. Simbolurile care reprezintă sunetul cuvîntului. Spune-mi dacă acum îţi aminteşti, Brock ?

— Era ceva, spuse Brock ezitînd, ceva în mijloc. O umflătură verticală.

Ames îi răspunse:

— Da, nasul, asta trebuie să Iar aceştia, de o parte şi de Iar aceştia, pe de o parte şi de alta, sînt ochii. OCHIUL STÎNG — OCHIUL DREPT.

Ames îşi privi creaţia; liniile sale de forţă pulsau încet. Era sigur că-i plăceau?

— Gură, spuse în mici oscilaţii, şi bărbia şi mărul lui Adam şi claviculele; cuvintele îmi revin. Toate apăreau pe ovoid.

Brock spuse:

— Nu m-am gîndit la ele de sute de miliarde de ani. De ce mi le-ai reamintit acum ? De ce ?

Ames rămăsese pe gînduri. Ce altceva ? Organe de auzit, ceva pentru undele sonore. Urechi ! Unde se găseau ele ? Nu-mi amintesc unde să le aşez ?

Brock izbucni :

— Lasă-le în pace ! Urechi şi toate celelalte. Nu-ţi aminti !

— De ce să nu-mi amintesc ? spuse nesigur Ames.

— Pentru că afară nu era aspru şi rece ca acum, ci neted şi calm. Pentru că ochii erau tandri şi vii şi buzele gurii tremurau şi erau moi peste ale mele. Liniile de forţă ale lui Brock loveau şi unduiau, loveau şi unduiau.

— Iartă-mă ! iartă-mă ! spuse Ames.

— Mi-ai amintit că odinioară eram o femeie şi am cunoscut dragostea; că ochii fac mai mult decît să vadă, iar eu nu mai am ochi.

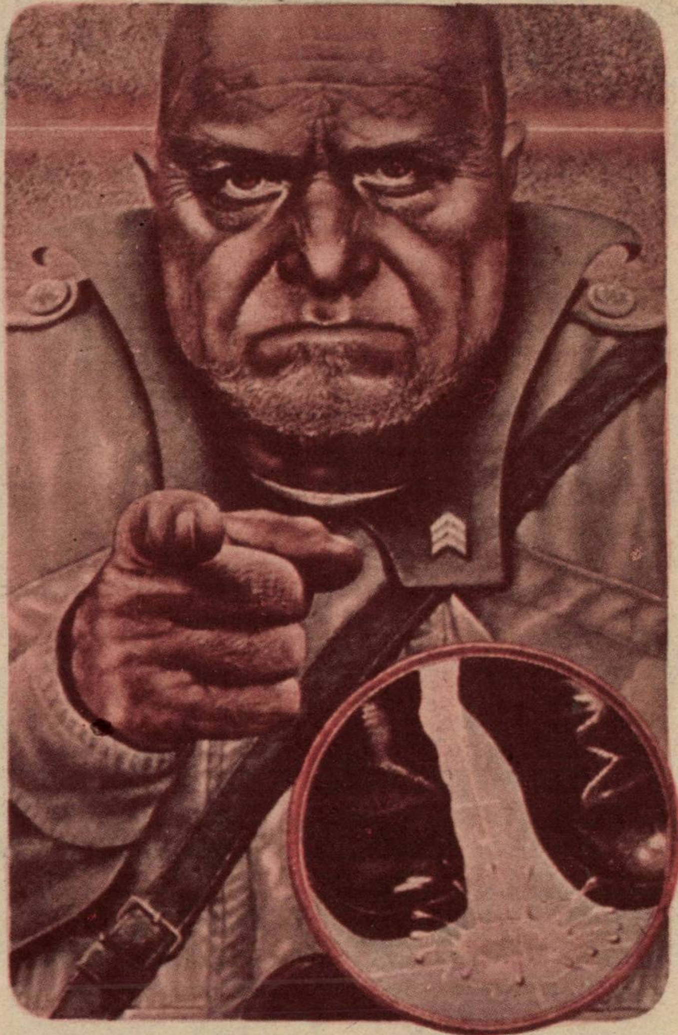
Violent, ea adăugă materie la capul cioplit rudimentar şi spuse :

— Să-i lăsăm pe ei s-o facă. Se întoarse şi se împrăştie.

Iar Ames îşi reaminti atunci că el cîndva fusese un bărbat. Forţa vîrtejului său împărţi capul în două şi porni de-a lungul galaxiei pe urmele energetice ale lui Brock — înapoi la oglinda vieţii eterne.

Ochii de pe capul zdrobit de Materie străluceau încă cu umezeala pe care Brock o aşezase acolo, să reprezinte lacrimile. Capul de Materie făcea ceea ce fiinţele energetice de mult nu mai puteau: plîngeau umanitatea şi frumuseţea corpurilor fragile pe care le părăsiseră de mult, cu un trilion de ani în urmă.

din volumul :
„Nightfall and other stories"
titlul original :
„Eyes do more than see"

MATRICE ETERNĂ

A. E. VAN VOGT

Grayson înlătură lanţurile de la mîinile şi picioarele celuilalt şi strigă din răsputeri :

— Hart !

Tînărul întins pe pat rămase nemişcat. Grayson ezită pentru o clipă, apoi îl lovi.

— Luate-ar dracu, Hart, ascultă-mă ce-ţi spun ! Te dezleg pentru că s-ar putea să nu mă mai întorc.

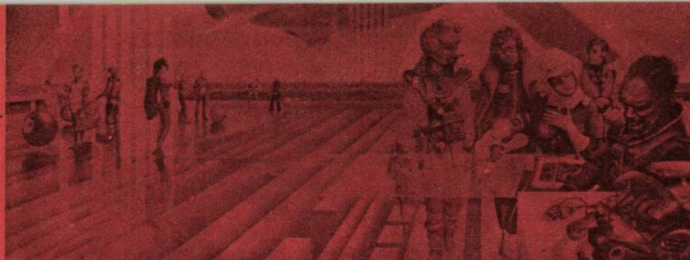
John Hart avea ochii închişi şi nu reacţionase în nici-un fel la izbitura primită. Zăcea inert şi, ca dovadă că viaţa nu-l părăsise cu totul, corpul său era mai degrabă moale decît rigid. Nu avea pic de culoare în obraji iar părul său negru era umed şi răvăşit.

Grayson adăugă solemn :

— Hart, plec să-l caut pe Malkins. Îţi aduci aminte, nu ? A plecat acum patru zile cu intenţia să nu rămînă mai mult de 24 de ore.

Neprimind nici un răspuns, bătrînul îi întoarse spatele, dar mai ezită o clipă pentru a adăuga :

— Hart, dacă nu mă mai întorc, va trebui să înţelegi singur unde te afli. Sîntem pe o planetă nouă, înţelegi ? n-am mai

fost niciodată pe aici. Nava noastră a fost avariată, iar noi trei am coborît cu modulul de salvare. Singurul lucru de care avem nevoie este combustibilul. Şi acest lucru îl căuta Malkins. Iar acum eu trebuie să-l caut pe Malkins.

Figura celui întins pe pat rămase impasibilă. Ezitînd puţin, Grayson păşi peste pragul intrării şi se îndreptă spre dealurile din faţă. Nu avea speranţe prea mari.

Trei oameni coborîseră pe o planetă — Dumnezeu ştie unde — şi unul dintre ei era teribil de bolnav.

Pe măsură ce mergea, arunca în jur priviri uimite. Peisajul era cît se poate de pămîntesc : pomi, tufişuri, iarbă şi munţi îndepărtaţi învăluiţi în ceaţă albăstrie. Totul părea ciudat, pentru că atunci cînd aterizaseră, atît el cît şi Malkins, avuseseră impresia distinctă a coborîrii într-o lume pustie, fără atmosferă şi fără viaţă.

O adiere uşoară îi atinse obrajii. În aer pluteau mirosuri de flori. Vedea păsări zburînd printre ramuri şi odată auzi un cîntec uimitor de asemănător cu cel al ciocîrliei.

După o zi de mers nu zărise nici măcar o urmă de-a lui Malkins. Dar nici vreun semn că planeta ar fi avut viaţă inteligentă. Înainte de căderea amurgului însă, auzi o femeie chemîndu-l pe nume.

Tresărind, Grayson se întoarse ; era mama sa şi arăta mult mai tînără decît şi-o putea aminti cum stătea, atunci, cu opt ani în urmă, întinsă în cosciug. Se apropiase de el şi spusese apăsat :

— Billie, să nu-ţi uiţi galoşii.

Grayson o privea cu ochi dilataţi, clipind des a neîncredere. Apoi înaintă spre ea şi o atinse. Ea îi prinse mîna şi degetele ei erau calde şi vii. Îi spuse :

— Aş vrea să te duci să-l anunţi şi pe tatăl tău că cina e gata.

Grayson îşi eliberă mîna şi se retrase puţin, privind încruntat în jurul lui. Se aflau pe o cîmpie înverzită dar pustie. Departe în zare scînteia apa unui rîu.

Îi întoarse spatele şi se pierdu în amurgul care căzuse. Cînd privi înapoi nu se mai zărea nimic. Dar îndată deveni conştient de prezenţa unui băiat care păşea alături de el. La început, Grayson nu îi dădu nici-o atenţie, dar în cele din urmă îi aruncă o privire.

Era el însuşi la vîrsta de cincisprezece ani.

Înainte ca noaptea ce-l înconjurase să înghită şi ultima fărîmă de lumină, zări un al doilea băiat care păşea acum alături de primul. Era el însuşi la vîrsta de unsprezece ani.

Trei Bill Grayson, gîndi, şi izbucni într-un rîs necontrolat. Apoi începu să alerge. Cînd privi înapoi era din nou singur. Abia trăgîndu-şi sufletul se opri pentru o clipă, dar aproape imediat auzi rîsete de copii în întunericul moale. Deşi sunetele îi erau familiare, impactul lor era teribil. Bolborosi către ele :

— Toţi Billie ăştia la vîrste diferite, plecaţi din calea mea. Ştiu că sînteţi pure halucinaţii.

Cînd obosi complet, iar din voce nu-i mai rămase decît o şoaptă hîrîită, gîndi : Oare numai halucinaţii ? Sînt sigur ?

Se simţea deprimat şi obosit. Hart şi cu mine, spuse tare şi plictisit, aparţinem aceluiaşi ospiciu.

Zorii se iviră răcoroşi, iar speranţa că nebunia din timpul nopţii va lua sfîrşit, nu se adeveri. Pe măsură ce lumina cuprindea întreg ţinutul, Grayson privea în jurul său complet derutat. Era pe un deal la picioarele căruia se întindea oraşul său natal, Calypso, Ohio.

Privea oraşul cu ochi neîncrezători, apoi, totul părea atît de real încît porni în goană spre el.

Era într-adevăr Calypso, dar aşa cum arăta pe cînd era el copil. Se îndreptă spre casa lor. Iar acolo era el, un băieţel de zece ani pe care acum îl cunoştea. Il strigă, băiatul se întoarse, îl privi şi fugi în casă.

Grayson se întinse pe pajişte şi îşi acoperi ochii cu mîinile. Cineva, îşi spuse, ceva mi-a extras imagini din minte şi acum mi le arată.

Dacă voia să rămînă în viaţă şi mai ales în toate minţile, trebuia să evite cu orice preţ aceste gînduri.

Era a şasea zi după plecarea lui Grayson. La bordul modulului de salvare, John Hart deschise ochii şi se ridică în capul oaselor.

— Mi-e foame, spuse cu voce tare, deşi nu era nimeni care să-l audă.

Coborî cu greutate din pat şi îşi croi drum spre nişă. După ce mîncă, se îndreptă spre uşă unde din prag privi pentru multă vreme peisajul pămîntesc care se întindea înaintea lui. Avea o vagă senzaţie că se simte mai bine.

Trecu brusc pragul şi se îndreptă spre dealul cel mai apropiat. Inserarea cădea cu rapiditate, dar nu avea de gînd să se reintoarcă.

Curînd nava se pierdu în noapte undeva în spatele lui.

O prietenă din tinereţe a fost prima care i-a vorbit. Apăruse din întuneric şi au avut o lungă conversaţie. In cele din urmă hotărîră să se căsătorească.

Ceremonia a fost oficiată de un pastor care a coborît dintr-un automobil şi a găsit amîndouă familiile adunate într-o splendidă casă de la periferia Pittsburgh-ului. Preotul era un bătrînel pe care Hart îl cunoscuse în copilărie.

Tînăra pereche a plecat în luna de miere la cascada Niagara şi în oraşul New York, apoi s-au îndreptat cu aero-taxiul spre California pentru a se stabili aici. In curînd aveau trei copii şi o fermă cu o sută de mii de pogoane şi un milion de vite iar cowboy-i erau îmbrăcaţi ca în filme.

Pentru Grayson, civilizaţia care izbucnise pretutindeni în jurul lui, pe ceea ce odată fusese o planetă pustie şi fără atmosferă, avea trăsături de coşmar. Oamenii pe care-i întîlnea trăiau cel puţin şaptezeci de ani ; copiii se năşteau la nouă luni şi zece zile după concepţie.

Ingropase şase generaţii din familia pe care o fondase. Şi atunci, într-o zi, pe cînd străbătea Broadway-ul din New York — ceva din robusteţea, mersul şi înfăţişarea unui bărbat care se apropia din direcţia opusă, îl ţintui locului.

— Henry, strigă, Henry Malkins !

— Bună, trebuie că eşti Bill Grayson.

Işi strînseră mîinile în linişte ; emoţiile revederii trecuseră. Malkins vorbi primul :

— E un bar prin apropiere.

La jumătatea celui de-al doilea rînd de băutură, numele lui John Hart fu adus în discuţie.

— Ce vrei să spui ?

— Ai luat vreo armă cu tine ?

Calm, Malkins scoase un dezintregrator. Grayson îl luă, şi-l îndreptă spre tîmpla dreaptă şi apăsă trăgaciul în timp ce Malkins încerca în zadar să-l oprească.

Raza subţire şi albă părea că străbate capul lui Grayson şi arse o gaură rotundă şi neagră în stucajul peretelui. Calm şi teafăr, Grayson îndreptă ţeava triunghiulară spre companionul său.

— Imi permiţi să-l încerc şi pe tine, întrebă jovial. Bătrînul dădu din umeri şi întinse mîna după armă.

— Dă-mi-o.

— De fapt, o forţă vitală în căutarea unei forme de exprimare, a utilizat mintea, spuse Grayson. In aparenţă nu avea propria ei formă de exprimare. A încercat întîi cu mine... Privi spre Malkins întrebător. Celălalt aprobă.

— Şi cu mine.

— Cred că noi am rezistat mai mult.

Malkins îşi şterse transpiraţia de pe frunte.

— Bill, spuse el, totul pare un vis. M-am însurat şi am divorţat la fiecare patruzeci de ani. Mă însuram cu ceea ce părea a fi o fată de douăzeci de ani. In cîteva decade arăta ca de cinci sute. Crezi că totul se află numai în minţile noastre ?

— Nu, nimic din toate acestea. Cred că întreaga civilizaţie există, orice s-ar înţelege prin existenţă. Malkins oftă :

— Să nu intrăm prea mult în amănunte. Cînd am citit unele din filozofiile care explică ce este viaţa, m-am simţit ca pe marginea unui abis. Poate reuşim să scăpăm într-un fel de Hart.

Grayson zîmbi amar :

In cele din urmă se linişti şi întrebă :

— Deci nu l-ai întîlnit încă ?

— Am remarcat că nu îmbătrînesc Bill, ce se-ntîmplă ?

— Cred că sîntem ţinuţi în rezervă, îi răspunse Grayson.

Se ridică şi-i întinse mîna. Mi-a făcut plăcere să te-ntîlnesc Henry. Ce-ar fi să ne întîlnim aici anual şi să schimbăm impresii.

— Dar...

Grayson zîmbi un pic încordat :

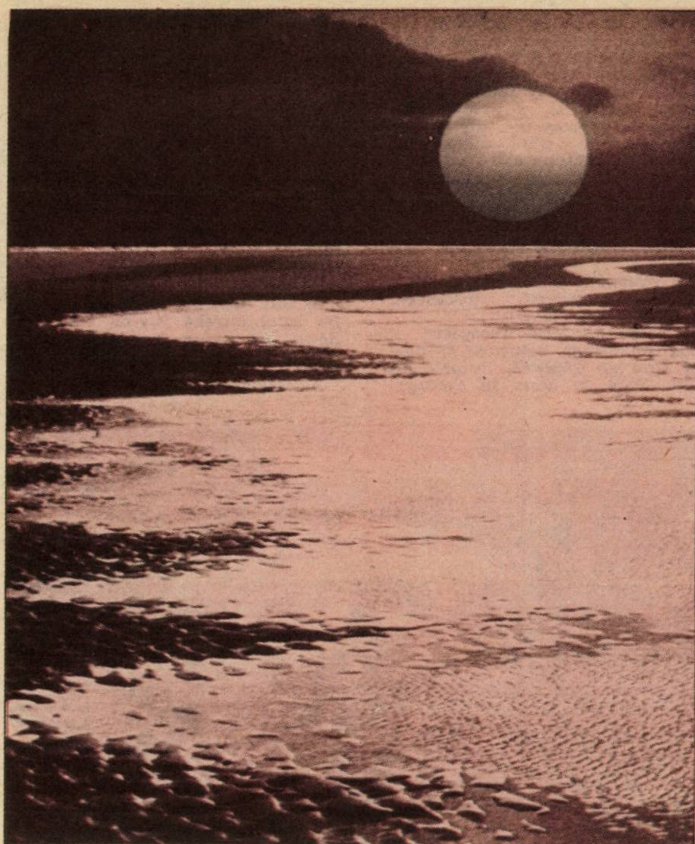
— Curaj prietene. Nu-ţi dai seama ? Asta e cea mai grozavă chestie din tot universul. Am devenit nemuritori. Sîntem posibilii înlocuitori, dacă ceva nu merge cum trebuie.

— Dar ce este ? Cu ce scop ?

— Intreabă-mă peste un milion de ani. Poate atunci voi avea răspunsul.

Se întoarse şi ieşi din bar, fără să privească înapoi.

Din volumul : „The Book of Van Vogt"
Titlul original : „Ersatz Eternal"

TWERLIKUL

Jack Sharkey

Era întins ca un voal pe nisipurile cenușii și reci. Substanța lui fibroasă se extindea radial în toate direcțiile, la nesfîrșit, precum brațele unei umbrele.

Din fiecare braț sau picior — Twerlikul le putea folosi la alegere — ieșeau în unghi drept și se îndreptau spre nisipurile cenușii, nenumărate filamente sîrmoase. Iar din aceste filamente se extindeau în toate direcțiile perișori fini ca niște cili, astfel încît întregul corp — dacă ar fi avut vreo culoare care să contrasteze cu mediul înconjurător — semăna foarte bine cu un gigantic evantai deschis, complet circular, ce ar fi acoperit o suprafață de peste zece kilometri pătrați. Rămînînd în cadrul aceleiași scale terestre, însă, întreaga masă a lui n-ar fi determinat acul unui cîntar să depășească o jumătate de kilogram. Brațele, filamentele și cilii erau atît de bine prinși de nisip și erau atît de transparenți încît un om care l-ar fi privit cu atenție, n-ar fi fost sigur dacă mai vede și altceva în afara nisipului cenușiu.

Desigur, nu putea fi rupt. În substanța lui sălășuiau puteri dincolo de propria lui înțelegere. Pentru că planeta pe care se născuse era prea îndepărtată de astrul său spre a permite dezvoltarea unei vieți celulare, Twerlikul era o singură și indestructibilă moleculă, formată dintr-un număr uriaș de legături atomice. Întocmai ca o grilă radar — cu care de altfel semăna — putea vedea pe baza procesului substractiv. Slabele adieri de lumină ale astrului îndepărtat și rece îl scăldau de o veșnicie, astfel încît obiectele interpuse între Twerlik și sursa lui de viață, erau înregistrate ca umbre pe cilii săi senzitivi. Spectrul de absorbție al obiectului era analizat și clasificat într-o clipită în îndepărtatul său creier și astfel Twerikul știa ce se află în apropierea sa.

Putea vedea. Putea gîndi. Putea acționa.

De secole, convertea în putere energia absorbită de la îndepărtatul astru, iar această putere o folosea acționînd asupra atomilor nisipului cenușiu, pentru a-l transforma în substanță proprie. Creștea astfel aproape zece centimetri într-un an terestru. Iar pe măsură ce devenea mai mare, putea capta mai multă lumină. Mai multă lumină captată pe această planetă a cărei rotație era egală cu revoluția, însemna mai mult nisip transmutat. Și transmutînd mai mult nisip, devenea mai mare.

Acesta era întregul său ciclu de viață și Twerlikul era mulțumit cu el. Absoarbe, transmută, crește. Absoarbe, transmută, crește. Atît timp cît putea face acest lucru, Twerlikul era fericit.

Numai că atunci, după sute de milioane de revoluții în jurul îndepărtatului astru, oameni de pe planeta Pămînt au venit.

Prima conștientizare a sosirii lor s-a manifestat printr-o senzație de umflare, un junghi ușor de greață, pe măsură ce cilii începuseră să absoarbă cu nesaț din focurile strălucitoare ale rachetei.

Twerlikul nu ştia precis ce se-ntîmpla, dar foarte repede îşi restabili echilibrul şi nu mai permise cililor din apropierea focului care cobora să acapareze cu totul neaşteptatul banchet. Îi determină să-şi ia doar o parte proporţională cu mărimea lor în raport cu restul întregului, alocînd şi celorlalţi cili părţi proporţionale de energie. În tot acest timp cît nava coborîse la mijlocul distanţei dintre extremităţile Twerlikului şi difuzul său creier central, creatura reuşise să se hrănească mai mult decît în precedentele trei perioade de revoluţie a planetei.

Acest lucru care a venit, îşi spuse, este un lucru bun.

Era fericit cu acest nou concept. Pînă la sosirea navei, Twerlikul considerase pur şi simplu că prin el, viaţa ajunsese pe culmi. Acum înţelegea că existau şi lucruri mai bune, iar necesitatea de a distribui energia absorbită în mod proporţional era de asemenea o noutate. Ea îi oferise Twerlikului o mai mare conştientizare asupra rolului preponderent al creierului asupra acestui întins imperiu care era el însuşi. „Sînt un EU", înţelese, „iar restul prelungirilor mele nu sînt decît părţi din mine". Aproape strălucea de plăcere — făcînd abstracţie bine-nţeles de cantitatea suplimentară de energie absorbită — la gîndul că învăţase atît de multe în cîteva clipe. Apoi realiză că pînă la venirea navei, clipele erau la fel, imenşii eoni fiind înregistraţi nu mai lungi decît clipirea ochilor unui om. Nu avea spre comparaţie un eveniment cu o durată mai scurtă. „Aşa repede", medita Twerlikul, „ştiu ce înseamnă bunătate şi îmbunătăţire, ştiu că sînt un EU : ştiu diferenţa dintre o clipă şi un eon".

Twerlikul deveni apoi brusc conştient de o altă senzaţie nouă : recunoştinţa. „Acest lucru înalt", îşi spuse şi în acelaşi timp înregistră în memorie primele informaţii legate de diferenţa de înălţime în vederea unor eventuale referiri, „a dat EU-lui un serviciu într-o clipă, iar EU-l este îmbunătăţit şi recunoscător".

Apoi cunoscu prima durere, pe măsură ce noile concepte încercau să-şi facă loc prin sinapsele subatomice, incapabile să se adapteze unui flux atît de rapid.

Creierul Twerlikului pulsa suprasolicitat. Pentru a-şi atenua durerea, utiliză o fracţiune din energia absorbită din focurile rachetei spre a-şi lărgi suprafaţa secţiunii gîndirii. Mai înţelept — între timp devenise mai înţelept — lărgi suprafaţa mult mai mult pentru a preveni o nouă durere determinată eventual de fluxul neîntrerupt de concepte noi care i se gravau în conştiinţă. Tocmai la timp. Pentru că în curînd avu nevoie de spaţiu pentru conceptele previziunii prudenţei, durerii, tămăduirii şi vioiciunii.

Pierdut pentru o vreme în propriile introspecţii, în momentul în care simţi o nouă creştere a absorbţiei cililor, îşi întoarse iarăşi atenţia asupra noului Lucru de pe planetă. Calculă rapid diferenţa de intensitate în luminozitatea astrului şi văzu că erau un fel de lucruri care-i semănau şi care ieşeau din lucrul înalt.

Instantaneu creierul adăugă conceptul de milă la colecţia sa.

Pentru că aceste lucruri-creaturi erau un fel de parodii necrescute ale lui. Numai patru extremităţi şi un ciot deasupra lor. Iar aceste patru membre subdezvoltate aveau doar cinci filamente fiecare şi aparent nici un cil, cu excepţia ciotului de deasupra. Cele cinci filamente de la fiecare din membrele mai apropiate de EU erau învelite în straturi din ceva diferit de materialul creaturilor.

„Aceste minunate creaturi", le compătimi Twerlikul, „avînd atît de puţin pentru ele, şi-au împărţit acest puţin cu mine". Într-adevăr creaturile cărau obiecte voluminoase afară din lucrul înalt şi aşezîndu-le pe nisipul cenuşiu, le aşezau implicit pe Twerlik. Din aceste obiecte izbucneau cantităţi imense de lumină şi căldură, iar creaturile stăteau în mijlocul lor şi făceau lucruri de neînţeles cu obiectele ce aveau patru membre dar erau fără viaţă. Cilii Twerlikului absorbeau din răsputeri neaşteptatul festin.

„Pot creşte acum", îşi spuse, „pot creşte într-o perioadă scurtă cît n-am crescut în toată viaţa mea dinainte. M-aş putea întinde pînă aş acoperi întreaga planetă". Twerlikul era surprins de această nouă achiziţie din arsenalul de concepte în continuă creştere. De unde-i venise această ciudată idee, imaginea unei gigantice bile din material solid care se roteşte în jurul unei stele ? Apoi brusc ştiu că acele creaturi fără viaţă avînd patru membre erau numite scaune şi mese, iar fiinţele acelea subdezvoltate se numeau oameni.

Twerlikul încerca să rezolve misterul. Cum apăruseră aceste concepte ? Verifică diferenţiatorul, dar nimic nu bloca lumina astrului. Verifică absorbţia, dar nivelul de extracţie din surplusul de lumină şi căldură de la încălzitoarele electrice şi lămpi — şi înţelese, mărind din nou volumul creierului pentru a înmagazina aceste concepte, că erau ca şi înainte. Totuşi aceste idei veniseră de undeva. Cu siguranţă de la oameni, dar în ce fel Twerlikul nu ştia.

Verifică apoi un alt concept nou : presiune, dar găsi că este ceva cu totul de neînţeles.

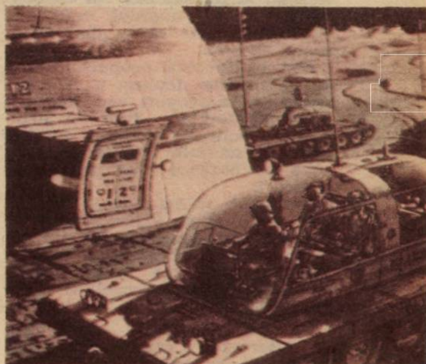
Prima conştientizare a conceptului se produsese în momentul în care nava spaţială (Mai mare zona creierului, Mai mare) presase pe braţele, filamentele şi cilii EU-lui. A doua conştientizare îi arătase Twerlikului diferenţierile de presiune, atunci cînd oamenii păşiseră pe EU şi din nou cînd scaunele şi mesele şi încălzitoarele şi lămpile fuseseră instalate (Mai mult spaţiu pentru creier, mai mult spaţiu !) Acum era un nou fel de presiune pe EU. Apărea şi dispărea. Uneori era foarte puternică, alteori foarte slabă ; se exercita puternică numai lîngă oameni, fiind resimţită în cercuri (Creşti !) în jurul lor, dar mult mai slab.

Ce era oare acest lucru care venea şi pleca, care izbea, pipăia, înjunghia, mîngîia atît de rapid şi diferit — ţinîndu-l tot timpul ocupat cu alimentarea cu concepte noi a creierului său în continuă creştere ?

Twerlikul restrînse aria concentrării sale, pornind de la cel mai îndepărtat cerc spre cercurile interioare, din ce în ce mai aproape de oameni, în căutarea acelei stranii surse de presiune alternantă. Şi atunci descoperi :

Venea de la gurile oamenilor. Oamenii vorbeau. Twerlikul recepţiona sunete.

Creierul îl durea îngrozitor, aşa că încă o dată utiliză energia absorbită pentru a-i mări zona. Apoi ascultă (Mai mult ! Mai

mult !) conversaţiile şi începu să înveţe.

Aceşti oameni erau doar primii. Urmau să fie case şi străzi, copii, colonişti şi expansiune şi — Twerlikul aproape tremura de plăcere — lumină.

Aceşti oameni-lucruri au nevoie în mod constant de lumină. Nu pot vedea fără lumină. Vor fi mai multe încălzitoare, lămpi, focuri, candelabre, chibrituri, flăcări, lumînări, scîntei — (Creşti ! Creşti ! CREŞTI !).

Chiar aici, în acest loc, vor începe. Şi tot ce va prisosi nechibzuitei utilizări a energiei va aparţine EU-lui.

Recunoştinţă era cuvîntul ce cu greu ar fi putut exprima intensitatea emoţiilor pe care Twerlikul le resimţea faţă de aceşti oameni-lucruri. Va trebui să-i ajute, să le plătească, să le arate ce mult înseamnă venirea lor.

Dar cum ? Cel mai grozav lucru, cel puţin în ceea ce îl privea pe Twerlik, era energia. Iar ei aveau energie disponibilă din belşug. Nu le putea oferi în dar energie, deci. Va trebui să afle ce preţuiesc ei cel mai mult, iar apoi să le dea acest ceva, dacă va putea.

Asculta cu înfrigurare, imaginîndu-şi fiecare concept, căutînd, amestecînd, spicuind, minunîndu-se...

Prelua tot ce spuneau, înmagazina, sorta şi coordona, căutînd ce însemna cel mai mult

pentru acești oameni-lucruri. Treptat, alegînd cu grijă printre ciudățeniile care potopeau principalele ambiții și speranțe ale oamenilor-lucruri, Twerlikul află răspunsul.

Și stătea în puterea lui.

Dar împlinirea presupunea mișcare, iar Twerlikul nu era sigur că se poate mișca. În toți acești eoni de creștere perimetrală nu avusese niciodată ocazia să-și mute vreunul din brațe din locul unde stătea pe nisip. Nu era sigur că poate face acest lucru, își spuse că, dacă există o cale, era obligat s-o utilizeze, indiferent de greutățile întîlnite. Răsplătirea oamenilor-lucruri era o datorie de onoare. Și trebuia făcută, indiferent de preț.

Încercă mai multe metode de locomoție.

Mai întîi încercă să flexeze și să îndoaie filamentele așa cum făceau și oamenii-lucruri. Ei aveau însă mușchi care se contractau și determinau un tendon să modifice unghiul unui os. Twerlikul nu avea nimic din toate acestea.

Așa că încercă propulsia, forța cu care se deplasa nava spațială, dar descoperi că-i lipsește combustibilul și tuburile prin care se scurgea energia, numite duze și anumite forme ale lor care se bazează pe principiul Venturi.

Cumpăni multă vreme la ce vor fi voind să însemne pentru oameni pistoanele și cilindrii, și roțile, deoarece acestea presupuneau mișcarea unor părți componente, iar Twerlikul nu putea opera decît ca un întreg.

În cele din urmă, după mii de intervale, care-i veniră în minte că se numesc momente, se opri asupra conceptului de magnetism. Mijloacele implicate le avea.

Printr-un control delicat al fluxului de electroni pe suprafața inferioară a unui braț kilometric și crearea unei diferențe de potențial cu suprafața superioară a brațului, constată, ca o consecință a respingerii celor două suprafețe, că brațul se curbează. Odată acest principiu elementar de mișcare învățat, restul era simplu pentru că Twerlikul învăța rapid. În cîteva scurte momente dezvoltă așa-zisa coordonare și descoperi plin de încîntare că se poate ridica și cobori, că-și poate manipula cu ușurință brațele, filamentele și cilii într-o plăcută mișcare ondulatorie.

Testă rapid această nouă putere și găsind-o cît se poate de potrivită scopurilor sale, se reîntoarse la răsplătirea oamenilor pentru bunătatea lor.

Remarcase, pe măsură ce lucra la planul său, că oamenii suferă de o stranie somnolență numită somn, în interiorul navei. Twerlikul înțelese cu bucurie că le putea face o plăcere mai mare dacă le-ar fi oferit ceea ce oamenii-lucruri numesc surpriză și dacă ar fi lucrat suficient de repede.

Cheltuindu-și cu o risipă nebunească energiile, se strînse, se răsuci și se contractă pînă cînd cilii, filamentele și brațele se așezară pe navă și pe toate obiectele din ea, cu excepția oamenilor-lucruri. Twerlikul se resimțea teribil după acest efort epuizant, dar era un Twerlik dedicat scopului său și nu se putea opri aici. Continuă deci să se aranjeze în noua poziție. Era din ce în ce mai epuizat din pricina efortului, dar un cil descoperi din întîmplare metalul energetic depozitat în rezervorul din apropierea duzelor navei. Cilul se îngropă în metal și începu să-i extragă energia, precum un sifon electronic, alimentînd cu particule de putere restul Twerlikului, pentru că în totalitate creatura dorea să ducă la bun sfîrșit gestul său de tandrețe.

Îi trebuiră mai multe mii de momente să-și termine treaba și, deși slăbit peste măsură, era fericit. În cele din urmă își dezlipi imensa dimensiune de numai o jumătate de kilogram de pe suprafața navei. Se alungi din nou în toate direcțiile, zăcînd epuizat în slaba lumină a îndepărtatului astru. Aștepta trezirea oamenilor-lucruri.

Observă pasiv că forma navei se schimbase un pic. Se lărgise la bază, se umflase la mijloc și pierduse din înălțime. Twerlikul nu mai avea nici-o grijă, își arătase recunoștința și asta era tot ce conta.

Brusc, oamenii-lucruri începură să sară afară prin trapa de intrare în navă, strigînd vorbe pe care Twerlikul le interpreta drept cîntece de teamă, deși nu utilizau cuvinte. De fapt Twerlikul înțelegea abia acum termenul — țipau.

N-aveau nici-o noimă. Înnebuniseră oamenii-lucruri ? Nu le dăduse el oare ce-și doriseră ei cel mai mult ? Nu acționase el asupra hranei și apei pentru ca ele să fie îmbunătățite ?

Twerlikul nu putea înțelege de ce oamenii se comportau atît de ciudat. Aștepta liniștit să utilizeze din nou încălzitoarele și lămpile, îmbunătățite de acum, pentru a-și recupera puțin din energia pierdută. Dar ei nici nu se gîndeau la așa ceva. Utilizau acum cuvinte ce se distingeau de țipete, cuvinte ca ambuscadă, imposibil, osîndiți.

Twerlikul simțea că sînt teribil de nefericiți, dar nu înțelegea de ce. Părea să fie ceva în legătură cu gestul său de recunoștință. Raționînd în acest sens, Twerlikul nu se putea dumiri de fel. O clipă se gîndi să le ia darul înapoi și să restaureze lucrurile așa cum fuseseră, dar își dădu seama imediat că nu mai are energia necesară.

Stătea astfel și medita la căile oamenilor, care pe de o parte păreau că nu doresc mai mult în viață decît obținerea unui element numit aur, iar pe de altă parte, atunci cînd li se oferă, se comportă atît de bizar.

Mîhnit, Twerlikul introduse cuvîntul cărpănoși în directă juxtapunere cu conceptul de oameni și cînd în cele din urmă oamenii-lucruri se întinseră pe nisipul cenușiu și nu mai mișcară, cu ultima fărîmă de energie, le transmută elementele în substanța pe care o iubiseră atît de mult.

Rămase apoi întins pe nisipul cenușiu, absorbindu-și viața din astrul îndepărtat. Se gîndea și se tot gîndea la oamenii-lucruri și se-ntreba dacă va mai fi vreodată satisfăcut să rămînă o veșnicie un simplu Twerlik, fără alte creaturi prin preajmă cărora să le fie recunoscător.

Un lucru îl învățase însă bine : Nu va mai oferi oamenilor a doua oară aur.

A doua navă care ateriză pe planetă, după aproape două revoluții în jurul astrului, era plină tot cu oameni-lucruri.

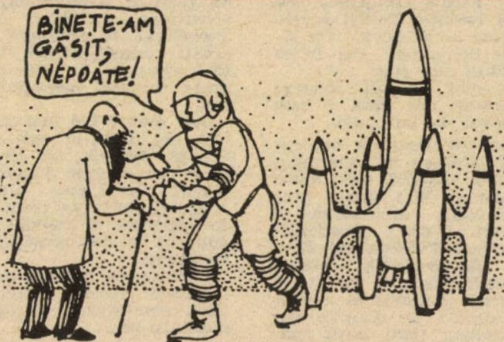
Dar acești oameni-lucruri avuseseră un accident la obiectul numit rezervorul recuperator. Erau cu toții slabi, cu vocea groasă și o sumară analiză a conversației lor îi arătase Twerlikului că acești oameni erau diferiți de cei dintîi. Nu doreau nimic mai mult decît o moleculă extrem de simplă, cunoscută de ei sub numele de apă.

Twerlikul era dornic să-i ajute.

Iar cînd transmutarea acestei a doua nave fu completă chiar deasupra nisipurilor însetate, Twerlikul adăugă încă un cuvînt la vocabularul său : permeabilitate.

În românește de Mihai Bădescu

Titlul original : The Twerlik
Din volumul : „The Best of Science Fiction 10"

La reîntoarcerea din Cosmos

SFINX

AGATHA CHRISTIE

ALBUM AGATHA CHRISTIE ● Una din ultimele fotografii ● La zece şi nouăsprezece ani ● Pozînd pentru Muzeul Mme. Tussaud ● Lady Agatha şi soţul său Sir Max în grădina proprietăţii lor din Berkshire

PĂSĂRILE

1.

Pe Harold Waring îl văzură pentru prima dată în timp ce coborau pe potecuţa ducînd la lac. El tocmai stătea pe terasa hotelului. Era o zi frumoasă, lacul avea culoare albastră, soarele strălucea. Harold fuma pipă şi-şi zicea că tare frumos mai e să trăieşti pe lume.

Cariera lui politică mergea bine. Să fii ministru adjunct la numai treizeci de ani e ceva; ceva de care ar fi mîndru orice om. Auzise că la guvern cineva spusese că „tînărul Waring o să ajungă departe". Se-nţelege că asta-l măgulise. Viaţa i se arăta numai în culori rozalii. Era tînăr, în general arăta bine, era de condiţie dintre cele mai bune şi nu-i stăteau în cale nici un fel de legături romantice.

Hotărîse să-şi petreacă vacanţa aici pentru a se elibera de ale lui şi, înainte de toate, pentru a se odihni. Hotelul de lîngă lacul Stempko era destul de mic, dar confortabil şi, în plus, nu era înţesat de lume. Nu se găseau acolo decît cîţiva oameni, în special străini. Singurii englezi, în afara lui bineînţeles, erau doamna Rice, o femeie în vîrstă, şi fata ei măritată, doamna Clay-

ton. Lui Harold în plăcură amîndouă femeile. Elsie Clayton era frumoasă, un soi de frumusețe de modă veche. Se farda puțin sau aproape deloc, era gingașă și întrucîtva timidă. Doamna Rice era ceea ce se cheamă o personalitate. Înaltă, cu glas profund, cu comportament de stăpînă, fără însă să-și fi pierdut simțul pentru umor și distracții. Era vizibil că viața îi era strîns legată de cea a fetei ei.

Harold își petrecu cîteva ore plăcute în compania mamei și fiicei, acestea neîncercînd să-l monopolizeze, motiv pentru care relațiile lor rămaseră prietenești și fără pretenții.

Ceilalți oameni din hotel nu treziră interesul lui Harold. Majoritatea acestora erau turiști sau participanți la excursii cu autocarul. Rămîneau o noapte, două, după care plecau mai departe. Aproape că nu observă pe nici unul dintre ei — pînă azi după-amiază.

Ele coborau foarte încet de la lac iar soarele se ascunse după un nor tocmai în clipa cînd Harold le atrase atenția. Harold tresări.

Le examină apoi cu atenție. Oare ce aveau femeile astea atît de ciudat? Aveau nasuri lungi și coroiate și niște fețe straniu de asemănătoare, complet imobile. Peste mînă avea fiecare cîte un fiș care în vîntul care bătea fîlfîia ca aripile a două păsări mari.

— Arată ca două păsări, își zise Harold. Ca două păsări care aduc cu ele răul, adăugă apoi repede, parcă împotriva voinței sale.

Femeile urcară direct pe terasă trecînd foarte aproape de el. Nu erau tinere — se apropiau mai degrabă de cincizeci de ani decît de patruzeci, și semănau atît de tare una cu cealaltă că era imposibil să nu fie surori. Expresia fețelor lor te impresiona neplăcut. Trecînd pe lîngă Harold, privirile lor se odihniră o clipă asupra lui. Priviri ciudate, sfredelitoare — aproape neomenești.

Harold simți răul și mai puternic. Văzu mîinile uneia dintre surori, mîini lungi, ca niște labe.

Și cu toate că soarele apăruse din nou de după nor și dogorea, Harold tremură parcă de frig.

Cumplite creaturi, ca niște păsări de pradă — gîndi el.

Din această stare îl trezi doamna Rice, care tocmai ieșea din hotel. Harold sări și-i oferi un scaun. Ea se așeză în timp ce-i mulțumea.

— Le-ați observat pe cele două femei care au intrat chiar acum în hotel? o întrebă Harold.

— Cele cu fișurile? Da, m-am întîlnit cu ele.

— Niște ființe destul de aparte, nu găsiți?

— Cam da, sînt cam ciudate. Cred că au venit abia ieri. Seamănă teribil, bag mîna-n foc că sînt gemene.

— Poate mi s-a aprins imaginația, dar simt foarte limpede că au ceva rău în ele, spuse Harold.

— Asta-i o părere aparte, trebuie însă să le urmăresc mai bine pentru a vedea dacă pot fi de acord cu dv. Recepționerul o să ne spună cine sînt, adăugă ea. Aș zice că englezoaice în nici un caz.

— Categoric.

Doamna Rice își privi ceasul.

— E ora pentru ceai, spuse. Ați vrea să fiți atît de amabil, domnule Waring, să mergeți să sunați...

— Desigur, doamnă Rice.

Intră în hotel, sună iar după ce reveni întrebă:

— Unde este fiica dv. azi după-masă?

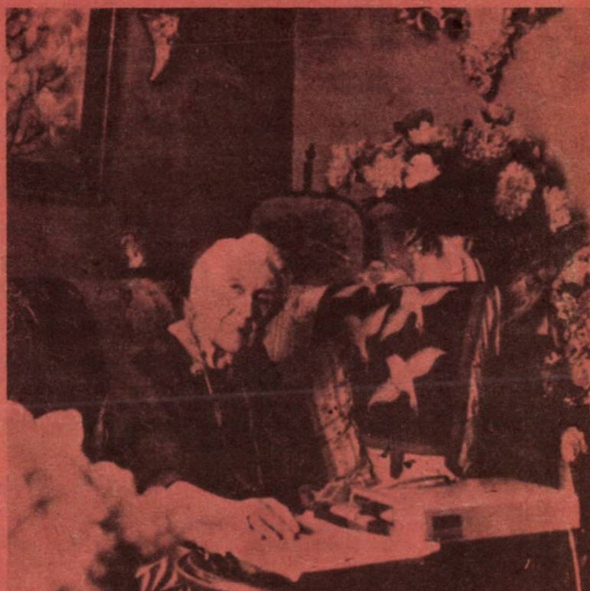
— Elsie? Am făcut împreună o plimbare. Am călcat o bucată bună de drum în jurul lacului apoi ne-am întors prin pădure. A fost foarte frumos...

Apăru un chelner care luă comenzile pentru ceai.

Agatha Christie la 14 ani (în centrul imaginii) ● Împreună cu primul său soț, Archie, în 1919 ● La masa de lucru

— Elsie a primit scrisoare de la soțul ei. Cred că n-o să vină la ceai, continuă doamna Rice.

— De la soț? se miră Harold. Știți, eu am avut tot timpul impresia că fiica dv. e văduvă.

Doamna Rice îl privi tăios.

— Nu, Elsie nu este văduvă, spuse uscat. Din păcate, adăugă ea apăsat.

Harold era surprins.

— Alcoolul este cauza multor nenorociri, domnule Waring, spuse doamna Rice mișcîndu-și capul într-un anume fel.

— Soțul ei bea?

— Da. Și mai face și o sumedenie de alte lucruri.

E bolnav de gelozie și din cale-afară de dur. O ducem greu, domnule Waring, oftă femeia. O iubesc tare mult pe Elsie, e singurul meu copil — și n-o pot vedea nefericită.

— E-o ființă atît de delicată, spuse Harold.

— Poate prea delicată.

— La ce vă gîndiți?

— Aroganții sînt cei mai fericiți muritori. Cauza pentru care Elsie este așa se datorează unui sentiment al infrîngerii. Are o viață prea aspră, spuse încet doamna Rice.

— Dar cum se face că și-a luat un așa bărbat? întrebă Harold cu glas oarecum nesigur.

— Filip Clayton era foarte atrăgător. Avea — și încă mai are — șarm. Avea și niște bani... N-am avut însă pe nimeni care să ne pună în gardă în legătură cu caracterul lui. Eram văduvă de ani buni... Știți, două femei care trăiesc izolate nu sînt cele mai nimerite pentru a aprecia firea omului.

— Aveți dreptate, spuse Harold căzut pe gînduri.

Îl năvăli un val de ciudă și de compasiune. Elsie Clayton nu are mai mult de douăzeci și cinci de ani. Îi plăceau ochii ei albaștri, linia frumos arcuită a gurii ei. Își dădu seama dintr-odată că interesul pe care îl manifesta față de ea era ceva mai mult decît o simplă prietenie.

Iar ea era încătușată lîngă o asemenea brută...

2.

În seara aceea, la cină, Harold se apropie de mama și fiica ei. Elsie Clayton era îmbrăcată în haine moi de culoarea trandafirului. Băgă de seamă că avea ochii înroșiți. Probabil de la plîns.

— Am aflat cine vă sînt cele două harpii, domnule Waring, spuse doamna Rice plină de viață. Sînt două poloneze din familii foarte bune, după cum spune omul de la recepție.

Harold căută cu privirea locul unde stăteau polonezele.

— Femeile alea două? Cele cu părul vopsit? întrebă Elsie cu vădit interes. Arată groaznic, dar n-aș putea spune de ce.

— Tocmai la asta mă gîndeam și eu, spuse Harold victorios.

— Cred că sînteți niște caraghioși. Amîndoi, zise doamna Rice rîzînd. Nu puteți aprecia oamenii numai după cum arată.

— Așa este, zise Elsie zîmbind. Dar și eu cred că sînt păsări de pradă.

— Care scot ochii cadavrelor, adăugă Harold.

— Încetați! strigă Elsie.

— Iertați-mă, spuse Harold repede.

— De altfel, nu pare că ne-am încrucișa drumul cu ele, zise doamna Rice zîmbind.

— Nu, nu tăinuim nimic rău, spuse Elsie.

— Poate că domnul Waring da, i se adresă doamna Rice fiicei sale.

Harold dădu din cap și zîmbi.

— Nu există secrete sub soare. Viața mea este o carte deschisă.

Deodată îi trecu prin cap ca un fulger: ce proști sînt oamenii care se abat de la drumul drept. Conștiința curată — asta-i tot ce-i trebuie omului în viață. Cu ea omul poate cuceri lumea și să-i trimită la dracu pe toți care îi stau în cale.

Se simți dintr-odată plin de viață, foarte puternic, un om demn de destinul lui!

3.

Ca oricare alt englez, Harold Waring nu era un bun lingvist. Franceza lui cam șchiopăta și avea un accent englezesc în intonație. Germană și italiană nu știa de fel.

Pînă acum nepriceperea lui la limbi străine nu l-a deranjat. De ce să-și fi făcut griji din pricina asta dacă la majoritatea hotelurilor de pe insulă toată lumea vorbește englezește?

În locul acesta însă unde limba maternă este slovena și unde și recepționerul vorbește nemțește, Harold se simțea umilit ori de cîte ori una din prietene îi traducea. Doamna Rice, care manifesta un interes deosebit pentru limbi, știa chiar și puțină slovenă.

Harold hotărî să se apuce de germană. Își zise că-și cumpără un manual și că o să-și petreacă în fiecare zi cîteva ceasuri cu studiul acestei limbi.

Era o dimineață frumoasă. Harold scrisese cîteva scrisori, după care uitîndu-se la ceas, constată că era tocmai timpul să purceadă la plimbarea de o oră dinaintea mesei de prînz.

O luă spre lac, apoi spre pădure. Merse așa cale de cinci minute cînd auzi deodată un zgomot inconfundabil: undeva, nu departe, o femeie plîngea cu sughițuri.

Harold se opri o clipă apoi porni în direcția de unde venea plînsul. Cea care plîngea era Elsie Clayton. Ședea pe un copac doborît cu fața acoperită cu palmele.

Harold avu o clipă de ezitare, apoi se apropie de ea.

— Doamna Clayton... Elsie?! zise plin de grijă.

Se trase puțin și-l privi. Harold se așeză lîngă ea.

— V-aș putea ajuta cu ceva? Cu orice? întrebă el vădit mișcat.

Ea dădu din cap.

— Nu, nu. Sînteți foarte drăguț... Dar nimeni nu poate face nimic pentru mine.

— E ceva în legătură cu... cu mama dv.? șopti Harold ca și cînd i-ar fi pierit tot curajul.

Elsie încuviință... Își șterse ochii plînși și scoase pudriera. Încercă să se stăpînească din nou.

— N-am vrut să-i fac griji mamei, spuse ea cu glas tremurat. Totdeauna este așa de agitată cînd mă vede că sînt nefericită, de aceea am venit aici să pot plînge în voie singură. Știu că asta-i o prostie, plînsul n-ajută la nimic... Uneori viața i se pare omului de nesuportat...

— Îmi pare atît de rău, zise Harold.

Femeia îl privi recunoscătoare, apoi spuse repede:

— Dar e greșeala mea, l-am luat pe Filip potrivit voinței mele. N-am nimerit-o și vina o port singură eu.

— Sînteți o femeie curajoasă dacă priviți astfel lucrurile.

Elsie dădu din cap.

— Nu sînt curajoasă, în general curajul îmi lipsește. Sînt un om teribil de laș și de aici pornesc toate greutățile mele legate de Filip. Mi-e frică de el, sînt pur și simplu îngrozită cînd îl apucă pandaliile.

— Poate ar trebui să plecați de la el, zise Harold foarte mîniat.

— N-am curajul. El... el nu m-ar lăsa.

— Dar asta-i un nonsens, mai există şi divorţul ?

Ea dădu încet din cap.

— N-am motive. Nu, trebuie să continui tot aşa. Ştiţi, eu tot timpul mi-l petrec cu mama aşa că Filip n-are nici o importanţă. Greutatea cea mai mare o constituie gelozia lui bolnăvicioasă, adăugă ea. E suficient să mă vadă stînd doar de vorbă cu un alt bărbat că face nişte scene groaznice.

Furia lui Harold se accentua. Auzise deja pe multe femei plîngîndu-se de gelozia bărbaţilor şi chiar dacă manifesta înţelegere faţă de ele, în sinea lui era de părere că bărbaţii au dreptate. Elsie Clayton nu făcea însă parte din categoria acestor femei.

Elsie se îndepărtă de el cu o mişcare uşoară. Îşi ridică privirea spre cer.

— Soarele s-a ascuns, s-a făcut frig de-a binelea. Ar fi mai bine să ne întoarcem la hotel. Acuşi e timpul pentru masa de prînz.

Se ridicară şi o porniră spre hotel. Merseră cam un minut cînd ajunseră din urmă o persoană care mergea în aceeaşi direcţie. Harold o recunosu de îndată : era una dintre surorile poloneze. Depăşind-o, Harold se înclină uşor în semn de salut. Nu răspunse, dar ochii ei se întîlniră pentru o clipă cu ochii celor doi. Era ceva atît de scrutător în privirea ei, încît pe Harold îl cuprinseră căldurile. Tare ar mai fi vrut el să ştie dacă femeia îl văzuse stînd pe copacul acela împreună cu Elsie...

Fără un motiv anume, Harold avu un sentiment neplăcut.

4.

Harold se duse în camera lui de la hotel pe la zece şi ceva. Tocmai venise poşta din Anglia şi primise o mulţime de scrisori, la unele dintre acestea el trebuind să răspundă cît mai repede.

Îşi îmbrăcă pijamaua, îşi luă halatul şi se aşeză la masă pentru a se dedica corespondenţei. Scrisese trei epistole şi tocmai o începuse pe cea de a patra cînd văzu uşa deschizîndu-se şi în cameră intră Elsie Clayton clătinîndu-se.

Harold sări de pe scaun surprins. Elsie închise uşa şi se sprijini de cuier. Respira greu şi era albă ca de cretă. Părea speriată de moarte.

— Soţul meu ! spuse. A venit pe nepusă masă. Cred că o să mă omoare. E dement — complet dement. Am venit la dv... Să nu-l lăsaţi, să nu-l lăsaţi să mă găsească !

Elsie făcu un pas, poate doi înainte, dar atît de ezitanţi, încît aproape că se întoarse pe loc. Harold îi întinse mîna pentru a o susţine.

Dar nu apucă să întindă bine mîna cînd uşa zbură în perete şi în cadrul ei apăru un bărbat. Era de înălţime mijlocie, cu sprîncene stufoase şi cu păr negru. Avea o cheie franceză grea în mînă. Glasul îi tremura de nervi. Aproape urla.

— Care va să zică poloneza a avut dreptate ! Tu chiar ai ceva cu bărbatul ăsta !

— Nu, nu, Filip ! Nu-i adevărat, te înşeli ! strigă Elsie.

Harold o acoperi cu corpul lui pe Elsie pentru că Filip tocmai venea spre ea. Filip urla :

— N-am dreptate, ai ? După ce te-am găsit cu el în cameră ! Te ucid, ticăloaso !

Se aruncă asupra lui Harold. Elsie strigă şi se ascunse după Harold. Acesta se întoarse pentru a-l opri pe atacator.

Filip Clayton nu avea însă decît un singur gînd : să ajungă la soţia lui. Se aruncă încă o dată. Îngrozită, Elsie ieşi în fugă din cameră. Filip Clayton se năpusti pe urma ei iar Harold îi urmă fără să ezite.

Elsie se întoarse în camera ei de la capătul coridorului. Harold auzi zgomotul cheii în

Imagini din filmul „Crima din Orient-Expres", după celebrul roman al Agathei Cristie ● Albert Finney în rolul titular ● Scenă din film ● Ingrid Bergman şi Jaqueline Bisset realizează în acest film creaţii memorabile

broască, dar uşa nu apucă să fie încuiată la timp. Filip Clayton deschise larg uşa. Dispăru repede în cameră. Harold auzi strigătul disperat al lui Elsie. Harold intră în cameră după el. Elsie stătea după draperie. În momentul în care intră, Filip Clayton se aruncă asupra ei agitînd cheia franceză. Ea strigă îngrozită, puse mîna pe un presse-papiers aflat pe masa lîngă care stătea şi-l aruncă asupra lui.

Clayton se prăbuşi ca un butuc. Elsie scoase un strigăt. Harold încremeni în uşă. Fata căzu în genunchi lîngă soţul ei. Acesta zăcea nemişcat acolo unde căzuse.

Afară pe coridor se auzi zgomot. Ca şi cînd ar fi bătut cineva la uşă. Elsie se ridică repede şi se duse spre Harold.

— Vă rog... vă rog, zise încet, gîfîind. Duceţi-vă în camera dv. Vor veni şi vă vor găsi aici şi...

5.

Harold încuviinţă. Înţelese repede situaţia. În aceste clipe Filip Clayton era „hors de combat". Dar cineva trebuie că auzise strigătele Elsiei. Dacă va fi găsit în camera ei, asta ar putea da naştere la neînţelegeri. Şi nu trebuie să se ajungă la nici un fel de scandal nici din pricina lui, nici din pricina ei. Încet, cît a putut el mai încet, a fugit pe coridor spre camera lui. Şi nu apucă să închidă bine cînd auzi de undeva o uşă pe care cineva o încuia.

Rămase în cameră în aşteptare aproape o oră. Nu avea curaj să iasă. Era sigur că Elsie va veni mai devreme sau mai tîrziu.

Cineva bătu încet în uşă. Harold sări şi deschise. Nu era Elsie, ci mama ei. Apariţia femeii îl înspăimîntă pe Harold. Arăta cu cîţiva ani mai bătrînă.Părul cărunt era ciufulit. Respira greu.

— Nu arătaţi prea bine, doamnă Rice, zise Harold grăbit. Vă pot fi de vreun folos?

Femeia dădu din cap.

— Nu, mie nu. Eu mă simt bine. E numai un şoc. Domnule Waring, s-a întîmplat ceva groaznic.

— Clayton e cumva grav rănit? întrebă Harold.

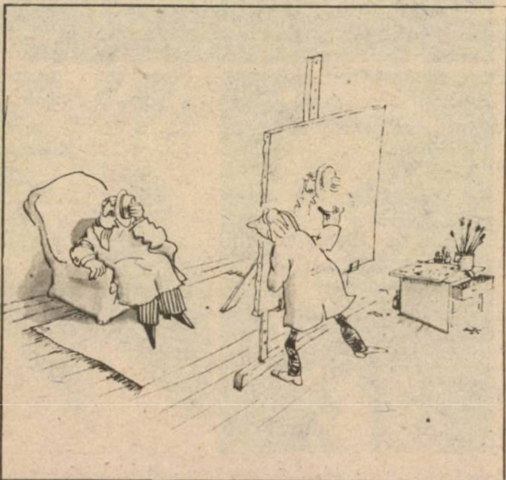
— Mai rău! E mort! oftă doamna Rice.

Camera începuse să se învîrtească cu Harold. Senzaţia că o apă cu gheaţă îi curge pe şira spinării îl făcu să nu poată vorbi imediat.

— Mort? repetă el nepricepînd.

Doamna Rice dădu din cap.

— Un colţ al acestui presse-papiers l-a lovit exact în tîmplă. În plus, în cădere s-a lovit cu capul de grătarul căminului. Nu ştiu din ce a murit, fapt este însă că e mort. Am văzut adeseori moartea ca să-mi pot da seama... spuse cu glas lipsit de expresie care demonstra un anume grad de epuizare.

Dezastru — cuvîntul acesta răsună continuu în creierul lui Harold. Dezastru, dezastru, dezastru...

— O întîmplare nefericită. Am văzut cum s-a petrecut, spuse el apăsat.

— Cu toate astea a fost o întîmplare nefericită. Ştiu..., răspunse doamna Rice. Dar o vor crede şi alţii? Mie, mie... mi-e frică, Harold. Aici nu sîntem în Anglia.

— Eu pot confirma cele susţinute de Elsie, spuse încet Harold.

— Şi ea pe ale dv. E drept aşa, nu? spuse doamna Rice.

— Nu avem nici o şansă să tăinuim această moarte, dar cred că există speranţe pentru a o muşamaliza oficial.

— Vorbiţi serios? Harold era plin de nădejdi, dar simţea şi o uşoară neîncredere.

— Da. În primul rînd că directorul hotelului va fi de partea noastră. Eu cred că aici unde ne aflăm puteţi cumpăra, pe oricine, iar poliţia este aici mai coruptă decît oriunde în altă parte.

— Ştiţi că s-ar putea să aveţi dreptate, zise încet Harold.

— Cred că, din fericire, n-a auzit nimeni din hotel, continuă doamna Rice.

— Cine stă în camera de lîngă Elsie, cea vizavi de dv.?

— Cele două poloneze, dar n-au auzit nimic. Sigur ar fi ieşit pe coridor dacă ar fi auzit ceva. Filip a venit tîrziu, nu l-a văzut nimeni în afară de paznicul de noapte. Ştii, Harold, eu cred că întreagă această problemă poate fi cocoloşită, iar moartea lui Filip să fie declarată drept naturală. Trebuie doar plătit ca lumea şi găsit omul care ne trebuie — un şef de la poliţie.

Harold zîmbi anemic.

— Aduce niţel a farsă, nu vi se pare? Dar nu ne rămîne decît să încercăm.

6.

Doamna Rice era energia întruchipată. Vorbi mai întîi cu directorul hotelului. Harold rămase în camera sa ţinîndu-se la o parte. Se înţelese cu doamna Rice că ar fi mai bine dacă ar spune că moartea a survenit în urma unei certe între soţi. Tinereţea şi frumuseţea Elsiei va cîştiga repede multe simpatii.

A doua zi veniră diferiţi ofiţeri de la poliţie care au fost introduşi rînd pe rînd în dormitorul doamnei Rice. La prînz plecară cu toţii. Harold nu participă nicicum la discuţii, de altfel nici n-ar fi putut pentru că nici unul dintre poliţişti nu cunoştea engleza.

La ora douăsprezece în camera lui intră doamna Rice. Era palidă şi obosită, dar uşurarea de pe figura ei vorbea prin ea însăşi.

— S-a făcut! spuse scurt şi simplu.

— Slavă domnului! Sînteţi mare! Dar parcă nu-mi vine să cred!

— După cît a mers de uşor, v-aţi putea da seama că a fost ceva de fiecare zi. Practic şi-au luat mîinile de pe povestea asta.

— În cazul acesta nu-i tocmai clipa potrivită pentru condamnarea corupţiei din serviciile publice, spuse Harold uscat. Cît?

— Cam ridicat tariful, zise ea citind o listă: şeful poliţiei, comisarul, agentul, doctorul, directorul hotelului, paznicul de noapte.

— Paznicul de noapte nu primeşte prea mult, nu? Presupun că-i mulţumit cu un flecuşteţ, zise Harold.

— Directorul s-a apărat zicînd că nu se prea moare prin hoteluri. Versiunea oficială va fi

următoarea : Filip a făcut infarct în timp ce se afla în tren. A ieşit pe culoar pentru a trage în piept aer curat şi — ştiţi cum de regulă oamenii lasă uşile deschise — şi a căzut pe şine. E groaznic de ce e poliţia în stare cînd vrea, explică doamna Rice.

— Ei, slavă domnului că nu-i şi poliţia noastră la fel, spuse Harold. După care coborî la masa de prînz în cea mai perfectă bună dispoziţie englezească.

7.

De regulă, după masa de prînz Harold, doamna Rice şi fiica ei serveau împreună cafeaua. Hotărîră să nu schimbe în vreun fel această comportare.

O vedea acum pe Elsie pentru prima dată de ieri seară. Era foarte palidă şi desigur încă şocată, dar făcea eforturi pentru a se comporta cît mai natural, abordînd temele zilnice : vremea şi ţinutul în care se găseau.

Zăriră un nou oaspete care abia sosise şi încercau să-i ghicească naţionalitatea. Harold fu de părere că o atare mustaţă nu putea fi decît a unui francuz. Elsie spuse că este neamţ, în timp ce doamna Rice aprecia că ar putea fi spaniol.

Pe terasă nu se afla nimeni în afara lor şi a celor două poloneze care stăteau exact în cealaltă parte îndeletnicindu-se cu lucrul de mînă.

Ca întotdeauna cînd le vedea, pe Harold îl cuprindea un sentiment de teamă. Feţele acelea nemişcate, nasurile mari, mîinile alea lungi ca nişte labe...

Un chelner se apropie de doamna Rice şi-i spuse că cineva vrea să-i vorbească. Se ridică şi ieşi cu el. Văzură amîndoi, Elsie şi Harold, cum se întîlniră în holul hotelului cu cineva în uniformă de poliţist.

— Credeţi că s-a întîmplat ceva ? întrebă Elsie oftînd.

— Nu, nimic din toate astea, o linişti Harold repede. Teama îl cuprinse însă şi pe el. Mama dv. este demnă de toată admiraţia, adăugă.

— Ştiu. Mama este o mare luptătoare, nu depune niciodată armele fără luptă. Dar şi aşa situaţia este la fel de groaznică, nu-i aşa ?

— Să nu ne mai gîndim la asta, a trecut şi totul s-a aranjat.

— Nu pot uita că eu l-am omorît, spuse Elsie încetişor.

— Nu trebuie s-o luaţi aşa. A fost o întîmplare nefericită, ştiţi şi dv. asta.

Chipul i se lumină întrucîtva.

— În orice caz, a trecut. Ce-a fost a fost, încercaţi să nu vă mai gîndiţi, adăugă Harold.

Doamna Rice reveni la masă. După expresia feţei era limpede că totul era în ordine.

— M-am uşurat, spuse ea aproape veselă. Totul e-n ordine, copii. Sîntem out. Cred că ar fi cazul să mîncăm ceva ca să avem după ce bea.

Comandară cîte un lichior care veni foarte repede. Ridicară paharele.

— Pentru viitor ! spuse doamna Rice.

— Pentru fericirea dv., spuse Harold zîmbindu-i lui Elsie.

Elsie repetă zîmbetul.

— Şi a dv., şi pentru succesul dv. ! Sînt sigură că veţi ajunge om mare, spuse Elsie ridicînd paharul.

După ce teama le mai trecu se simţiră veseli, aproape nesăbuiţi. Umbra dispăru. Totul era bine...

La celălalt capăt al terasei se ridicară două femei asemănătoare unor păsări. Îşi strînseră cu grijă lucrul şi păşiră pe pavajul de piatră. Se aşezară lîngă doamna Rice făcîndu-i o plecăciune adîncă. Una dintre ele începu să vorbească. Cealaltă îi urmărea cu privirea pe Elsie şi pe Harold. Cu un zîmbet uşor pe buze. Nu-i un zîmbet plăcut, gîndi Harold...

Se uită la doamna Rice. O asculta pe poloneză. Cu toate că nu putea pricepe nici un cuvînţel, expresia feţei doamnei Rice era foarte limpede. Vechile chinuri, vechea disperare reveniră. Doamna Rice o ascultă şi din cînd în cînd sublinia cîte ceva.

După aceea cele două surori se ridicară, se înclinară şi se întoarseră în hotel.

— Ce s-a întîmplat ? întrebă Harold răguşit.

Doamna Rice îi răspunse cu glas plin de disperare şi deznădejde.

— Femeile astea vor să ne şantajeze. Au auzit totul ieri seară, iar faptul că am încercat să muşamalizăm înrăutăţeşte totul de o mie de ori...

Harold Waring se afla jos, lîngă lac. Mărşălui o oră bună, încercînd ca prin efort fizic să-şi liniştească valul de disperare care-l apăsa.

În cele din urmă ajunse la locul unde le văzuse pentru prima dată pe cele două femei sumbre, care ţineau acum în ghearele lor viaţa sa şi a lui Elsie.

— Să piară ! Să le ia dracu' pe cele două harpii setoase de sînge ! spuse cu glas tare.

8.

Un căscat uşor îl îndemnă să se întoarcă. Se trezi faţă-n faţă cu străinul cu mustaţă stufoasă care tocmai ieşi din umbra pădurii.

— Bună ziua, spuse Harold încurcat, puţin cam comic.

— Pentru dv. bănuiesc că nu-i o după amiază prea bună, îi răspuse insul într-o engleză perfectă.

— Păi... ştiţi... eu...

Harold se afla din nou în încurcătură.

— Cred că aveţi griji, Monsieur, zise bărbăţelul. V-aş putea fi de vreun folos ?

— N... nu, mulţumesc. Mă calmez şi eu aşa... puţin.

— Eu continui totuşi să cred că v-aş putea fi de folos. Cred că da, dacă aş lega grijile dv. de cele două femei care se aflau pe terasă, spuse omuleţul.

Harold îl privi surprins.

— Ştiţi ceva despre ele ? Dar, mai ales, cine sînteţi dv. ?

Omuleţul spuse modest :

— Sînt Hercule Poirot. Ce-ar fi dacă ne-am plimba puţin prin pădure şi mi-aţi povesti cazul dv. După cum vă zic, cred că v-aş putea ajuta.

Nici pînă astăzi Harold nu-şi poate explica ce l-a făcut să-şi deschidă inima omului cu care nu vorbise pînă atunci decît cîteva minute. Oricum, aşa s-a intîmplat, i-a povestit lui Hercule Poirot întreaga poveste.

Hercule Poirot îl ascultă cu atenţie. O dată sau de două ori dădu grav din cap. După ce Harold isprăvi, acesta spuse ca prin vis :

— Păsările din Stymsfal cu clonţ de fier care se hrănesc cu carne de om şi trăiesc în preajma lacului Stymsfal... Da... Merge.

— Iertaţi-mă, spuse Harold surprins. Omuleţul ăsta s-ar putea să fie nebun, gîndi Harold.

Hercule Poirot zîmbi.

— Gîndesc, asta-i tot. Înţelegeţi, eu am felul meu de a ajunge la lucruri. Acum, vă aflaţi într-o situaţie neplăcută.

— Nu trebuie să mi-o spuneţi, zise Harold nerăbdător.

— Şantajul este un lucru grav, continuă Hercule Poirot. Aceste harpii or să vă oblige să plătiţi. Să plătiţi şi iar să plătiţi ! Şi dacă o să le refuzaţi, ce-o să se intîmple ?

— O să iasă totul la iveală, spuse Harold cu glas amar. Cariera mea se va duce de rîpă iar sărmana fată care n-a făcut rău nimănui va ajunge în infern şi dumnezeu ştie cum se va sfîrşi totul.

— Aşadar, spuse Hercule Poirot, trebuie făcut ceva.

— Ceva, dar ce ? întreabă Harold scurt.

Hercule Poirot se apleacă şi închise ochii. Spuse (şi Harold oscilă din nou în legătură cu responsabilitatea lui) :

— A venit vremea să... zise Poirot făcînd un semn anume.

— Aţi înnebunit ? întreabă Harold mirat.

Poirot dădu din cap.

— Mais non ! Încerc doar să urmez exemplul vestitului meu predecesor Hercule. Mai aveti răbdare cîteva ceasuri, prieteni. Mîine o să fiu în măsură să vă scap de urmăritori.

9.

A doua zi dimineaţă Harold Waring cobori şi-l găsi pe Hercule Poirot pe terasă. Împotriva voinţei lui, promisiunea lui Poirot făcuse impresie asupra lui Harold. Acum Harold se apropie de el, zicîndu-i :

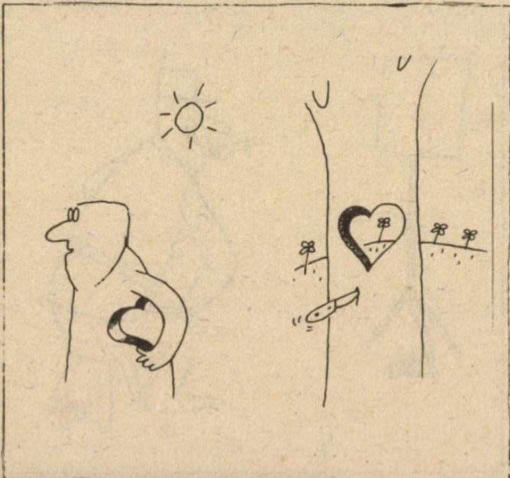
— Ei ?

— E-n regulă, spuse Hercule Poirot victorios.

— Ce vreţi să spuneţi ?

— Că totul s-a rezolvat în linişte.

— Dar ce s-a-ntîmplat ?

— Am făcut legătura..., răspunse Poirot visător. Sau, ca să fiu mai modern, am făcut firele de fier să zbîrnîie — pe scurt, am dat de lucru telegrafului. Păsările dv., Monsieur, au fost transportate într-un loc unde nu-şi vor putea pune în valoare... calităţile.

— Le-a căutat poliţia ? Au fost arestate ?

— Exact aşa.

Harold respiră adînc.

— Asta-i groaznic ! Nu m-aş fi gîndit niciodată la una ca asta, zise şi se ridică. Trebuie să le găsesc pe doamna Rice şi pe Elsie şi să le spun.

— Ştiu deja.

— Excelent, zise Harold şi se aşeză din nou. Fiţi amabil şi spuneţi-mi ce...

Pe drumul dinspre lac păşeau două făpturi cu fişuri fîlfîinde, cu profiluri de pasăre...

— Credeam că aţi spus că deja le-au dus ! strigă Harold.

Poirot îi urmărea privirea.

— Pe doamnele astea ? Bine, dar ele nu fac nimic rău ; sînt două doamne poloneze de familie bună, aşa cum v-a spus recepţionerul. Poate că nu-s prea plăcute la înfăţişare, dar asta e.

— Nu mai înţeleg nimic.

— Chiar că nu înţelegeţi. Pe celelalte două doamne le căuta poliţia, pe doamna Rice şi pe plîngăreaţa doamnă Clayton ! Ele sînt cele două păsări de pradă...

Harold avu senzaţia că lumea se învîrteşte cu el cu tot.

— Bine, dar bărbatul acela... bărbatul acela care a fost ucis... spuse el încet.

— Nimeni n-a fost ucis. N-a fost ucis nici un bărbat.

— Dar l-am văzut cu ochii mei !

— Cred că nu. Înalta doamnă Rice cu glasul ei grav se pricepe de minune să semene cu un bărbat. Ea a jucat rolul bărbatului — fără peruca ei maron, bine machiată pentru acest rol.

Se apleacă şi-l bătu pe Harold pe genunchi :

— Nu trebuie să fii atît de credul, prietene. Nici o poliţie din lume nu poate fi cumpărată atît de uşor — în orice caz, nu cînd la mijloc este o crimă. Aceste femei se bazau pe faptul că englezul de rînd nu cunoaşte limbi străine. Pentru că doamna Rice vorbeşte franceza şi germana, tratează totdeauna ea cu directorul hotelului şi are ea grijă de toate. Vine însă poliţia şi se duce în camera lui, da ? Dar ce se întîmplă în realitate ? Dv. nu ştiţi. Spune, de pildă, că şi-a pierdut o broşă, sau altceva, dar asta nu-i decît pretextul pentru a vă putea suna. Şi apoi ? Telegrafiaţi după bani, după o grămadă de bani pe care îi daţi doamnei Rice care conduce operaţiunea. Asta-i ! Păsările astea de pradă nu se satură niciodată. Ele ştiau că aveţi o aversiune inexplicabilă faţă de cele două sărmane poloneze. Ele vin şi se conversează absolut nevinovat cu doamna Rice, care nu depune armele şi continuă jocul. Dv. nu pricepeţi despre ce este vorba, aşa că telegrafiaţi după alţi bani pe care doamna Rice o să vi-i ceară mereu pentru alţi oameni...

— Dar Elsie ? oftă Harold.

— Şi-a jucat foarte bine rolul, ca-ntotdeauna. Artistă clasa-ntîia. Totul e foarte curat, foarte nevinovat. Nu apelează la farmecele ei de femeie, ci la cavalerism. Care în Anglia are totdeauna căutare, adăugă Poirot visător.

Harold Waring oftă şi spuse energic :

— O să mă apuc de treabă şi am să învăţ limba fiecărui popor din Europa pe unde am să umblu. Şi nimeni n-o să mă mai facă de nebun !

În româneşte de
I. Şerbănescu

OSCAR WILDE

SFINXUL fără nici un secret

Într-o după-amiază, şedeam pe terasa lui Café de la Paix, distrîndu-mă să observ splendoarea şi mizeria vieţii pariziene, bîndu-mi vermutul şi contemplînd panorama ciudată, de mîndrie şi sărăcie care mi se oferea, cînd deodată, m-am auzit strigat pe nume. M-am întors şi-am dat cu ochii de Lord Murchison. Nu ne mai întîlnisem din colegiu, de aproape zece ani, eram încîntat să-l revăd, aşa că ne-am strîns mîinile cu căldură. Fusesem buni prieteni la Oxford. Il plăcusem imens — era atît de chipeş, de spiritual şi atît de onest. Îl socoteam cel mai bun dintre noi, mai ales că era foarte sincer. Îl găseam neschimbat într-o oarecare măsură. Arăta neliniştit, chiar uşor încurcat, şi părea frămîntat de ceva. Am conchis că este vorba despre o femeie, şi l-am întrebat dacă se căsătorise.

„Nu le înţeleg prea bine pe femei“ mi-a răspuns el.

„Dragul meu Gerald, femeile trebuiesc iubite, nu înţelese.“

„Nu pot iubi cînd nu am încredere“ — mi-a replicat el.

„Cred că viaţa ta ascunde un mister, Gerald !“ am exclamat. „Spune-mi ce ţi s-a întîmplat.“

„Hai să facem o plimbare cu trăsura. Este prea multă lume aici. Nu, nu o trăsură galbenă,

te rog. Orice altă culoare. Uite aia de colo, verde închis." În cîteva minute ne îndreptam la trap spre Madelaine.

„Unde mergem ?" am întrebat.

„Oriunde vrei" mi-a răspuns, „de exemplu la restaurantul din Bois ; vom lua masa acolo şi-mi vei povesti despre tine."

„Vreau să te ascult mai întîi pe tine," i-am spus. „Hai, dă-i drumul. Care-i taina ta ?"

Şi-a scos din buzunar un portvizit de piele şi mi l-a dat. L-am deschis. Înăuntru se afla fotografia unei femei. Era înaltă şi subţire şi deosebit de personală cu ochii ei mari, vagi şi cu părul desfăcut. Avea un aer misterios şi era drapată într-o blană bogată.

„Ce crezi despre figura aceasta ?" m-a întrebat el. „Îţi inspiră încredere ?"

Am examinat-o cu grijă. Îmi părea faţa cuiva care are un secret, dar dacă era un secret minunat sau o taină apăsătoare — asta nu mai puteam s-o precizez. Frumuseţea sa era de un tip alcătuit din multe mistere. Frumuseţea care este psihologică şi nu plastică. Şi zîmbetul uşor care plutea pe buzele ei era prea subtil pentru a fi într-adevăr dulce.

„Ei, ce părere ai ?"

„Îmi aminteşte de Gioconda" am răspuns. „Spune-mi ceva despre ea."

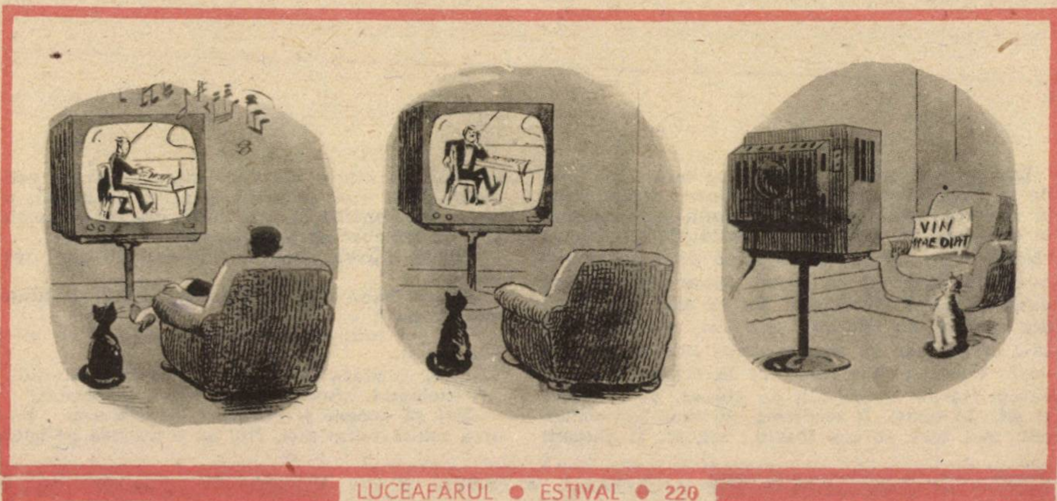
„Nu acum, ci după masă," şi schimbă vorba.

Cînd chelnerul ne aduse cafelele şi ţigările i-am reamintit lui Gerald promisiunea. Se ridică din fotoliu, se plimbă de-a lungul camerei, de vreo două-trei ori şi cufundîndu-se din nou în fotoliu îmi istorisi cele ce urmează :

Într-o seară mă plimbam pe Bond Street, pe la ora cinci. Era o îngrămădeală de trăsuri şi traficul era aproape blocat. Aproape de trotuar se afla o mică trăsură de două locuri, galbenă, care dintr-un motiv sau altul, mi-a atras atenţia. Pe cînd treceam pe lîngă ea, am fost privit dinăuntru de chipul pe care ţi l-am arătat. M-a fascinat imediat. Toată noaptea următoare m-am gîndit la acea femeie, ca şi toată ziua următoare. M-am mai plimbat pe strada aceea nenorocită, sperînd să revăd trăsurica galbenă ; dar n-am mai întîlnit-o pe frumoasa mea necunoscută şi chiar începusem să mă gîndesc că nu este altceva decît un vis. La aproape o săptămînă după această întîmplare, luam cina la doamna de Rastail. Masa era anunţată la ora opt ; dar la opt şi jumătate noi încă aşteptam. În sfîrşit, valetul deschise uşa şi o introduse pe Lady Alroy. Era femeia pe care o căutam. Intră foarte încet, îmi sugera o rază de lună şi spre încîntarea mea fu aşezată chiar lîngă mine la masă. După ce ne-am aşezat, am remarcat cu inocenţă : „Lady Alroy, cred că v-am mai zărit pe Bond Street acum cîtva timp." Ea a pălit foarte rău şi-mi spuse cu voce scăzută : „Te rog, nu vorbi aşa de tare ; te poate auzi cineva." M-am simţit prost pentru începutul nefericit al conversaţiei şi m-am aruncat cu deznădejde asupra pieselor franţuzeşti. Ea vorbea foarte puţin, întotdeauna cu aceeaşi voce muzicală, şi părea tot timpul că se temea că cineva ar putea trage cu urechea. Mă simţeam prosteşte şi pasionat îndrăgostit de ea şi indefinita atmosferă de mister care o înconjura îmi stîrnea curiozitatea la maximum. Cînd plecă, ceea ce se întîmplă aproape imediat după cină, am întrebat-o dacă pot să-i fac o vizită. Ea a ezitat un moment, s-a uitat în jur să vadă dacă cineva ne ascultă, şi apoi spuse : „Da, mîine. La cinci fără un sfert." Am rugat-o pe doamna de Rastail să-mi vorbească despre ea ; tot ceea ce am putut afla, era că este văduvă şi că posedă o frumoasă casă în Park Lane şi pentru că e o persoană plicticoasă, se lansase într-o dizertaţie cu pretenţii ştiinţifice despre văduvi, susţinînd că supravieţuieşte acela dintre soţi care e mai bine înzestrat pentru lupta vieţii.

A doua zi am ajuns exact la ora la care primisem permisiunea s-o vizitez, dar valetul îmi spuse că domna Alroy tocmai a plecat de acasă. M-am dus la club destul de nefericit şi de confuz, şi după multe gînduri am scris o scrisoare în care ceream îngăduinţa să-mi încerc şansa într-o altă după-amiază. N-am primit nici un răspuns cîteva zile, dar în cele din urmă, am primit un bilet care mă informa că ea va fi acasă duminică la ora patru. Biletul avea acest post-scriptum : „Te rog, nu-mi mai scrie la această adresă. Îţi voi explica cînd ne vom vedea." Duminică m-a primit şi a fost fermecătoare. Cînd am plecat, ea m-a rugat, în cazul în care aş fi avut vreodată nevoie să-i scriu din nou, să adresez scrisoarea „Doamnei Knox la Biblioteca Whittaken, Strada Verde". „Am motive pentru care nu pot primi scrisorile la mine acasă."

Tot timpul sezonului am revăzut-o de multe ori şi atmosfera de mister n-o părăsea niciodată. Uneori mă gîndeam că se află în puterea unui bărbat, dar părea atît de inabordabilă că a trebuit să renunţ la ideea asta. Îmi era greu să trag vreo concluzie pentru că ea era asemeni unui cristal ciudat, pe care l-am văzut la muzeu ; acest cristal avea proprietatea de a fi -

uneori foarte limpede şi alteori opac. În cele din urmă m-am hotărît s-o cer de nevastă ; mă obosise şi mă îmbolnăvise secretul permanent pe care-l impunea vizitelor mele şi puţinelor scrisori pe care i le scrisesem. I-am scris la bibliotecă pentru a o întreba dacă poate să mă vadă lunea viitoare la ora şase. Ea mi-a răspuns afirmativ şi eu eram in al nouălea cer. Ce mai — eram mort după ea ; în ciuda misterului, gîndeam atunci ; ca o consecinţă a misterului, cred acum. Nu — de fapt, iubeam femeia în sine. Misterul mă tulbura, mă înnebunea. De ce mi-a scos-o norocul în cale ?

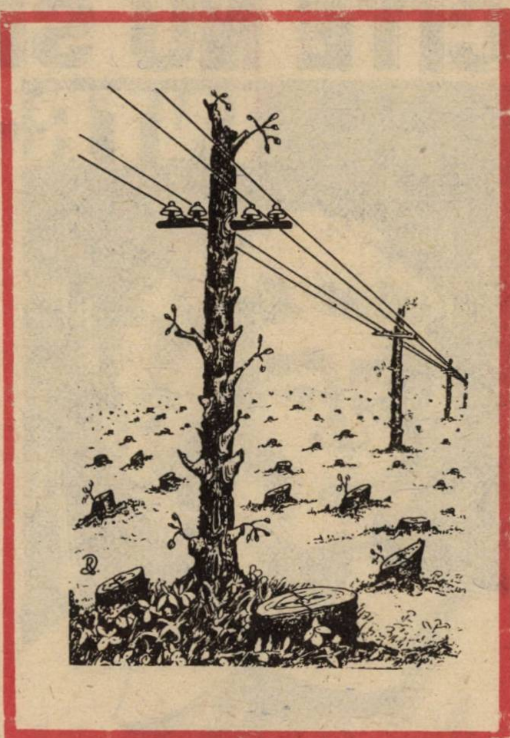
„Ei, şi ai descoperit misterul ?" am întrebat nerăbdător.

„Mi-e teamă că da. Ascultă şi judecă" mi-a răspuns.

Cînd a venit ziua de luni, m-am dus să iau masa de prînz cu unchiul meu şi pe la patru mă aflam pe strada Marylebone. Ştii că unchiul locuieşte în Parcul Regent. Am vrut să mă îndrept spre Piccadilly şi am luat-o pe un drum mai scurt, pe nişte străduţe cam puchinoase. Deodată am văzut-o în faţa mea pe Lady Alroy, cu faţa acoperită de un văl gros, mergînd iute. Ajungînd la ultima casă de pe stradă, ea urcă scările, scoase cheile, descuie şi intră. „Aici e misterul" mi-am zis şi m-am grăbit să examinez casa. Părea o locuinţă cu camere de închiriat. Pe prag rămăsese batista care-i scăpase din neatenţie cînd intrase în casă. Am ridicat-o şi am pus-o în buzunar. Apoi am început să mă gîndesc la ce aş putea face. Am ajuns la concluzia că nu aveam nici un drept s-o spionez şi m-am întors. La şase m-am dus s-o vizitez. Era întinsă pe sofa, îmbrăcată într-o rochie de interior de culoare argintie, purtînd ca întotdeauna un şirag de pietre de culoarea razelor de lună. Arăta foarte bine. „Sînt atît de bucuroasă că te văd," îmi spuse ea. „N-am ieşit din casă toată ziua." Am privit-o uluit şi scoţînd batista din buzunar i-am dat-o. „Ţi-a căzut pe strada Cumnor, în această după-amiază, Lady Alroy" i-am comunicat foarte calm. Se uită la mine speriată, dar nu făcea nici o încercare de a-şi recupera batista. „Ce făceai acolo?" am întrebat-o. „Ce drept ai să mă întrebi ?" mi-a replicat ea. „Dreptul unui om care te iubeşte. Dacă-ţi aminteşti, te-am cerut de nevastă." Ea şi-a ascuns faţa în palme şi a izbucnit într-un şiroi de lacrimi. „Trebuie să-mi spui", am continuat. Ea s-a ridicat în picioare şi privindu-mă în faţă mi-a spus : „Lord Murchison, n-am ce să-ţi spun." „Te-ai dus acolo să te întîlneşti cu cineva," am ţipat eu. „Aceasta este taina pe care o ascunzi." Ea se albi puternic la faţă. „Nu m-am dus să mă întîlnesc cu nimeni." „Nu poţi să spui adevărul ?" am exclamat eu. „Ţi l-am spus" mi-a răspuns. Eram nebun, furios de exasperare ; nu ştiu ce i-am spus, dar oricum, i-am spus lucruri foarte grave. În cele din urmă am plecat, în goană. Mi-a scris o scrisoare a doua zi : i-am trimis-o înapoi nedesfăcută şi-am plecat imediat în Norvegia cu Alan Colville. După o lună m-am întors şi primul lucru pe care l-am văzut în „Morning Post" a fost un anunţ cu privire la moartea Lady-ei Alroy. Răcise pe cînd fusese la Operă şi murise în cinci zile din cauza unei congestii pulmonare. M-am închis în mine şi am refuzat să mă mai văd cu cineva. O iubisem atît de mult, atît de nebuneşte ! Doamne, dumnezeule ! Cît de mult o iubisem pe femeia aceasta !

„Te-ai dus pe strada aceea, la casa aceea ?" am întrebat.

„Da" răspunse el. Într-o zi m-am dus pe strada Cumnor. Nu puteam să nu mă duc ; eram torturat de îndoială. Am bătut la uşă, şi o bătrînă cu un aspect respectabil îmi răspunse. Am întrebat-o dacă are camere de închiriat : „Da, domnule. Camerele de sus ar putea fi închiriate. Doamna care le-a închiriat înaintea dvs. nu a mai apărut de circa trei luni şi pentru că chiria nu a mai fost plătită le puteţi lua dv." „Aceasta este doamna ?" am întrebat-o arătîndu-i fotografia Lady-ei Alroy. „Ea este, cu siguranţă" a exclamat bătrînica. „Cînd se întoarce, domnule ?" „Doamna e moartă !" — i-am răspuns. „Vai, domnule, nu pot să cred!" a spus femeia. „Era chiriaşa mea cea mai bună. Îmi plătea trei guinee pe săptămînă numai pentru a sta în cameră cînd şi cînd." „Se întîlnea cu cineva aici ?" am întrebat. Femeia m-a asigurat că niciodată nu se întîmplase acest lucru, că întotdeauna venea singură. „Ce făcea atunci, aici, pentru numele lui Dumnezeu ?" am strigat. „Pur şi simplu stătea în sufragerie şi citea cărţi ; alteori lua un ceai" mi-a răspuns proprietara. N-am ştiut ce să spun, aşa că i-am dat un ban şi am plecat. Acum, spune-mi şi mie, ce crezi că înseamnă toate astea ? Nu crezi că femeia a spus adevărul ?"

„Ba cred."

„Atunci, de ce se ducea Lady Alroy acolo ?"

„Dragul meu Gerald" i-am răspuns, „Lady Alroy era o femeie cu mania misterului. Ea a închiriat camerele pentru plăcerea de a veni aici cu voalul tras pe faţă, imaginîndu-şi că este o eroină. Avea o pasiune pentru secrete, dar ea însăşi era un biet Sfinx fără vreun secret".

„Crezi într-adevăr că aşa stau lucrurile ?"

„Sînt absolut sigur", i-am răspuns.

El luă portvizitul de piele, îl deschise şi privi la fotografie. „Aşa să fie oare ?" mai zise el.

În româneşte de Eliza Madolciu

CÎTE NU SE ÎNTÎMPLĂ ÎNTR-UN GARAJ

LAWRENCE A. HAYMER

Helen stătea pe marginea patului şi asculta şuierul vîntului de afară, răpăitul picăturilor de ploaie izbindu-se de fereastră. Întinse mîna să stingă veioza dar mîna îi rămase suspendată în aer : afară, o rafală de vînt deschise şi trînti poarta garajului. Lacătul ei era stricat mai demult, de aceea ori de cîte ori se isca vîntul acesta închidea şi deschidea poarta izbind-o cu bubuit neplăcut. Helen ofta, ea nu putea adormi atîta vreme cît bubuiturile acelea cumplite nu conteneau.

Se ridică de pe pat, îşi îmbrăcă halatul peste pijamaua subţire, transparentă şi plecă spre garaj.

Ieşi prin bucătărie, pe intrarea din spate, lăsînd uşa întredeschisă. Ajunsă pe primele scări ducînd spre verandă, avu o ezitare cînd vîntul rece şi ploaia o izbiră în faţă : „Ah, doamne, îşi zise în gînd, dac-ar fi soţul acasă să repare mizeria asta de garaj". Sări apoi cu paşi mărunţi, grăbindu-se spre garaj. Ploaia o pătrunsese pînă la piele. „Trebuia să-mi fi luat fişul impermeabil", îşi zise — tremura toată de frig, dar cel mai tare mîna cu care căuta pe perete întrerupătorul. Se întoarse pentru a găsi ceva cu care să înţepenească poarta. Încercă să strige, dar strigătul îi rămase în gît !

Rămase fără viață mai înainte de a apuca să scoată măcar un singur sunet.

2.

Andrew Scott, șeful poliției locale, se aplecă peste masa de dat la rindea din garaj și examină cu atenție o țeavă, mînjită de sînge, lungă de vreo șaizeci de centimetri. Prin cele două gemulețe de deasupra mesei pătrundea puțină lumină. Trebui să se aplece mult peste masă pentru a vedea bine țeava, fără a pune totuși mîna pe ea. La unul din capete era tăiată cu sudură electrică. Și tocmai acesta era capătul plin de sînge, în ciuda faptului că acesta era locul de care asasinul o ținuse. Scott se întoarse către unul din polițiști, care se îndeletnicea, la celălalt capăt al mesei, cu luarea amprentelor digitale.

— Karl, cînd îți termini treaba, du țeava aia de fier la laboratorul de tehnică criminală. Să stabilească grupa sanguină — dar, atenție, grupa sanguină de la ambele capete ale țevii !

Polițistul dădu din cap, semn că a înțeles, apoi Scott se îndreptă spre poarta garajului. Moarta era cunoscută în localitate sub numele de Helen Barnett. Nu lucrase niciodată, iar soțul ei se afla în momentul respectiv la Growe City, situat la vreo sută de mile depărtare.

Din casa de vizavi ieși un alt polițist cu un blocnotes în mînă. Văzînd privirea întrebătoare a lui Scott spuse :

— Am întrebat în casele de pe amîndouă părțile străzii, Andy, dar n-am aflat nimic.

Deodată auziră în spatele lor un zgomot. Un bărbat și o femeie tocmai ieșeau din casa aflată chiar vizavi de garaj. Femeia ducea în brațe un cățel. Și mai înainte ca Scott și Dave să purceadă a-i întreba ceva, bărbatul începu cu glas puternic :

— Numele meu este Don Fortmann, domnilor. Am văzut pe fereastră mașina poliției și salvarea, s-a întîmplat cumva ceva ?

Scott se prezentă și-i informă foarte pe scurt pe soții Fortmann :

— Doamna Barnett e moartă. A auzit sau a văzut careva din dv. astă noapte ceva neobișnuit ?

Fortmann aproape că fluieră de surprins ce era.

— Moartă ? Bine, dar e groaznic, ce spuneți ? Asta-i o mare pierdere pentru întreaga vecinătate. Știți, ea era, ca să zic așa, imaginea acestor împrejurimi, dacă înțelegeți ce vreau să spun. O adevărată desfătare pentru ochi...

Omul spuse astea atît de repede, încît Scott rămase mirat cum de nu-și înghițise limba.

— A fost asasinată, adăugă Scott calm. Cum vă aveați cu ea ?

Fortmann încremeni : știrea asta îl scoase din minți.

— Asasinată ? repetă el.

Interveni în discuție și soția lui.

— Ne cunoșteam numai din fugă, spuse ascuțit. Nu făcea parte din categoria noastră socială. Soțul ei era mai mult plecat iar ea umbla brambura și se agăța de gîtul te miri cărui bărbat. Mă mir că nu i s-a întîmplat mai demult treaba asta.

— Al te miri cărui bărbat, doamnă Fortmann? Cunoașteți numele bărbaților de al căror gît s-a agățat, după cum spuneți ?

— Eu știu doar că alerga cît era ziulica de mare prin casă, numai în cămașă de noapte, domnule Scott. Dar nu știu pe care bărbat l-a chemat la ea. Știu însă că nici unul dintre bărbații din împrejurime nu se simțea în siguranță în fața ei. Mă tem însă că nu avem cum vă fi de folos. Dormitorul nostru se află exact în partea cealaltă, așa că n-am avut cum auzi ce s-a întîmplat...

După ce glasul ei sfredelitor tăcu, se auzi din nou vocea domnului Fortmann.

— Poate că soția mea nu spune chiar un neadevăr, domnule Scott. Bine-nțeles că n-aș putea spune din experiență proprie, asta nu, dar nu-i mai puțin adevărat că ea, doamna Barnett adică, se certa destul de des cu soțul ei. Poate că el știe mai multe...

3.

Îndreptîndu-se încet spre sediul poliției, Scott se întrebă : „Unde și cînd am mai văzut un cuplu atît de ciudat cum este cel al soților Fortmann" ?

La birou fu informat că cei de la Growe City îl găsiseră pe domnul Henry Barnett, că-l informaseră despre tragedia petrecută și că el se întorsese repede acasă. Lui Scott îi păru rău că n-a avut ocazia să vadă fața domnului Barnett cînd îi comunicară vestea — pe chipul unui om se pot citi foarte multe...

Revenit de pe teren, polițistul Dave raportă :

— Toți vecinii Barneților spun că nu au văzut și nu au auzit nimic. Toți însă vorbesc foarte frumos de doamna Barnett. Și ți-am adus pe cineva, Andy. Pe Tommy Hoffmann și pe mama lui. Despre Tommy vecinii mi-au spus că e cam limitat, dar că despre garaj trebuie să știe ceva pentru că trece des prin preajmă. Așa că l-am luat cu mine, dar cum mama lui o ținea morțiș că vine cu el, am luat-o și pe ea. Sînt aici amîndoi. Să-i aduc ?

Scott fu de acord.

Femeia era mică și incoloră, slabă la față și cu un camion de riduri. Băiatul — un adevărat uriaș. Avea o frunte îngustă, părul crescîndu-i imediat din sprîncene. Ochii mici și rotunzi, căutînd nervos de ici-colo, o față cu tăișuri ascuțite.

Începu să rîdă din nimic și să dea din cap.

— 'bnă zua ! spuse vesel.

Scott rămase ca bătut în piroane, cu gura căscată. Salutul care zburase din gura uriașului era de fapt o gingureală de copil, altfel însă plăcut și prietenos.

— Tommy, tu o cunoști pe doamna Barnett ? se adresă Scott băiatului cu prima întrebare.

Tommy continuă să rîdă, dar dădu încet din cap.

— Sigur, Tommy, sigur o cunoşti, doar locuieşte foarte aproape de voi. Tu ai fost la ea de cîteva ori, spuse Scott.

— A, Helen... Vroia să-i spun Helen... O iubesc foarte mult. M-am jucat de multe ori în garajul ei, mi-a dat şi cacao.

— Tu te duci în garajul lor şi noaptea? Noaptea trecută, de exemplu, nu ai fost acolo, Tommy?

— Am fost de multe ori acolo, dar nu ştiu precis cînd.

— Tommy, unde te-ai lovit la deget? Şi cînd? îl întrebă Scott.

Băiatul îşi scutură fruntea ca şi cînd s-ar fi gîndit, dar zîmbetul de pe faţă îi dispăru.

— Nu ştiu, bombănii el, apoi adăugă după o clipă: Da... m-am căţărat în parc într-un copac.

— Tommy, fii atent acuma, zise Scott aplecîndu-se asupra băiatului. Ieri noapte cineva a supărat-o rău pe Helen. Tu spui că o iubeşti, tu n-ai fi supărat-o, nu-i aşa?

Mîinile mari ale băiatului strivîră şapca, ochii i se aprinseră. Se ridică brusc. Iar glasul care-i horcăia acum în gît nu mai era al unui copil, era glasul tunător al unui bărbat:

— Eu nu am făcut nimic nimănui! Şi vreau să plec pentru că aici nu-mi place. Şi-apoi, din nou, cu glas de copil: Vreau acasă.

— O clipă numai, Tommy, îi spuse Scott. Acum tu nu trebuie să mai rămîi aici, acum vreau să stau de vorbă cu mama ta.

Tommy se întoarse fără să spună o vorbă şi ieşi cu Dave pe coridor.

Scott se întoarse spre doamna Hoffman.

— Spuneţi-ne ceva despre fiul dv., doamnă Hoffmann. Ştiu că este puţin întîrziat, dar altfel cum se manifestă? Cîţi ani are?

— Tommy are nouăsprezece ani, dar spiritual e dezvoltat la nivelul unui copil de şase-şapte ani. Soţul meu este mort, Tommy este tot ce am. Poate ar fi trebuit să-l fi trimis la un institut, dar nu mi-am putut călca pe inimă. Psihiatrii m-au asigurat că Tommy nu este periculos, aşa că el n-a făcut nimănui nimic. Nu, ceea ce credeţi dv. Tommy nu şi-ar permite niciodată să facă.

Îşi şterse cu batista ochii plini de lacrimi.

Scott aşteptă să se liniştească.

— Spuneţi-mi, doamnă Hoffmann, Tommy iese seara din casă? Nu cumva a ieşit chiar noaptea trecută?

Oftă din toată fiinţa ei apoi căută din nou în poşetă după batistă.

— Totuşi, nu-l pot lega în casă. Da, ieri noapte a ieşit, a fost pe-afară, în ciuda ploii. Dar nu ştiu... eu nu ştiu unde a fost!

Scott se ridică.

— Doamnă Hoffmann, vă rog să mă înţelegeţi bine, dar trebuie să-l reţin pe Tommy cîteva clipe.

4.

Doamna Hoffmann dădu obosită din cap, se ridică şi se îndreptă spre uşă.

— Dave, îl strigă apoi Scott pe poliţist, Tommy rămîne puţin la noi. Ia-i amprentele.

Scott se aşeză din nou la birou gîndindu-se la acest băiat. Ar fi posibil ca el să pună mîna pe o ţeavă de fier şi să ucidă cu ea? Că nu-i violent şi că e foarte copilăros? Scott nu văzuse doar un singur caz de copil transformat în fiară...

Mai tîrziu, Scott îl interogă din nou pe Tommy dar fără nici un rezultat. Îl trimise apoi în celulă iar el examină fotografiile aflate pe biroul lui. Auzi bătăi în uşă. Avea o vizită.

— Sînt Henry Barnett. Vă rog să fiţi amabil şi să-mi spuneţi ce s-a întîmplat? Şi cum dumnezeu de s-a putut întîmpla? Eu încă nu pot crede că s-a petrecut ceva atît de groaznic.

În glasul lui se simţea o durere reală. Scott îl privi tăcut cîteva clipe. Era un tip zvelt, înalt, frumos, bine îmbrăcat, cu părul puţin înspicat. Barnett se prăbuşi în scaunul pe care Scott i-l oferise şi îşi prinse capul în palme, ascultînd ceea ce-i povestea Scott. După ce acesta îşi termină relatarea urmă o perioadă de linişte. Apoi Barnett sări ca ars, se aprinse la faţă iar ochii îi sclipiră sălbatic.

— Cretinul ăla pe care l-am întîlnit pe coridor, el a făcut-o! De-o mie de ori i-am spus Helenei să nu se apropie de el, să nu-l lase să intre în casă... Dar nu m-a ascultat! Poliţia trebuia să-l închidă demult!

Barnett aproape că striga iar glasul lui era pătruns de disperare.

Barnet întoarse puţin capul spre uşă, iar Scott observă că pe bărbie avea urme de sînge.

— V-aţi rănit? îl întrebă.

Barnett îl privi absent apoi scoase batista şi se mai linişti puţin.

— A... nu-i nimic, spuse. M-am rănit la hotel, dacă-mi amintesc bine. Acum ce-o să fie cu Helen? Unde se află acum? Şi ce trebuie să fac?

— Nimic, doar să vă îngrijiţi de înmormîntare. Aş vrea să vă mai întreb ceva, dar asta mai poate aştepta.

Barnett se ridică încet şi o porni sfîrşit spre uşă. Se auzi strigat pe neaşteptate.

— Ah, domnule Barnett, aproape că am şi uitat. Ne trebuie amprentele dv. digitale, dacă nu aveţi nimic împotrivă. Am găsit în garaj sumedenie de amprente pe care trebuie să le identificăm.

Barnett nu avu nimic împotrivă.

5.

Era destul de tîrziu cînd Barneister, şeful poliţiei din Growe City, îi telefonă lui Scott.

— Iartă-mă că sun aşa tîrziu, Andy, dar crima asta nu mă lasă să dorm. Tocmai am primit o informaţie de la paznicul de noapte al motelului din apropiere. Nouă ni se pare că pe Barnett vestea l-a zguduit profund, de aceea, după părerea noastră, cu el lucrurile erau în ordine, el nefăcînd parte dintre suspecţi. Am însă senzaţia că acestui domn supărarea i-a trecut cam repede. De la Growe City pînă la comisariatul meu nu-i chiar atît de departe, iar paznicul de noapte mi-a spus că între ora nouă şi miezul nopţii domnul Barnett nu a fost la motel. Şi încă ceva Andy. Barnett umblă mult, călătoreşte mult. Angajaţii motelului mi-au spus că era tot timpul căutat de femei la telefon. Una mai ales îl suna foarte des. Paznicul de noapte zice că femeia a şi fost la el de cîteva ori — ea era, o cunoştea după glas, ar putea s-o identifice dacă ar fi necesar. Asta-i tot ce-am aflat, Andy. Gîndeşte-te la ce ţi-am spus.

— Mulţumesc din inimă, Jerry. Cred că acum am suficient material pentru a-i pune domnului Barnett cîteva întrebări neplăcute.

Scott ieşi pe coridor şi-l chemă pe poliţistul Dave, care răspundea de amprentele digitale. Era ora zece, dar acesta încă nu plecase. Dave îi raportă imediat:

— Sînt gata, Andy. Am găsit amprentele doamnei Barnett pe maşină, pe un panou, pe tocul uşii garajului şi încă în cîteva locuri. Ale lui Barnett le-am găsit pe cele mai felurite lucruri din garaj. Pe ale lui Tommy le-am găsit în special pe masa de dat la rindea. În plus, am mai dat de nişte amprente care nu ştiu ale cui ar putea fi. Le am într-un plic şi vreau să le trimit la Washington să vadă dacă nu cumva

le au în cartotecile lor. Într-o problemă trebuie să te decepţionez. Pe obiectul cu care a fost făptuită crima nu s-a găsit nici o amprentă, care ne-ar putea ajuta cu ceva. Totul este şters foarte bine.

— Exact de asta îmi era teamă, spuse Scott. Dă-le repede drumul la Washington.

Se făcuse de-acuma foarte tîrziu, dar, cu toate acestea, Scott se hotărî să-i facă o vizită lui Barnett. Maşina acestuia se afla în faţa casei. Aversiunea lui faţă de garaj era evidentă şi de înţeles. Scott se apropie cu maşina lui pînă lîngă casa vecinului, apoi şi tocmai cînd să coboare, văzu un individ ieşind din casă. Ducea un cîine de curea.

— Dv. sînteţi domnul Scott? Se auzi vocea de bas a insului. Aţi dori ceva de la mine. Eu ies puţin să plimb cîinele.

— Bună seara, domnule Fortman. Nu, nu vreau nimic de la dv. Domnul Barnett s-a întors azi după masă, pe el aş dori să-l întreb nişte lucruri.

— Aşa... Dacă aveţi nevoie de mine sunaţi-mă. Noapte bună.

Scott îl urmări cum pleacă tras puternic de cîinele care se opintea în curea. Foarte ciudat: cîinele îl trăgea pe stăpînul său către proprietatea lui Barnett, către garajul acestuia.

— Domnule Fortmann, îl strigă Scott.

Fortmann se opri iar Scott se duse spre el.

— Pare-se că prietenul dv. cîinele adică, trage în direcţia opusă, spre garaj... Face asta cumva parte din obişnuinţa lui?

— Cam... probabil vreo pisică pe-acolo, răspunse Fortmann cu glas oarecum răguşit.

— Da, da, e posibil spuse Scott calm şi luă din mînă cureaua de care era legat cîinele. Fortmann se apără.

— Ce este? Ce faceţi, domnule Scott? Dacă nu vă e cu supărare, aş vrea să fac o experienţă cu cîinele dv...

Scott îi luă cureaua din mînă şi lăsă cîinele să alerge liber. Scăpat din strînsoare, cîinele se duse repede la garaj. Scott deschise poarta. Bootise, cîinele adică, îl duse — ca şi cînd ar fi fost antrenat în acest sens — direct spre gemuleţ, se aşeză pe picioarele din spate, sprijinindu-se cu labele din faţă de masa pentru tras la rindea.

Scott îi scoase lesa, iar cîinele sări repede pe masă şi începu să se uite liniştit pe gemuleţ. Prin el se vedea casa familiei Barnett. Exact vizavi de gemuleţ, de aceeaşi înălţime, se găsea geamul de la dormitorul Barneţilor.

Formann aştepta afară, în faţa garajului. Deschise gura, parcă ar fi vrut să spună ceva, dar se răzgîndi, îşi linse buzele şi tăcu.

Scott luă cîinele în braţe, se duse cu el lîngă maşină, se întoarse apoi spre Fortmann şi-l invită să urce în maşină.

— Ce-aţi spus, domnule Scott? întrebă cu glasul lui de bas, în care parcă se distingea un nou ton. Era curiozitate sau teamă?

— M-aţi înţeles bine, domnule Fortmann. Luaţi loc în maşină şi fiţi calm. Eu am să duc cîinele acasă, pînă atunci dv. staţi liniştit în maşină. Dacă o să vreţi să plecaţi, am s-o consider tentativă de fugă.

În birou, Scott începu un nou interogatoriu.

— Dacă sînteţi nevinovat, domnule Fortmann, atunci fiţi amabil şi răspundeţi-mi la toate întrebările. Aşadar, ce a fost între dv. şi doamna Barnett?

— Nimic, nimic n-a fost între noi, răspunse el, cu glas deprimat. Abia dacă o cunoşteam...

Scott se mişcă puţin în fotoliu, apoi strigă: Karl! După ce poliţistul îi răspunse, continuă: Ia paharul din care a băut adineauri domnul Fortmann şi compară amprentele cu cele pe care le trimitem la Washington. Repede! Venit-ai?

Se întoarse apoi către bărbatul care stătea nervos în scaun.

— Deci juraţi că spuneţi adevărul. Buuuun! Acum să vă spun şi eu ce cred. Dv. vă scoateţi cîinele afară în fiecare noapte, sau apoape în fiecare şi fiecare plimbărică sfîrşea întotdeauna la garaj. Asta atunci cînd eraţi sigur că domnul Barnett nu este acasă. Singur aţi spus că doamna Barnett era foarte atrăgătoare, dar negaţi că aţi fi avut ceva cu ea. S-ar putea să vă fi înăbuşit sentimentele pe care le nutreaţi pentru ea şi să vă mulţumiţi să o priviţi în taină doar. Poate că doamna Barnett v-a auzit cînd eraţi în garaj. Poate i-aţi trezit atenţia cu zgomotul pe care l-aţi făcut cînd aţi aruncat ţeava de fier de pe masa pentru dat la rindea. Presupun că doamna Barnett a ieşit din casă din pricina acestui zgomot şi s-a dus la garaj să vadă ce s-a întîmplat. Şi v-a surprins acolo. Şi v-a cuprins panica. Şi aţi lovit-o. Şi aţi omorît-o. Şi tot mai negaţi?

Fortmann tăcea. La un moment dat uşa se deschise şi se ivi capul lui Karl.

— Ai dreptate, Andy, Fortmann este unul dintre cei ale căror amprente urmează să fie duse la Washington spre identificare.

Scott îl privi pe Fortmann şi zise:

— Au găsit amprentele dv. digitale în garajul doamnei Barnett. Ce ne spuneţi despre asta?

ANDO

Fortmann își acoperi fața cu mîinile și zise :
— Doamne, ce-am făcut !
Își împreună degetele, se aplecă în față și spuse cu glas stins.
— E-adevărat că am supravegheat-o în taină pe femeia aceea. Recunosc. A început pur și simplu din întîmplare și-apoi asta a devenit un obicei tîmpit, blestemat. Dar vă asigur că eu... eu... nu am ucis-o !
Scott desfăcu pe neașteptate mîinile împreunate ale lui Fortmann, i le îndepărtă și le întoarse cu palmele în sus. Nicăieri nici urmă de rană, nici pe dosul mîinii, nici în palmă.
— Daniel, ce fac ăștia cu tine, strigă doamna Fortmann care apăruse pe neașteptate în ușă. Alergă repede spre soțul ei, se lipi de scaunul lui și-i puse mîna pe umăr.
— Nimic, nu-mi fac nimic, Myra, răspunse bărbatul și făcu o mișcare din care reieșea că ar fi fost bucuros dacă n-ar fi simțit pe umăr nici o mînă. Totul e-n ordine, nu trebuia să vii aici, adăugă foarte liniștit.
Scott îl întrerupse.
— Soțul dv. este interogat ca suspect de crimă, doamnă Fortmann. Fiți bună, ieșiți pe coridor și așteptați puțin.
Fața ei slabă se strînse parcă și mai mult. Strigă cu glas pătrunzător :
— Locul meu este aici, lîngă Daniel al meu.
Cuvintele ei sunară ca o declarație de război. Continuă apoi pe același ton :
— Am să rămîn aici și am să-l apăr !
Și zicînd aceste vorbe își trase un scaun și se așeză lîngă soțul ei.
Scott se gîndi o clipă dacă e cazul să o evacueze sau să o lase să rămînă cînd, deodată, cineva bătu la ușă. Scott ieși pe coridor să vadă cine venise. În fața lui se aflară deodată Barnett, doamna Hoffmann și Tommy.
— Am așteptat să mă sunați, domnule Scott, zise Barnett în loc de salut. Și, pentru că n-ați sunat, am venit eu la dv. Voiam să vă spun că ați arestat un om nevinovat. M-am gîndit mult la Tommy și am ajuns la concluzia că băiatul acesta n-ar fi fost în stare să-i facă nici un rău Helenei. Și nu, pentru că o iubea !
Ce urmărește Barnett ăsta ? se întrebă Scott cîteva clipe, apoi zise :
— Ascultați-mă, lăsați-l în pace pe Tommy și să vorbim mai bine despre dv. Ieri noapte ați lipsit cîteva ceasuri din motel — unde ai fost ? și cum se numește femeia care vă telefonează tot timpul și cu care ați fost împreună de cîteva ori ?

Barnett se uită la Scott fără să-l înțeleagă.
— Ce... ce spuneți, domnule Scott? Ieri seară am fost la sora mea, ea este cea care-mi telefonează des și cu care mă văd uneori. La ea, în Grove City, locuiește și mama mea. Vreți să vă dau adresa ei ?
Scott dădu din cap că nu. Nu se îndoia cîtuși de puțin că Barnett spunea adevărul, fiecare cuvințel putîndu-i fi crezut.
— Bine, domnule Barnett, zise Scott. Nu mai am alte întrebări. Puteți să vă duceți liniștit acasă. O să vă sun dacă o să mai am nevoie de ceva.
— Vă mulțumesc, domnule Scott. Dar, dacă-mi permiteți, am să aștept pe coridor. Doamna Hoffmann, aici de față, nu are mașină iar eu i-am promis că o duc acasă, după ce vorbiți cu Tommy.
— Duceți-i acasă pe amîndoi, domnule Barnett, zise Scott, apoi i se adresă doamnei Hoffmann : puteți să-l luați pe Tommy cu dv. Cred că nu mai am de ce-l reține. Reveni din nou în încăpere și se așeză la biroul lui. Surprinse privirea sălbatică a doamnei Fortmann.
— Așa, doamnă Fortmann, rămîneți aici. Dumneata Fortmann, ar trebui să recunoști totuși. Ai ucis-o pe doamna Barnett. Fiți bun și povestiți-mi de la început.
— N-am ucis-o, domnule Scott. V-am spus o dată și vă repet : nu eu am asasinat-o !
— Taci, Daniel, îl opri doamna Fortmann după care se întoarse către Scott. Nu aveți dreptul să-l acuzați în felul acesta. Pe Daniel al meu să nu-l atingeți nici cu o floare, auzitu-m-ați ?
„Femeia asta trebuie dată afară ! Și încă repede" își zise el în gînd, plin de nervi.
— Noapte bună, domnule Scott...
Scott ridică privirea auzind un glas de copil. Barnett și doamna Hoffmann se iviră în ușă, în vreme ce Tommy, zîmbind, se apropie de biroul lui Scott.
— Mama mi-a zis că pot merge acasă și vreau să mă despart de dv.
Zîmbi apoi lui Scott și soților Fortman.
— Bună seara, doamnă Fortman, zise el plin de respect. Sper că domnului Fortman i-a trecut gripa.
Auzind că vorbește de el Fortman se întoarse.
— Eu n-am avut gripă, băiete !
— Dar doamna Fortman a zis ieri seara că aveți gripă, domnule Fortman, spuse Tommy.
— Copil prost, nu știe ce vorbește, strigă doamna Fortman. Eu cer ca toată această comedie să se termine odată, domnule Scott. Dați-i imediat drumul lui Daniel al meu, ori, în caz contrar, voi solicita apărarea legală !
Scott ridică mîna.
— Un bob zăbavă, doamnă Fortman. Un singur cuvințel.
Și i se adresă lui Tommy.
— Tommy, gîndește-te bine, înainte de a-mi răspunde. Pe la ce oră ți-a spus doamna Fortman că domnul Fortman are gripă ?
După cîteva secunde de gîndire, glasul de copil răspunse :
— Azi noapte, cînd ieșea din garajul Helenei. Zicea că a trebuit să iasă ea cu cîinele, că domnul Fortman are gripă. Zicea că domnul Fortman nu are voie să iasă din casă pe o vreme ca asta. Avea sînge pe mînă — ca mine, cînd am căzut din pom.
Zîmbind, Scott se întoarse spre doamna Fortman :
— Nu cumva, doamnă Fortman, ați căzut și dv. din pom ?

CĂȚELUL DE LUT

ETSUKO NIKI

1.

Jasue Nakodo locuia între cîmpuri, la periferie, intr-o casă mică, la un sfert de oră de mers de la gară. Trăia acolo împreună cu fiul ei. Era înaltă, avea tenul alb, fața rotundă, expresivă. Și mai avea un farmec al ei, aparte. Îi plăcea să se îmbrace frumos. După moartea soțului ei nu primea vizitele bărbaților. Inokuci era singurul dintre prieteni care spunea că numai el are drepturi asupra ei. Se-nțelege că și ea simțea ceva deosebit pentru el, altfel nu i-ar fi încredințat banii pe care și-i strînsese pentru a cumpăra cu ei un magazin.

După moartea soțului ei, Jasue își cîștiga banii necesari existenței învățînd tinerele fete de la școală să coase. În afară de asta, primise ceva

bani şi de la mama ei aşa că suma pe care o avea îi era suficientă.

„Dacă îmi amintesc eu bine, zicea că are strînşi un milion două sute de mii..." îşi aminti Inokuci.

— Am aflat de un magazin în cartierul Meguro, un cunoscut de-al meu mi-a spus să opresc azi acolo cînd mă întorc de la slujbă. Zicea că-i un magazin mic, dar luminos şi foarte plăcut, îi spuse el într-o joi cînd o vizită din nou pe Jasue.

— Şi cît cere pe el ?

— E niţel mai scump decît ai crede. Nouă sute de mii, dar e într-un loc cu vad, ceea ce mă face să cred că nu-i chiar aşa de scump, totuşi...

Inokuci desenă cu stiloul planul magazinului.

— Aici e atelierul, poţi să angajezi şi ajutoare, pot să şi locuiască în aceste două încăperi, dacă vor. Are şi o grădină... Să se tot joace copilul în ea. Pentru un copil ca el trebuie să ne gîndim şi unde să se joace, nu ?

— După cum mi-l descrii înseamnă că trebuie cumpărat imediat. Să nu mi-o ia altul înainte.

— Eu aşa cred. Nu vrei să treci sîmbătă după masă să-l vezi ?

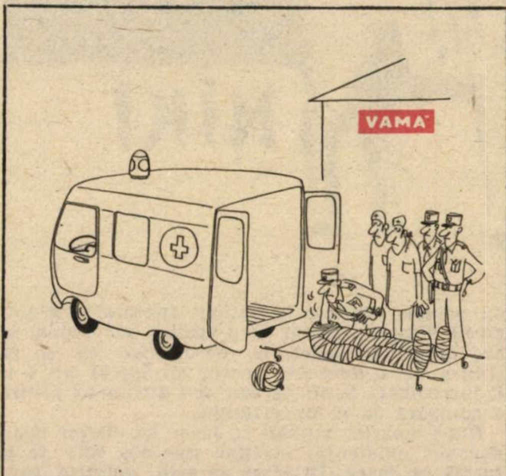
— Eine, o să merg. Am s-o rog pe mama să vină să stea cu copilul.

— Să nu faci asta, spuse Inokuci cu calm prefăcut. Să nu-i spui nimic pînă nu-i totul aranjat. Dacă n-o să iasă nimic din treaba asta mama ta ar crede că nu-s în stare de nimic şi n-o să-i plac nici cît pînă acum. Băiatul o să-l luăm la noi, o să mă joc eu cu el,

— Nu-i adevărat că nu-i placi mamei, de ce zici ? Mama vorbeşte totdeauna frumos de tine, zice că eşti băiat de treabă. Doar ai fost coleg de şcoală cu soţul meu. Dar dacă nu vrei tu, nu-i spunem nimic pînă nu hotărîm ceva precis. Eu cred că-i bine s-o punem în faţa faptului împlinit, o să discutăm cu ea eventual problema preţului.

2.

Jasue încetase de-acuma să-l mai amuze pe Inokuci. Era sătul de ea şi, în plus, nu-i plăcuse felul cum încercase să i se vîre sub piele în ultima vreme. Ea nu numai că-şi imagina că o să se căsătorească cu el, dar îşi închipuia şi că el avea aceeaşi intenţie. În ce-l privea, el avea de gînd să se folosească de Jasue, dar nici prin cap nu-i trecuse să se căsătorească cu ea. Auzi, o văduvă cu obligaţii ! Şi încă ce obligaţii ! Măcar dacă ar fi fost o fetiţă ca o păpuşă, mai treacă meargă, dar băiatul ei e orb din naştere !

— Cred că nu faci o greşeală cumpărînd magazinul, o să fie mare interes în jurul lui. Dar să nu uit, ei pun o condiţie : banii jos !

— Cec nu vor ?

— Hm, intermediarul e-un ţărănoi şi dacă nu vede toţi banii jos... Dacă nu, situaţia se complică puţin...

— Mă rog, oamenii sînt fel de fel... Dar la urma urmelor de ce nu, nu mă deranjează deloc.

Inokuci îşi pregătise cu măiestrie numărul, iar Jasue se lăsă prinsă foarte uşor. Ea spuse că dacă ajung la o înţelegere o să rezolve totul pe loc, că ea nu vrea ca altcineva să-i ia magazinul. Şi mai spuse că o să aibă toţi banii în ziua de vineri, sîmbătă fiind foarte multă lume la bancă.

Planul lui Inokuci reuşise. Promise că o să treacă vineri pe la ea pentru a mai discuta.

Inokuci îşi propusese de la bun început să nu-şi pregătească nici un alibi. Şi chiar dacă n-o să aibă dovezi că în timpul cînd Jasue a fost asasinată el se afla în altă parte, asta nu înseamnă automat că a fost la ea, nu ?! De regulă, asasinii îşi pregătesc totul pînă în cele mai mici amănunte şi de exact pentru ce se omoară ei să facă nu mai este apoi nevoie. Se gîndesc, se gîndesc şi în ultima clipă fac greşeala care-i costă. El era convins că după ce o va ucide pe Jasue se va întoarce acasă cu trenul, stînd în compartiment fără să i se mişte un muşchiuleţ măcar.

Vineri cină ca de obicei la restaurant apoi se întoarse la casa lui cu chirie. Era tocmai cu o zi înaintea salariului de aceea nu invită pe nici unul din colegii lui. Ajuns acasă, se jucă puţin cu cei doi copii ai gazdei, era convins că după comiterea crimei va fi căutat de poliţie, iar gazda va declara că în seara zilei critice el s-a jucat dezinvolt cu copiii ei...

După aceea se duse în camera lui şi începu să se schimbe. În felul ei, Jasue era un tip de femeie cu gusturi clasice. Cămaşa cu dungi albastre pe care tocmai o îmbrăca i-o cususe cu mîna ei. Avea guler lat, iar mînecile cu manşete late erau pe butoni. De cîte ori se ducea la ea îşi punea cravate scumpe, din cele pe care chiar ea i le alesese şi butonii care îi plăceau ei cel mai mult. Luă în mînă o asemenea cravată, dar se răzgîndi, poate o să-l vadă gazda, de obicei femeile observă lucrurile cele mai obişnuite. De cîte ori pleca de acasă miercuri seara ea simţea în subconştientul ei că el se ducea la vreo femeie. Dacă astăzi l-ar vedea cu cravata asta, nu i s-ar părea suspect? Dar şi dacă numai asta ar fi fost suspect, încă nu l-ar fi deranjat, numai că cine are garanţia că ea n-o să-şi aducă aminte tocmai în clipele cele mai nepotrivite ?

Ţinu o clipă cravata în mînă apoi o puse la loc luîndu-şi una galbenă de lînă, cu care se ducea de regulă la slujbă. Butonii nu avea cum să-i vadă pentru că ei sînt sub haină. Îşi alese unii de cristal de formă hexagonală, pe care îi primise de la Jasue în urmă cu zece zile, de ziua lui de naştere. Îşi vîrî mănuşile în buzunarul de la pantaloni şi îşi îmbrăcă haina.

— Mă duc la un film, zise plictisit la ieşire. Gazda îl conduse cu privirea în care nu se putea citi nici cea mai vagă undă de suspiciune.

Se făcuse de nouă cînd ajunse la gară, aflată într-un loc unde începuse să se construiască numai de curînd, din care cauză totul în jur mirosea încă a mortar proaspăt. Nu voia să ajungă prea devreme, dorea ca băiatul ei să nu fie treaz, întrucît Toshihiko îi cunoştea foarte bine glasul. Chiar dacă nu era sigur în

legătură cu valabilitatea depoziţiei unui copil de patru ani. Şi orb pe deasupra. Era însă mai înţelept să elimine tot ce putea fi eliminat.

3.

Se trezi dintr-odată în cîmp pe întuneric. Nu întîlni decît un bărbat care-l salută descoperindu-şi capul.

Sună şi Jasue îi deschise.

— De ce aşa tîrziu ? Te aşteptam mai devreme, spuse.

— Ce face băiatul ?

— Doarme, e deja nouă şi jumătate.

— Păcat, i-am cumpărat ceva, zice el scoţînd din buzunar o cutie de caramele. Nu se face să-l trezesc, nu ?

— Doarme deja, sărăcuţul, dar o să se bucure de ele şi dimineaţă, cînd o să se scoale. Dar n-ai mănuşi ?

— Ce ?! S-ar putea să le fi lăsat la slujbă.

— Nu ţi-s reci mîinile ? E martie, încă-i destul de frig...

— Nu, păi umblu aşa de multă vreme.

Îşi luă singur o scrumieră. Din întreaga lui comportare se simţea că era obişnuit aici, ca şi cînd ar fi fost stăpînul casei. Jasue era extraordinară în kimono peste care îmbrăcase o haină maron. Puse repede cărbuni pe foc apoi zise :

— Banii sînt pregătiţi.

— E-un pachet mare ?

— E, dar nu cît îmi închipuiam eu.

Se ridică şi deschise uşa încăperii celeilalte. Inokuci văzu căpşorul copilului care dormea sub o cuvertură de pluş. Jasue trase un sertar al dulapului de la picioarele băiatului şi aduse un pacheţel învelit în hîrtie galbenă.

— Trebuie să-l desfac ?

Inokuci fuma încet şi urmărea calm cum Jasue reveni în cameră şi puse pachetul pe rogojină. Nu trebuia să arate un prea mare interes pentru bani.

— Priveşte, e plăcut să te uiţi la aşa o grămadă de bani, nu ?

Stinse ţigara şi se întoarse. În pachet se aflau una lîngă alta opt legături a cîte o mie de jeni, în bancnote de cîte o sută fiecare şi trei a cîte cincizeci.

— Cu banii ăştia îţi vei putea cumpăra magazinul pe care îl pofteşti. Am dat telefon şi le-am spus că trecem pe acolo mîine după amiază la unu şi jumătate. Ne întîlnim la Ikebukuro ?

— Îmi pare bine. O să fiu bucuroasă, da, că ai să fii tu cel care tratezi.

Jasue puse din nou banii unul peste altul apoi zîmbi. Îşi frînse brusc zîmbetul apoi spuse :

— A fost azi mămica pe aici.

— Şi i-ai spus, despre magazin ?

— Nu, doar n-ai vrut să-i spunem, nu ?

— Bineînţeles că nu.

— Mi-a adus bani, să avem cu ce trăi... Auzi, mama zice că ar fi mai bine dacă l-am da pe Toshihiko la o şcoală pentru orbi. Primesc copii de la trei ani cu condiţia ca cineva să-l însoţească pînă la şcoală.

Jasue fusese de acord cu propunerea, dar îi spuse că o să se mai gîndească. Dacă o să locuiască la Megaro n-o să mai fie chiar aşa departe...

— Are dreptate mama. Copii ca Toshihiko au nevoie de o educaţie specială, spuse Inokuci. La drept vorbind, nu-l ura pe Toshihiko. În afară de faptul că era orb, sau poate tocmai de aceea, acesta era un copil deosebit de sensibil şi însingurat. Şi, după cum se spune, nu există mijloc mai lesnicios pentru a cuceri o femeie decît să încerci mai întîi să-i cîştigi copilul...

— Ascunzi banii ?

Jasue luă pachetul şi se ridică. Inokuci simţi dintr-odată cum toţi muşchii corpului i se încordează.

Jasue se întoarse cu spatele la el. În clipa aceea el dădu la o parte perniţa pe care şezuse. Nu-i dădu răgaz să ţipe. Îşi înfipse degetele în gîtul ei alb şi delicat. Jasue îl prinse de mîini. Inokuci îşi vedea mai departe de scopul lui, scrîşni din dinţi şi strînse cît putu de tare. În clipa în care ea îl prinse de mîini, corpul femeii căzu lipsit de putere pe rogojină. Totul se petrecuse surprinzător de repede, dar Inokuci nu îi dădu drumul. Se aşeză în spatele corpului vlăguit al femeii şi continuă să o strîngă de gît.

„Trebuie s-o ţin zece minute, nu, ajung şapte, îşi zise în gînd în timp ce se uita la ceasul de perete.

4.

În camera liniştită se auzea din cînd în cînd troznetul cărbunilor. Trecuseră trei minute. Nu avu nici o teamă că ar fi venit cineva, întrucît Jasue făcuse cunoscut că va lipsi cam o săptămînă de acasă.

Şase minute.

În depărtare se auzi zgomotul unei locomotive. Pachetul cu bani se afla în faţa lui. Încă nu-şi desfăcu degetele. Respiră adînc apoi inspiră adînc. În clipa aceea se auzi un glas neaşteptat.

— Mămico, vreau afară.

Era Toshihiko.

Inokuci încremeni. Văzu cum în camera alăturată se mişca o fiinţă în pijama care ţinea în braţe un căţel de pluş.

— Mămico...

Copilul se opri şi ciuli urechile în toate părţile. Ochii lui lipsiţi de vedere erau largi deschişi şi priveau spre niciunde. Cînd privirea lui se opri asupra lui Inokuci, acesta tresări din tot corpul.

„Nu mă poate recunoaşte, ochii lui nu pot vedea", îşi zise, dar asta nu-l linişti cituşi de puţin. Frica pe care n-o simţise în timp ce o sugrumase pe Jasue îl cuprinse acum cu totul. „Cretinul ăsta de copil de patru ani..."

Copilul se mişcă pipăind cu o mînă aerul şi se apropie de el. Inokuci vru să strige, dar strînse din dinţi în ultima clipă. „Nu trebuie să fiu auzit. Dacă nu-mi aude glasul n-are cum să mă recunoască". Începu să inspire repede. Continua să o stringă mai departe pe Josue de gît. Pînă atunci nu-şi dăduse seama cît de groaznic poate fi un astfel de copil. El nu i se mai părea acum ca un omuleţ, ci ca o mică arătare.

Copilul privea cu ochii lui orbi la mama lui moartă şi la asasinul care stătea deasupra ei, cu un picior de o parte a corpului, cu celălalt de cealaltă parte. Îl atinse pe Inokuci, de pe a cărui frunte picurau broboane reci. Băiatul îi pipăi degetele mîinii, cămaşa, şi braţul, cu degetele lui fine.

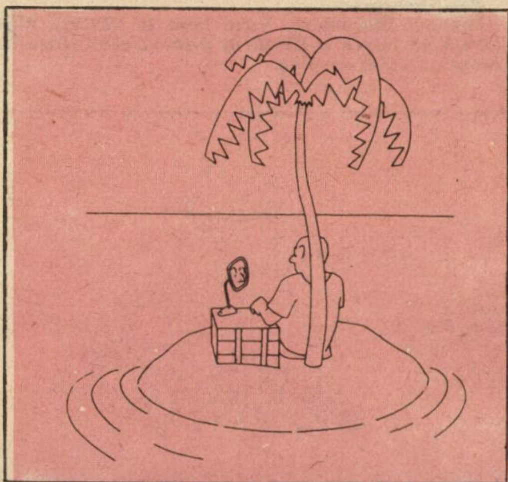
— Cine e? întrebă Toshihiko.

Să fi simţit ceva? Băiatul respiră repede. Se dădu un pas, încă unul, înapoi. Căzu pe podea şi scînci. Căţelul îi căzu din braţe şi se rostogoli spre foc.

Scîncetul copilului îl făcu pe Inokuci să-şi revină. Se ridică. Nu mai rezista. Îi reveni însă din nou sîngele rece. Îşi trase mănuşile pregătite şi se tîrî pe rogojină. Se strădui ca Toshihiko să nu-l audă, dar teama îi era de prisos. Copilul stătea lîngă foc şi plîngea deznădăjduit.

În dulap mai găsi încă douăzeci de mii de jeni. Mai mult ca sigur că ăştia erau banii pe care i-i adusese azi mama ei. Îi băgă în buzunar, pachetul cu bani îl legă într-un batic. Aruncă în foc chiştocul ţigării. Mai avea de curăţat scrumiera. Ceaşca pentru ceai n-o mai atinse din clipa cînd, intrînd în casă, urmări să nu atingă, pe cît posibil nimic. Mai să uite de cutia cu caramele, aflată pe patul băiatului. În mod cert, pe celofanul ei sînt imprimate amprentele lui digitale. Pînă şi poliţistul cel mai puţin versat îşi poate da seama că acesta este darul unui oaspete nocturn. Luă caramelele şi le vîrî în buzunar. Făcu totul cu sînge rece. Un singur lucru îl scoase din sărite, scîncetul pătrunzător al copilului, asupra căruia aruncase cîteva priviri pline de ură. Casa se afla în singurătate, în plin cîmp, aşa că nu se temea că scîncetul lui ar putea fi auzit de cineva. În schimb, îi pătrunsese în creieri. Nu cumva ar fi mai bine să-l omoare şi pe el? Nu îndrăzni însă să-l atingă. Nu era un sentiment uman, era doar o respingere pe care o simţea faţă de ochii lui fără lumină.

Încercă pulsul femeii de pe rogojină. Era nul. Ieşi din casă. Îşi ridică gulerul hainei şi se grăbi spre gară. Departe în cîmp rămase, singur, un scîncet de copil.

5.

Trecură patru ani şi oamenii uitară cu totul de acest caz. Pînă şi Inokuci îşi aducea rar de tot aminte de el. N-avea mustrări de conştiinţă iar teama de a fi descoperit îl chinuise numai la inceput. De altfel, luase parte, spăşit, la înmormîntarea lui Jasue. Auzise destule despre acest caz, cum că în ziua critică Jasue tocmai luase de la bancă o sumă importantă de bani. Nimeni nu ştia la ce-i trebuia atîta bănet. După şocul suferit, Toshihiko era încă în spital. Se presupunea că asasinul nu poate fi decît unul dintre cunoscuţii lui Jasue, dar atît. Jasue avea mulţi prieteni bărbaţi şi aproape toţi i-au spus lui Inokuci: „Spunea că se duce un timp la mama ei, de aceea n-am căutat-o". La care Inokuci adăuga cu părere de rău: „Ultima dată am vizitat-o miercuri seara. Era calmă şi veselă".

Şi nimeni nu se îndoia de spusele lui.

6.

Ploaia care cădea de mai multă vreme se opri în sfîrşit. Era într-o după amiază de sîmbătă la sfîrşitul lunii mai. Inokuci se plimba pe străzi fără un ţel anume. Acasă nu vru să rămînă iar cinemaul nu-l atrăgea. Ştiu şi eu, dacă m-ar invita vreo fată — îşi zise în gînd —, dar chiar atunci observă pe trotuarul de vizavi trei fiinţe. O fată ca la douăzeci de ani, o doamnă în vîrstă îmbrăcată într-un chimono de culoare închisă şi un băiat care părea a fi nepotul ei.

Prima pe care o recunoscu fu bătrîna doamnă. Nu se schimbase prea mult atît doar că părul i se mai albise. Era mama lui Jasue Nakado. Îl recunoscu apoi pe Toshihiko. Se făcuse un flăcău adevărat, i se schimbară întrucîtva şi trăsăturile feţei dar, pentru că purta ochelari negri, ea părea mai departe inexpresivă. Ochelarii nu erau de vedere, ci pentru a-i ascunde ochii lipsiţi de lumină. De fată nu fu însă chip să-şi amintească.

Inokuci se apropie de cei trei şi-i salută. Nu-i mai văzuse de la înmormîntarea lui Jasue. Mama lui Jasue îl recunoscu imediat. Fata zîmbi şi lăsă capul în jos. Mamei i se păru că Inokuci se află în încurcătură de aceea spuse zîmbind:

— Aţi uitat-o? E Kinue, sora mai mică a lui Jasue.

— Domnişoara Kinue? spuse Inokuci. Cum era să vă recunosc cînd v-aţi făcut atît de frumoasă.

Şi-o amintea pe Kinue ca pe o şcolăriţă, iar acum o vedea ca o adevărată femeie. Ea era exact opusul sorei ei mai mari, Jasue, avea nişte trăsături inteligente, foarte vizibile. Desigur, ca frumuseţe nu era perfectă, dar avea o faţă proaspătă, dinţi frumoşi şi sănătoşi, o ţinută distinsă.

— N-ar fi tocmai rea, îşi zise Inokuci.

După patru ani încheiaţi cîştigase oarecare

experiență în materie de femei, dar zîmbetul ei limpede era ceva nou pentru el.

Se duseră toți trei la un magazin apropiat, la o expoziție mai bine zis. O expoziție cu lucrări executate de copii surîzători, de la grădiniță pînă la școala medie. După cum îi spuseseră, Toshihiko făcuse pentru expoziție un cățel de lut. Inokuci acceptă bucuros să se ducă cu ei :

— La drept vorbind, n-avea nici un interes să vadă cățelul de lut executat de-un copil orb. Dacă ar fi fost numai bătrîna și Toshihiko ar fi refuzat din capul locului. Cu ei era însă și Kinue și asta schimba toate datele problemei.

Expoziția era plină de lume. Se găseau aici copii, băieți și fete, care purtau ochelari negri ca Toshihiko, iar cu ei părinți sau rude, care treceau împreună cu ei, dîndu-le felurite explicații. Erau expuse coșulețe pentru flori, pulovere de lînă, flaute din bambus, aparate mici de radio, precum și multe alte lucruri ca de pildă lucrări literare scrise în alfabetul orbilor. În fața fiecărui obiect era trecut numele autorului și explicația, scrisă de mîna dascălului.

— Cățelul tău unde este ? întrebă Kinue.

Toshihiko nu răspunse, nu scoase nici măcar un cuvînt în tot acest timp. Chiar și în clipa în care Inokuci îi fu prezentat drept un prieten al decedatei sale mame el tăcu, nici măcar nu se deranjă să-l salute.

— Nu este obișnuit cu oamenii, îl scuză bunica lui. Aceasta nu părea a fi surprinsă. Toshihiko se poartă așa de regulă.

— Acolo trebuie să fie, acolo este școala voastră, spuse Kinue arătînd un stand anume.

Toshihiko expusese un singur obiect. La prima vedere Inokuci nu reuși să-și dea seama, ce reprezintă. Era o bucată de lut amestecat, fără formă. Kinue și bătrîna dădură și ele din cap. După cîteva clipe, Kinue zise :

— Acesta este cățelul...

— Da, bineînțeles, spuse bătrîna doamnă.

— Un cîine adevărat, spuse Inokuci.

Dacă te uitai bine la el avea coadă, patru picioare, urechi lungi. De neînțeles era un singur lucru legat de acest cîine. Era plămădit din lut, puțin zgrunțuros, dar avea forma unei plăcuțe regulate în șase colțuri. Plăcuța era mai mare decît cîinele, aproape că acoperea cîinele. Din cauza acestei tăblițe ciudate nimeni nu-și dădea seama de la început că era vorba despre un cățel. La o privire mai atentă această creatură îți producea un soi de spaimă.

Kinue se aplecă și citi explicația : „Autorul acestui obiect din lut (elev în clasa a treia a școlii populare) are o fire extraordinar de închisă. El n-a spus nimănui, niciodată, nimic despre durerea lui de nevăzător, el trăindu-și singur nefericirea. Sentimentul chinuitor mocnit pe care copiii nu sînt în stare să-l exprime prin cuvinte sau fapte, se manifestă sub forme cum este și această lucrare..."

7.

Explicația era clară și în același timp neclară.

— Foarte frumos ai lucrat cățelul, Toshihiko, îi spuse Kinue și puse mîna pe umărul băiatului. E-un cățel adevărat ; ți-a reușit de minune.

— Dar ăsta nu-i cățel ! spuse brusc Toshihiko ridicînd tonul.

— Nu-i cățel ? întrebară amîndouă femeile dintr-o dată. Ceea ceai făcut tu e un cățel, sau nu e ?

— Nu e cățel, e mămica !

— Cineeee ???

— Mămica ? Iar deasupra ei se află cel care a omorît-o ! Toshihiko, ca și cînd asta nu l-ar fi atins, se întoarse în cealaltă parte. Părăsiră expoziția. Afară era o zi frumoasă. Răsuflară ușurați.

— Ți-am promis, Toshihito, spuse bunica încet, că o să mergem la ceva dulce.

— Tu, Kinue, ce faci ?

— Plec, i-am promis unei prietene că trec s-o iau.

Inokuci se despărți și el de bătrîna doamnă.

Plecară deci împreună, Inokuci și Kinue. Foarte naturali, unul lîngă altul. De fapt, Kinue mergea gînditoare alături de un om pe care nici nu-l observa. Inokuci bănuia la ce se gîndea fata, dar nu ascundea că și el se gîndea la același lucru. La auzul unor cuvinte atît de groaznice trebuie să se gîndească și unul care nu avea nimic comun cu acest caz.

Ajunseră la colțul străzii și Kinue se întoarse brusc la el.

Zîmbi timid și spuse :

— Mă gîndeam...

— La cățelul acela de lut ? spuse Inokuci. Și mie mi se învîrtește capul din pricina lui. Era un cățel adevărat, nu-i așa ?

— Da, un cățel. M-am gîndit la ceva...

— Referitor la asasin ?

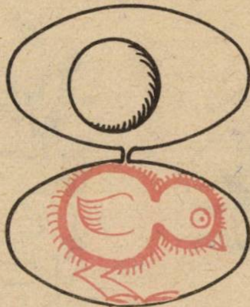
— Nu la asasin, la Toshihiko. Eu cred așa... cel care... pe scurt, copilul acesta și-o imaginează pe mama lui moartă sub chipul unui cîine.

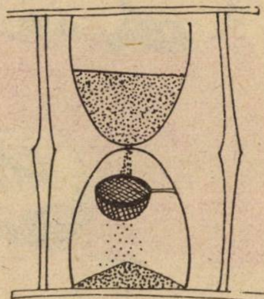
— La ce vă gîndiți.

Kinue roși, dar continuă foarte concentrat.

— Poate părea ciudat, dar copiii pot face cele

mai neobişnuite asociaţii. Îl ştiţi bine pe Toshihiko cînd era mic, nu ? Vă amintiţi ce căţel avea pentru joacă ?

— Căţel pentru joacă ?... Unul cusut din stofă ?

— Exact, din pluş. Atît de mare...

— Mi-amintesc, sigur că mi-amintesc. Era din pluş alb şi numai urechile le avea maron. M-am jucat şi eu mult cu el. Îl mai are ?

Inokuci fu foarte mîndru de această întrebare. Îşi aminti că atunci căţelul îi căzuse din braţe rostogolindu-se în foc unde arsese. Or, o întrebare ca aceasta n-o putea pune decît un om care habar n-avea de nimic ! Şi nu bănuia nimic.

— Nu, dădu Kinue din cap şi pe figură i se putea citi sinceritatea.

Asta decurgea din faptul că Inokuci fusese prietenul răposatei sale surori, unul dintre puţinii oameni care o cunoscuseră pe Jasue şi pe Toshihiko cînd era mic. Cu el putea deci să discute şi despre lucrurile acelea ciudate, pe care le cunoştea.

— Bănuiesc că aţi citit în gazete, sigur vă amintiţi. Se presupune că sora mea a fost omorîtă în jurul orei zece seara, dar a fost găsită abia a doua zi înaintea amiezii, de vînzătorul de orez. Lîngă ea stătea, ca mort, Toshihiko. Din această cauză vînzătorul crezu că fuseseră ucişi amîndoi. Toshihiko nu păţise însă nimic, leşinase doar din cauza şocului. A răcit şi a făcut aprindere de plămîni. După aceasta s-a înzdrăvenit, dar mai face din cînd în cînd crize de spaimă. Am avut ceva de furcă cu el...

— Mai face şi acum ?

— Acum nu mai face, situaţia s-a îmbunătăţit mult în ultima perioadă, dar e ciudat, nu vi se pare ? Nu vorbeşte nici acasă, mama spune că e foarte fericită ori de cîte ori îl vede rîzînd. Dar asta se întîmplă o dată, de două ori pe an. Tace tot timpul şi se gîndeşte la ceva, pînă îl cuprinde frica.

— Trebuie c-a fost cumplit de şocat, sărăcuţul.

— Eu cred, că în seara aceea băiatul l-a văzut pe asasin, deşi e cam ciudat cînd spun că l-a văzut. Poate l-a auzit, poate l-a şi atins...

— V-a spus ceva în acest sens ?

— Nu, nu vorbim niciodată de asta. Cred că nu-şi mai aminteşte bine şi că o confundă pe mama lui cu un cîine. Vă amintiţi, a spus că deasupra ei stătea cel care a omorît-o. Cîinele, mă rog, l-aş mai înţelege, dar cel care stătea deasupra ei nu-mi iese din cap. Hexagonul acela...

Kinue tăcu brusc, iar Inokuci o văzu făcîndu-se albă la faţă.

— Vi s-a întîmplat ceva ?

Îi puse mîna pe umăr. Îi simţi tresărirea uşoară a trupului ei. Poşeta îi căzu din mînă pe trotuar.

— Vi s-a întîmplat ceva, domnişoară Kinue ? Kinue încercă să zîmbească.

— Acum mi-e mai bine, mi s-a învîrtit puţin capul. Cuvintele lui Toshihiko au trezit în mine ceva neobişnuit.

— Atunci, atunci n-aţi vrea să mergem să stăm undeva ? îi propuse Inokuci în timp ce ridica poşeta gîndindu-se de ce i-o fi atît de frică lui Kinue. De cîinele acela de lut ? Nu, nu putea fi vorba de aşa ceva. De tăbliţa hexagonală ? Nu. Se simţi neliniştit, dar nu exista nimic care să-l trădeze acum, după patru ani, că el este asasinul. În orice caz, principalul este să-şi păstreze calmul, să se poarte natural, s-o liniştească şi să aibă grijă să afle motivul fricii care o cuprinsese dintr-odată.

— Să lăsăm asta, Toshihiko nu vede şi sigur încurcă lucrurile.

Kinuse rîse la cuvintele lui liniştitoare, îşi scutură poşeta de praf şi zise :

— Poate vreţi să vă povestesc la ce concluzie am ajuns. Dacă i-aş povesti mamei sigur ar rîde de mine. Dar n-aş vrea să vă răpesc prea mult timp.

— O, nu, dar nu putem rămîne aici.

Îşi făcu ochii roată. La mică distanţa zări o cafenea. O privi pe Kinue şi aceasta încuviinţă.

— Am s-o sun pe prietena mea şi-i spun că întîrzii puţin. Se căsătoreşte curînd şi vrea să-mi arate rochia de mireasă.

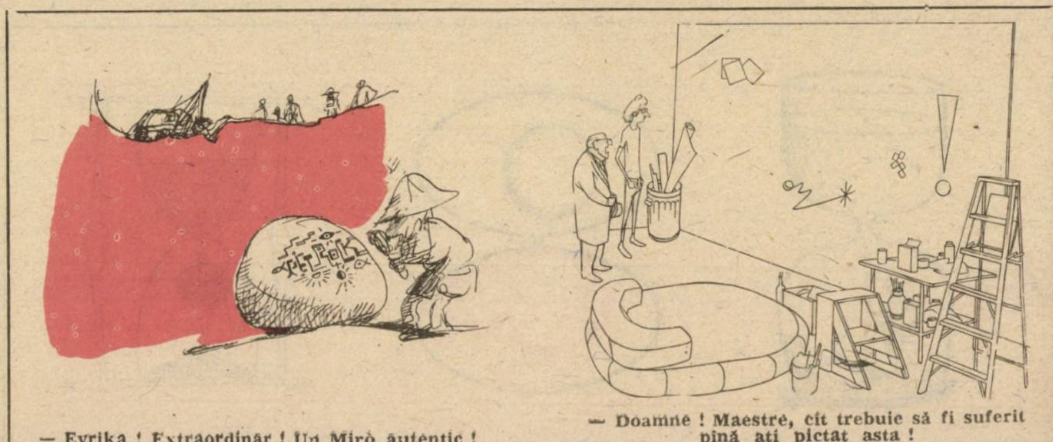
Kinue se întoarse cu spatele în direcţia de mers şi intră într-o cabină telefonică. Convorbirea dură cinci minute. Datorită telefonului părea că-şi revenise cu totul, faţa ei căpătă din nou culoare. După asta, Inokuci îşi zise că avusese dreptate atunci cînd zărise că starea ei se datora cuvintelor neplăcute pe care le auzise de la Toshihiko.

— De ce şi-o fi închipuind Toshihiko că acel căţel e mămica lui ? întrebă el în timp ce sorbea cafeaua.

Kinue îşi fixă privirea în niciunde şi zise :

— Nu ştiu ce credeţi dv., dar eu sînt de părere că în sufletul copilului evenimentele şi întîmplările rămîn foarte aproape de cele din realitate. Eu însumi am trăit ceva asemănător. Pe vremea aceea mergeam la şcoala populară şi o colegă de-a mea din vecini tocmai se muta la Jokohama. Cînd mi-a spus asta mi-am imaginat cît de tare o să fie fata asta strînsă între ziduri...

— Între ziduri ?

— Evrika ! Extraordinar ! Un Mirò autentic !

— Doamne ! Maestre, cît trebuie să fi suferit pînă aţi pictat asta !

— Da, cum au s-o strivească zidurile între ele. Am rîs imaginîndu-mi-o şi ea s-a supărat crezînd că am rîs de spusele ei. N-am reuşit să-i explic de ce rîsesem, singură nu ştiam, cum mi se năzărise imaginea ei între ziduri. Ştiu numai că am rupt-o la fugă rîzînd.

— Ciudată imagine, ce vrea să însemne ?

— Enigma am dezlegat-o de curînd. Cînd eram încă o fetiţă mică unul dintre cunoscuţii noştri plecase în străinătate. Părinţii m-au luat şi pe mine la Jokohama să-l conducem. Deodată a început o ploaie torenţială iar noi ne-am ascuns într-un spaţiu îngust dintre depozite. De curînd, în timp ce discutam cu mama, mi-am adus aminte şi de această întîmplare.

— Interesant. Senzaţia de spaţiu îngust între ziduri este legată de imaginea Jokohamei.

Rîseră amîndoi, dar Kinue deveni din nou gravă şi continuă.

— Toshihiko, care nu vede, poate păstra în memorie imaginea celor mai diferite feţe. Cîinele i-a căzut atunci din mînă, s-a rostogolit spre foc şi a ars. În timpul percheziţiei poliţia a găsit doar cîteva urme în foc. Cum a ajuns cîinele acolo. L-a adus Toshihito sau asasinul ? Pentru Toshihiko seara aceea a însemnat două mari pierderi : şi-a pierdut mama şi cîinele pe care îl iubea. În mintea lui cele două pierderi s-au contopit într-una singură. Imaginea cîinelui pe care şi-o amintea după pipăit i s-a contopit cu imaginea mamei. Cel puţin aşa îmi explic eu...

— Poate fi o explicaţie plauzibilă. Toshihiko îşi formează toate reprezentările pe baza zgomotelor şi a chipurilor pe care le pipăie. Aşa ceva e înnăscut în el.

— Toshihiko nu vorbeşte niciodată de lucrurile acestea, de parcă le-ar fi uitat. Nu spune nimic despre căţelul lui, de aceea n-am avut idee pînă azi de această contopire. Şi, cu toate acestea, copilul ţine minte, de patru ani, această scenă : asasinul — sub forma unui hexagon — o calcă şi o asasinează pe mama lui care este un cîine. Trebuie că lumea în care trăieşte copilul este cumplită...

— Eu tot nu pricep ce este cu acest hexagon. Înţeleg posibilitatea ca mama să fie asociată cîinelui, dar puteţi să-mi explicaţi de ce asasinul este asociat imaginii unei tăbliţe hexagonale ?

— Nu ştiu, cred că este vorba despre ceva întîmplat cu paisprezece zile înaintea tristului eveniment. I-am făcut o vizită sorei mele. La un moment dat am zărit pe masă poşeta ei. Absolut fără nici o explicaţie i-am deschis-o.

— Şi ce era în ea ?

— Nişte butoni de cristal. La întrebarea mea, sora a rîs nebuneşte. Zicea că sînt pentru prietenul ei, de ziua lui de naştere. Atunci am văzut-o pentru ultima dată pe sora mea, de aceea ţin foarte bine minte întreaga scenă. Ascultaţi, domnule Inokuci, mie mi-a trecut prin cap ideea că asasinul trebuie să fie cel căruia sora mea i-a oferit butonii. Asasinul îşi luase butonii pentru a o cîştiga pe sora mea, apoi a omorît-o. După aceea, în vreun fel, Toshihiko a pus mîna pe aceşti butoni. Copilul are în vîrful degetelor o sensibilitate fenomenală, de asta v-aţi convins şi dv. nu o dată. Toshihiko nu ştie cum arată asasinul, nici vocea nu i-o ştie, nici vîrsta, în mintea lui asasinul a rămas legat de forma hexagonală pe care a pus mîna. Poate mă pripesc, dar...

— Şi eu cred că vă cam pripiţi, răspunse Inokuci încercînd să-şi stăpînească pulsul accelerat al inimii. Uitase cu totul de butoni, acum Kinue îi aduse în mod dureros aminte de ei. Îşi amintea foarte viu cum Toshihiko îi pipăise degetele. Oare ce făcuse cu butonii ? Îi are pe undeva, pe acasă, în vreun colţ de sertar... De cum se întoarce acasă o să-o distrugă. Sau ar fi mai bine să nu-i distrugă ?

Reînnodă firul discuţiei.

— Imaginea dv. nu cumva este prea pripită ? Să zicem că unul din prietenii sorei dv. a avut într-adevăr nişte butoni hexagonali, da ? Dar putem noi să-l considerăm pe el asasin numai pentru că are butoni hexagonali ?

— Categoric ! spuse Kinue foarte convinsă. Eu am expus o judecată. Dacă dv. domnule Inokuci spuneţi că nu-i aşa, înseamnă că judecata a fost greşită.

Inokuci îşi pironi privirea pe faţa ei. Simţise, după accent, că spusese altfel „domnule Inokuci".

— Dacă dv. spuneţi că nu-i aşa, poate mă înşel, cînd fac legătura între hexagon şi butoni. Atunci ce ar putea să însemne acest hexagon ?

— Păi, de unde să ştiu ? Asta-i asasinul, n-a spus Toshihiko că el este ?

— Exact, în seara cînd sora mea a fost asasinată, Toshihiko v-a întîlnit. Bineînţeles nu şi-a dat seama că sînteţi dv. Acest lucru nu-l ştie nici acum. Dar dv. aţi fost cel care aţi omorît-o pe mama lui şi care aţi lăsat în sufletul lui de copil o rană care nu se va lecui niciodată.

— Ce dovezi aveţi pentru susţinerea acestei acuzaţii ? strigă Inokuci.

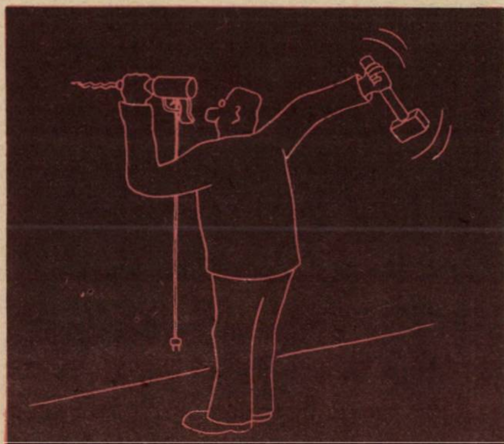
Kinue îi răspunse calmă, înăbuindu-şi mînia.

— Aţi spus că aţi fost la sora mea cu trei zile înainte de această întîmplare, sau cu două zile, nu-mi amintesc exact. Atunci cum este posibil că vă amintiţi de căţelul de pluş cu urechi maron ? Ei bine, cu două-trei zile înainte de tristul eveniment cînd dv. spuneţi că aţi fost pentru ultima dată la sora mea, căţelul de pluş nu avea cum să fie acolo. Mama mea, bunica lui Toshihiko îi dusese sorei mele, în ziua fatală, nişte bani şi căţelul de pluş...

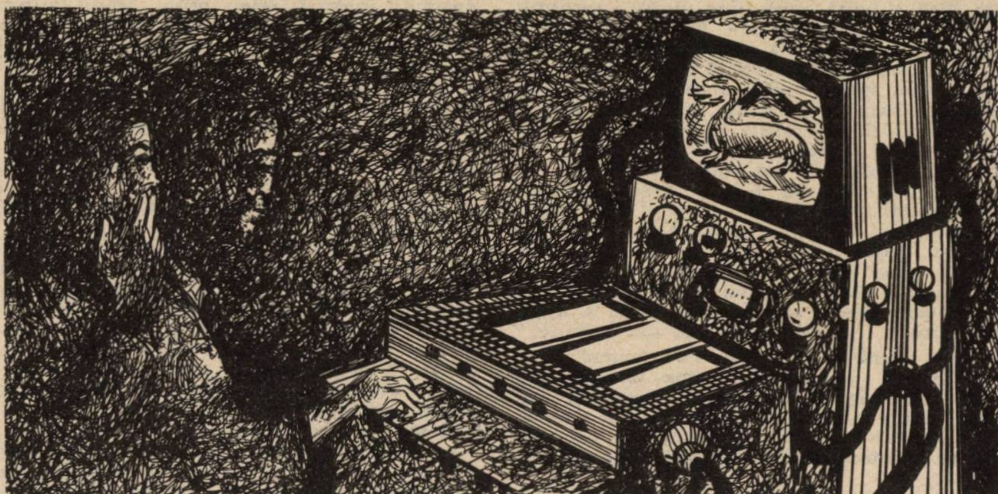
Bănuiesc că acum ştiţi şi cu cine am vorbit la telefon, domnule Inokuci ?

Un individ masiv, necunoscut îi puse o mînă grea pe umăr în clipa cînd Inokuci tocmai apropia de buze ceaşca cu cafea. Simţea dureros că, după ce va înghiţi ultima picătură, va trebui să se ridice şi să-l urmeze.

În româneşte de
C. Lipen

RAY RUSSELL

«FĂRĂ A AVEA GLAS, SINGURĂ VA VORBI»

Primul a venit Haskell, filologul, specializat în literatura engleză din perioada elisabetană. Devenise profesor abia de o lună dar deja își lăsase plete, începuse să fumeze pipă, să poarte haine de tweed și-și luase o mină răvășită, distrată, după cum o cerea rolul.

— Hello, Fairbanks ! N-am venit cumva prea devreme ? — întrebă el.

— Nu, exact la țanc, — răspunse gazda. Ceilalți întîrzie puțin dar, probabil, vor apărea imediat.

Profesorul Im. Markus Fairbanks avea șaptezeci de ani, nu mai preda de mult, era văduv și avea cu treizeci de ani mai mult decît Haskell.

— Ia loc, — îi spuse Markus, — să-ți aduc ceva de băut.

În cîteva minute se adunară aproape toți. Weiss, compozitorul care locuia prin apropiere, Graner, istoricul, și Temple, pictorul care era surd ca un bolovan. Toți aveau și îndeletniciri didactice dar nimeni nu avea atît de evidente atribute academice ca Haskell. Temple semăna mai degrabă cu un măcelar și impresia asta era și mai puternică atunci cînd i se întîmpla să fie mînjit pe degete cu vopsea roșie. Weiss avea aerul unui actor răsfățat de public, ajuns la bătrînețe iar Graner părea întotdeauna morocănos și nemulțumit și, de fapt, așa și era în realitate. Toți fuseseră cu un an în urmă la înmormîntarea soției lui Fairbanks.

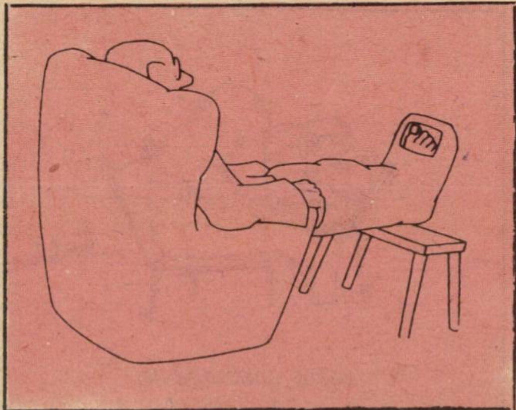
După alte două minute, scuzîndu-se exagerat, apăru și pastorul Willyam Mc. Dermott. Întorcîndu-se către Fairbanks, întrebă :

— Care-i treaba, Markus ? De ce dracu' ne-am adunat aici ?

— Vă aflați aici ca să fiți martori la un eveniment, — răspunse Fairbanks. Un adevărat eveniment istoric. Și acum, prieteni, vă rog să veniți cu mine.

Musafirii lui Fairbanks se bulucіră în urma gazdei pe scara îngustă ce ducea la un atelier amenajat la subsol. Fairbanks țăcăni întrerupătorul. În fața unui obiect mare, acoperit cu o husă ce părea făcută din cearșafuri erau dispuse în semicerc niște scaune. Pastorul întrebă :

— Ce-i chestia asta ? Un sicriu ?
— Sau un pian ? — adăugă Weiss.
— Aproape ai ghicit, — îi zîmbi Fairbanks compozitorului. Luați loc.
După ce se așezară, atenția musafirilor fu atrasă spre peretele din spatele obiectului acoperit. În zid era fixat, cu multă artă, un ecran care amintea de cele ale televizoarelor.
— Sper, — bodogăni Graner, — că nu ne-ai cărat pînă aici ca să căscăm gura la televizor.
— Acesta nu-i un televizor, — îl liniști Fairbanks. M-am folosit de principiul tubului catodic, dar orice asemănare se oprește aici.
— Ard de nerăbdare, — spuse Haskell.
Fairbanks trecu în dreptul ecranului și, conform obiceiului, de ani și ani de zile, începu cu un ton profesoral :
— Dragi prieteni ! Ceea ce veți vedea imediat (se întoarse spre ecran) reprezintă rezultatul unei munci grele de peste zece ani... Grea nu numai pentru că marchează timpul cheltuit pe un drum anevoios, printre minunatele idei, printre experiențe eșuate dar reluate cu încăpățînare, printre experiențe nenumărate dar și pentru că acum, aici, cu noi nu se află și Tella, soția mea, cea care a împărțit cu mine amărăciunile și bucuriile acestei munci creatoare... jertfele sale, Tella, cea care după meritele sale ar fi trebuit să împartă cu mine acest triumf.
Se poticni pentru cîteva clipe, furat de amintiri, apoi, apucînd de un colț învelitoarea ce ascundea obiectul misterios, spuse :
— Voi sînteți primii care vedeți... — și, brusc, smuci husa încheindu-și replica — orga de imagini a lui Fairbanks !
În fața privitorilor se afla un instrument obișnuit. La prima vedere nu se deosebea prin nimic de o oarecare orgă electrică de concert, confecționată dintr-un lemn splendid de nuc, ce poate fi cumpărată lesne la orice magazin de instrumente muzicale. Dar, la o analiză mai atentă se puteau observa unele modificări. La bază se vedeau răsucite niște cabluri negre, groase ca niște șerpi. Pedalele fuseseră scoase. Unul din registre fusese complet înlocuit cu o mulțime de întrerupătoare și fel de fel de tranzistori. Inscripțiile de pe clape și pîrghii dispăruseră. Pîrghiile de acționare aveau notate pe ele : mii, milioane, miliarde ; „joasa vibrație" și „înalta vibrație", de pildă, fuseseră înlocuite cu „lentă schimbare a imaginilor" și „rapidă schimbare a imaginilor", „bașii" se transformaseră în „plan general" iar „flautele" în „prim-plan", „harpele" erau acum „stop-cadru". Și o magică inscripție „inf." (infinit) fusese grosolan zgîriată pe levierul unde altădată scria „întrerupător de diapazonuri". Și, în fine, acestui angrenaj îi era atașat un ecran identic celui de televizor.
— Ce naiba ! — mormăi Weiss. Ce, vrei să spui că ai inventat încă o dată orga de lumini ? Lumina de diferite culori și intensități ce apare pe ecran în timpul executării operei muzicale ? S-au gîndit alții, cu mulți ani în urmă la chestia asta, dar n-au reușit.
— Nu-i vorba de asta, — clătină din cap Fairbanks, — deși aspectul exterior vă duce, de fapt, cu gîndul la orga electrică. Dar asta numai pentru că o asemenea construcție cum este orga servește de minune țelului pe care ni l-am propus. Scaun cu poziție comodă, spațiu amplu pentru panoul de comandă, întrerupătoare plasate la îndemînă și ușor de mînuit. Dar această orgă nu cîntă. Tace.
Profesorul suci întrerupătorul din stînga claviaturii. Sub picioarele musafirilor se auzi un vuiet de bas iar podeaua vibră ușor.
— Priviți, spuse gazda. Priviți la ecran.
Apăsă cîteva butoane, răsuci un disc, apoi luă un „acord" tăcut pe trei clape negre. Ecranul începu să pulseze. Mai întîi cu o lumină albăcurată, apoi roșie-aprinsă, albastră-închisă, galbenă aurie și, în sfîrșit totul se amestecă într-un dans al culorilor.
— Pictură abstractă ? — întrebă ironic Temple.
Culorile se delimitară, se amestecară din nou, și, brusc apăru o imagine. Era cam neclară imaginea mișcătoare a lui Fairbanks însuși și a celor cinci prieteni ai săi care se vedeau pe ecran stînd dinaintea orgii. Profesorul învîrti un disc și imaginea deveni clară.
— Televiziune interioară, circuit închis, — pufni Graner, căutînd cu privirea în toate părțile telecamera mascată.
— Așteptați, — le spuse prevăzător Mc. Dermott. E drept că sîntem noi, și camera e aceeași, dar nu în momentul acesta. Priviți, orga din imagine este încă acoperită cu husa. Ceea ce se vede pe ecran s-a petrecut aici cu cinci minute mai înainte !
Pe ecran, Fairbanks, rostind niște cuvinte ce nu se auzeau, ridica învelitoarea de pe orgă.
— Ei, și ce-i cu asta ? — exclamă Graner. Videomagnetofon. Îl poți cumpăra de oriunde.
— Nu, — zise Fairbanks. Vă repet : eu v-am invitat aici nu pentru a vă uita la televizor, cu atît mai mult la unul de circuit intern, la videocasetă sau la orice altceva de acest gen. Vă rog să priviți în continuare.
Apăsă o altă clapă și trase cu grijă o manetă. Imaginea clipi, dispăru și reapăru. De data asta pe ecran se vedea ușa albă a unei case în stil colonial.
— Dar asta e ușa de la intrare a casei voastre, — zise Haskell.
Graner oftă :
— Eu tot nu înțeleg...
Fairbanks răsuci întrerupătorul „plan general". Imaginea ușii se-ndepărtă, pe ecran apăru casa în întregime. Era izolată, nici o altă construcție prin preajmă.
— Da, așa arăta cu șase-șapte ani în urmă — exclamă Weiss. Pe atunci încă nu era nimic altceva construit în jur.
— Adevărat, — aprobă și pastorul Mc. Dermott. Markus a fost primul care și-a construit casă aici.
— Film, — ricană Graner. Film de amatori.
Fairbanks zîmbi :
— Tocmai pentru scepsisul tău te-am invitat, Graner. Haskell, Weiss, Temple și Dermott sînt niște romantici. Ei vor ajunge să creadă. Ei sînt mai ușor de convins, dar dacă eu voi reuși să te conving pe tine, dacă voi reuși să-ți șterg ultima urmă de îndoială, atunci voi putea fi

sigur că pot înfățișa orga mea de imagini lumii întregi.

El se așeză mai comod în scaun iar degetele îi alergară pe clape și butoane. Pe ecran plutiră niște imagini nedefinite.

— Problema dirijării încă nu este rezolvată integral, — explică el. Aproape jumătate din imagini sînt întîmplătoare și doar cealaltă jumătate reprezintă ceea ce doresc eu să obțin. Dar sper să rezolv și această necunoscută dacă, bineînțeles, voi mai avea zile.

Pe ecran începea să se înfiripeze o altă imagine.

— Aha, — făcu Fairbanks. Asta voiam.

Privitorii văzură o mulțime de oameni. Din grămadă se distingeau soldați cu vestoane albastre. Toți îl ascultau pe un om care apăruse în planul îndepărtat. Era de talie impunătoare, cu barbă, iar pe cap purta o pălărie lunguiață ca un coș de cuptor.

— Graner, — întrebă Fairbanks, — exista cinematograf în vremea războiului civil, și încă color ? Ei ?

— Nu văd nimic amuzant în asta, — răspunse Graner. Asta-i o bucată de peliculă din cine știe ce producție hollywoodiană, de-a lui Raymond Massi, de pildă, Henry Fonda sau cine știe cine altcineva.

— Da ? Această perioadă istorică este specialitatea ta principală. Ești un expert recunoscut în materie. Pereții cabinetului tău sînt plini de anumite fotografii... Dintre noi toți, tu anume, tu și nimeni altul poți deosebi un actor grimat de...

Apăsă butonul „prim plan". Un chip trist, bărbos, umplu ecranul. Graner se ridică încet. Spuse abia perceptibil :

— Doamne, dumnezeule, Fairbanks. Dar ăsta nu-i actor, nu e un trucaj. E chiar... E însuși... El vorbește ceva ! Sunet, dă-i sunet, fir-ar a naibii !

Fairbanks acționă întrerupătorul, imaginea dispăru.

— Stai ! — strigă Graner. Vreau să mai privesc !

— Vei vedea totul, — spuse Fairbanks. De cîte ori vei voi. Plan general, prim plan, încetinit sau accelerat ori chiar nemișcat ca un tablou. Păcat, desigur, că n-are sunet dar asta e doar prima etapă. Pînă acum e suficient că am reușit să stăpînim lumina.

Acum Fairbanks vorbea pentru toți.

— Ce e lumina ? Unde de diferite lungimi, ce se propagă cu o viteză uriașă — o sută optzeci și șase de mii de mile pe secundă. Asta o știe orice școlar. Dar ce se întîmplă cu lumina ? Încotro se duce ? Se pierde una și apare alta ? Dispare ca fumul ? Se transformă în altceva ? Sau, pur și simplu, continuă să se propage la nesfîrșit ? Asta e.

SORIN POSTOLACHE

— E ceva elementar, dragul meu — zise pastorul.

— Nu mă îndoiesc. Dar dați-mi voie să mă opresc la ceva care nu mai e atît de elementar, pe care nu-l știu școlarii, pe care nu l-a știut nimeni pînă în momentul cînd Tella și cu mine l-am descoperit. Acolo, sus, la cîteva mii de mile de la suprafața pămîntului există un fenomen straniu, despre care ați auzit și voi fără a fi fizicieni ca mine, — centura lui van Allen. Natura sa, compoziția și calitățile îi sînt puțin înțelese. Dar una din proprietățile sale mie imi este cunoscută : centura aceasta este o veritabilă capcană de lumină. Lumina ce se emite de pe planeta noastră și, deci, și imaginile a tot ce se petrece aici, este reținută pentru o clipită înainte de a se pierde în adîncul cosmosului. Și exact în acest moment lumina, imaginea, se imprimă pentru totdeauna în particulele radioactive ale centurii van Allen. Vă dați seama, gentlemeni, este imprimat tot ce a putut fi văzut vreodată.

— Jucărioara asta, — arătă el cu capul către orgă, — este exact cheia care reușește să dezlege secretele centurii van Allen. Orga, aducindu-ne nu muzica ci... istoria... preistoria, cîntă cea mai mare și nețărmurită simfonie a trecutului.

În subsol se-ntronă liniștea, tulburată doar de vuietul generatorului. În sfîrșit, pastorul Mc. Dermott întrebă :

— Cît de mult înapoi puteți privi ?

— Pînă în epoca apariției centurii. În mod practic, putem vedea începutul-începuturilor. Iată, de pildă...

Acționă niște întrerupătoare și butoane. Pe ecran apărură toți cei șase din subsol, doar că erau îmbrăcați în negru și se aflau într-una din camerele de sus.

— Bine, dar asta e ziua înmormîntării Tellei, — exclamă pastorul.

— Dar nu asta — dădu Fairbanks din cap, — e ceea ce voiam să vă arăt. Aparatul are o tendință inexplicabilă de a reproduce întîmplări petrecute într-un trecut nu prea îndepărtat aici, în această casă. Nu reușesc să mă descurc însă cu el mai ales atunci cînd doresc să văd trecutul foarte îndepărtat. Aha ! Priviți !

Pe ecran apăruse o pădure deasă, luxuriantă, din care se înălțau aburi denși. Printre uriașele plante apăru un cap imens, semănînd cu capul unei șopîrle, în urmă-i un gît lung ca de șarpe ce-i permiteau animalului să ajungă la frunzele situate tocmai în vîrfurile copacilor. Capul și gîtul aparțineau unui trup gigantic, proptit pe patru labe imense ca de elefant și totul se încheia cu o coadă lungă pe care o tîra pe pămînt.

— Ia te uită, brontozarul servește salată la dejun, — zîmbi Fairbanks.

Imaginea începu să se clatine, se încețoșă și dispăru.

— Stabilitatea e o altă problemă de rezolvat, — mormăi fizicianul. Imaginea poate apare și dispare aproape instantaneu.

— Fairbanks, ce crezi, n-am putea să-l vedem pe Shakespeare ? Repetițiile lui la „Globus" ?

— Eu l-am văzut, — răspunse profesorul. Îl vei vedea și tu. Tu, Weiss, o să-l vezi pe Bach iar tu, Temple, — pe Michelangelo pictînd Capela Sixtină. Nu pe vreun modernist oarecare, ci pe însuși Michelangelo. Dar nu azi. Aparatul se încălzește repede și trebuie să-l închid. Mîine...

— Markus, așteaptă, — îl rugă pastorul Mc. Dermott. Înainte de a-l închide, n-aș putea să văd ?... Ochii săi implorau.

Fairbanks șovăi, apoi răspunse :

— Desigur. Se-ntoarse spre claviatură.

După cîteva secunde pe ecran apăru o imagine clară. Ei văzură o țeastă rostogolindu-se pe jos,

o grămadă de oameni sub un cer mohorît, trei stîlpi de tortură amintind de forma literei „T". Fairbanks apropie încet mijlocul. Toți tăceau. Pastorul Mc. Dermott, înfrînt și cutremurat, se lăsă în genunchi, cu buzele tremurînd.

— Dumnezeule, — șopti el.

Imaginea dispăru.

Pastorul se ridică, tuși îndesat și spuse pe un ton care n-avea nici o legătură cu emoțiile tocmai trăite :

— Markus, după părerea mea, aici se ridică o problemă morală foarte delicată. Orga asta, această minunată construcție poate să ne arate tot ceea ce s-a petrecut vreodată pe pămînt ?

Fairbanks afirmă din cap.

— Poate privi chiar și într-o încăpere închisă ?

— Da. Lumina pătrunde pretutindeni, nu poate fi oprită nicicum.

— Ai putea, de exemplu, să ne arăți cum îi făcea curte Martei, George Washington ?

— Fără nici o greutate.

— Atunci, Markus, ai datoria să te întrebi : ai tu oare dreptul, ori eu, ori noi, sau oricare altul să-i vedem pe George și Marta chiar în oricare moment al vieții lor ?

Fairbanks se întristă :

— Mi se pare că înțeleg încotro bați, Mc., însă...

— În zilele noastre, — îl întrerupse pastorul, — citim și auzim mult în legătură cu amestecul în viața particulară. Încăpută pe niște miini ticăloase, orga ta va deveni un mijloc grosolan, brutal de încălcare a drepturilor omului, violindu-i-se intimitatea. Mă refer la o murdară urmărire a oamenilor mari, ba chiar și a celor obișnuiți, morți sau vii, la priviri nerușinate aruncate în camera de baie ori în dormitorul lor.

— Ai dreptate, domnule pastor — începu Haskell, — dar chiar...

— Tocmai vorbeați de camerele de baie, — se amestecă Weiss, arătînd spre ecran.

Toți își ridicară privirile. Profesorul uitase să oprească orga și pe ecran se putea vedea interiorul unei săli de baie din casa lui Fairbanks. În cadă stătea liniștită Tella Fairbanks.

— Închide, Markus, — spuse moale pastorul.

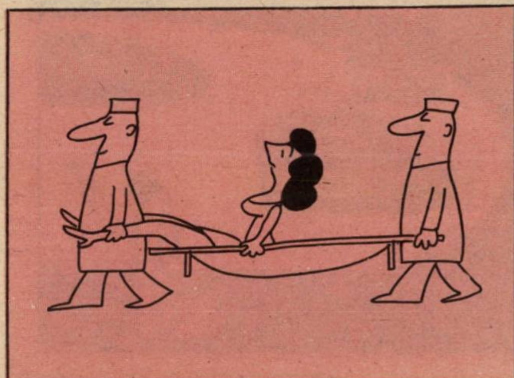
Fairbanks făcu un pas spre orgă.

— Așteaptă, — Graner îl apucă pe profesor de mînă. Asta trebuie văzut.

— Ascultă, Graner, — se răsti Haskell, — ce fel de om ești tu ?

— Tăceți și priviți. Nu vă amintiți cum a murit Tella ?

Pe ecran, în sala de baie intrase Fairbanks și se oprise lîngă cadă. Îngroziți, musafirii văzură cum acesta scufundă capul soției sale sub apă, ținîndu-l așa, apăsat, pînă cînd la suprafață încetară să mai apară bule de aer. Femeia nu se împotrivea deloc. Se părea că trecuse o veșnicie. În imagine, Fairbanks își îndreptase ținuta, îndepărtîndu-se de cadă.

Ecranul se-ntunecă.

Fairbanks cel viu, cel adevărat, tremura violent, privind cu spaimă orga.

Primul care rupse tăcerea fu pastorul :

— Dumnezeu să te ierte, Markus.

Din gîtlejul lui Temple ieși o singură întrebare răgușită :

— De ce ?

Fairbanks parcă devenise mai mic de statură, stătea strivit, nimicit, înconjurat de privirile acuzatoare, grele ale prietenilor.

Weiss repetă întrebarea lui Temple :

— De ce, Markus ?

Cîteva clipe domni liniștea.

— Din cauza banilor, înțelegeți ? — vocea profesorului abia se auzea. Eram atît de aproape de desăvîrșirea muncii noastre... de succesul nostru... dar am terminat fondurile. Nu puteam aștepta ; eu — aproape șaptezeci de ani, Tella — șaizeci și cinci, nu ne puteam permite luxul așteptării. Atunci ea și-a amintit de asigurarea ei pe viață. Douăzeci de mii de dolari ! Mai mult ca suficient pentru a termina treaba. Ea mi-a spus : „Eu sînt deja bătrînă, Markus. Dă-mi voie să fac asta. De dragul nostru, al tău, de dragul muncii noastre". Dar eu nu puteam fi de acord. Fairbanks se-ntoarse spre pastor :

— Tu-nțelegi, desigur de ce n-am putut fi de acord s-o las să facă asta, nu ? Sinuciderea e o mare crimă morală. Un mare păcat ! Am luat eu atunci asupră-mi păcatul crimei. Își acoperi fața cu mîinile, trupul uscățiv i se scutura de spasme. În sfîrșit, el își descoperi chipul bolborosind ceva de neînțeles. Spunea ceva de diavol.

Întorcîndu-se spre pastor, îl întrebă cum arată diavolul. Arătă spre orgă, iar glasul îi devenise strident. Striga că diavolul seamănă cu mașina asta, cu cablurile ei, cu discurile și întrerupătoarele ei, că diavolul rîde arătîndu-și dinții-claviatură... că el l-a ademenit să se răzvrătească împotriva sfintei științe adevărate...

Apoi, scoțînd răcnete dezarticulate, complet ieșit din minți, Fairbanks se aruncă asupra instrumentului :

— Diavole ! — urlă el. Fii blestemat ! Fii blestemat ! Cu o figură răvășită, descompusă, rupea firele, spărgea lămpile, smulgea totul dinăuntru.

— Markus — strigă pastorul.

— Nu trebuie, n-o strica ! — se aruncă spre el Haskell.

Dar, în același moment izbucni un snop violent de scîntei orbitoare luminînd dureros pentru o fracțiune de secundă atelierul, se răspîndi un miros de cauciuc ars și se instală apoi, brusc, liniștea. Fairbanks era mort.

Tîrziu, după ce plecase poliția, cei cinci prieteni, cutremurați încă, ședeau într-un bar apropiat. Cu un glas stins, pastorul Mc. Dermott îl întrebă pe Haskell :

— Prietenul dumitale, Shakespeare, are o replică foarte potrivită acestui caz, nu-i așa ?

— Hm ? — Haskell se căznea să-și fumeze pipa care se stinsese.

— „Crima n-o poți acoperi", — zise pastorul.

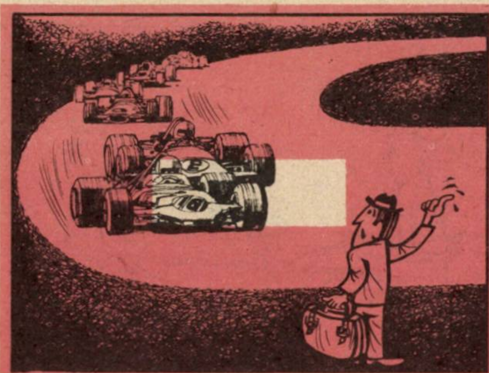
— A-a, da, — Haskell mai trase din pipă. V-am înțeles, dar undeva e puțin greșită. În realitate, ea sună astfel : „Crima povestește despre sine însăși". Fraza întreagă a lui Shakespeare e : „Crima, fără a avea glas, singură va vorbi, singură va spune totul, iar minunata orgă va povesti tot ce s-a întîmplat..."

ȘOSEAUA Nr. 64

JOHN CHEEVER

Despre Margie Littleton, în acele vremi trecute, pe cînd era încă la modă Freud, s-ar fi putut spune că ea întruchipează primordialul feminin, deşi ființa ei avea atîta primordial feminin cît se află în fiecare dintre noi. Se avea în vedere, desigur, faptul că avea un glas molatec şi plăcut, că ea însăşi era uimitor de molatecă, evocînd aromele unei zile de vară. Ori, poate, ziua de vară este cea care izvorăşte un parfum feminin. Frecventa cu regularitate biserica şi, întotdeauna am avut impresia că are disponibilități afective mult mai adînci ca ale altor oameni, deşi e greu să-ţi poţi da părerea temeinic în legătură cu lucruri atît de intime.

Ea nu făcea parte dintre locuitorii de origină din partea locului, de fapt ultimul băştinaş de pe-aici împreună cu ultima sa vacă muriseră cu douăzeci de ani în urmă, — nu-mi amin-

tesc nicidecum de pe care meleaguri venise Margie cu soțul ei. El era chel. Aveau trei copii și modul lor de trai era foarte asemănător cu al tuturor. Pînă la, firește, un punct.

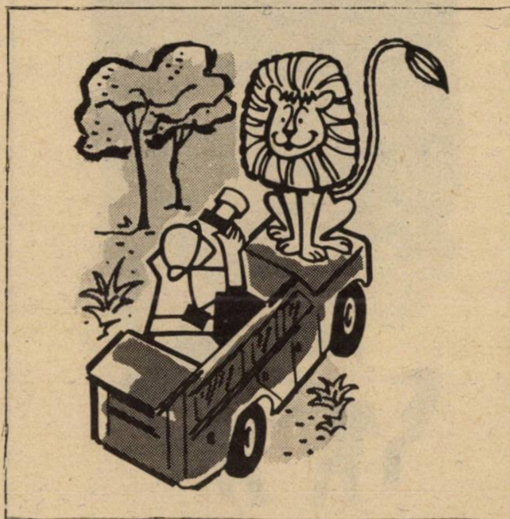
Odată, într-o dimineață de toamnă, după Ziua Muncii *), cînd pe străzi adia un vînt ușor și prin geamul casei puteau fi văzute frunzele căzînde ale arborilor, întreaga familie se adunase în bucătărie pentru micul dejun. Margie făcuse și o prăjitură. „Bună dimineața, missis Littleton" — spusese soțul sărutîndu-și soția pe frunte și dîndu-i o leapșă peste dos. Glasul și gesturile sale exprimau un echilibru desăvîrșit în dragoste. Nu știu ce ar fi putut spune în legătură cu această scenă niște critici rău intenționați ai vieții de familie: fie că Littletonii și-ar fi înălțat în juru-le ceva asemănător unei pușcării în care exprimarea directă a sentimentelor capătă o tentă socială, fie că ei formează acea pereche căreia toate i-au mers din plin și, firesc, au, unul față de celălalt un atașament total, în egală măsură gingaș și indestructibil. Din cele puține cîte le știu despre ei, s-ar putea spune că formau o familie deosebită. Eu însumi n-am fost niciodată însurat și s-ar putea să găsesc elemente de bufonerie în sfințenia căsniciei, dar trebuie să fiți de acord cu mine că atunci cînd o pereche își serbează zece ori cincisprezece ani de trai în comun, ambii parteneri au, de departe, ceva caraghios în solemnitatea lor. Ba chiar parcă s-ar simți nițel păcăliți în momentele în care unchiul Harry, libertin de felul lui, se crede triumfător pentru faptul că s-a cununat în biserică. Dar în ceea ce-i privește pe Littletoni, ei lăsau impresia unor oameni care ar putea trăi împreună cu bucurie și bună înțelegere, pînă cînd moartea îi va despărți.

În acea dimineață de sîmbătă Littleton se pregătea să meargă cu copiii la cumpărături. După micul dejun el își întocmi o listă completă cu tot ceea ce trebuia să caute la magazinul de obiecte casnice: un gallon de vopsea albă, acrilică, o pensulă de zugrav, cîrlige pentru agățat tablourile pe pereți, o furcă și niște ulei pentru electrocositoare. Nu s-au dus în satul vecin care, ca și alte sate asemănătoare, agoniza, trăindu-și ultimele zile, ci într-un centru comercial foarte populat care avea în permanență ceva sărbătoresc, situat pe șoseaua 64. Tatăl le-a dat copiilor bani pentru coca-cola. Cînd o luară îndărăt spre casă, șoseaua era ticsită de mașini ce se îndreptau spre sud. După cum vă spuneam, astea se-ntîmplau puțin după Ziua Muncii și multe din automobile trăgeau după ele, la remorcă, rulote, mici căsuțe pe roți, bărci, cutere. Această lungă procesiune de mijloace de transport și de locuințe provizorii aducea mai puțin cu o plăcută ieșire în natură sau o reîntoarcere veselă după un minunat concediu, cît — mai degrabă — cu o tragică evacuare a unui mare oraș ori stat oarecare. Un autocar, încercînd să depășească o rulotă ce se deplasa prea lent, îi luă în plin pe Littletoni și toți ocupanții mașinii își pierdură viața. N-am fost la înmormîntare, dar unul din vecinii noștri îmi povestise: „Ea stătea la marginea gropii. Nu plîngea. Era foarte frumoasă și liniștită. Privea cum, unul cîte unul, sînt coborîte în groapă patru sicrie. Patru."

Ea n-a plecat nicăieri. Bineînțeles că vecinii o invitau adeseori la masă, deși, într-o colectivitate ca a noastră adeseori singurătatea omenească este uitată. La aproximativ o lună de la nenorocire, în ziarul local a apărut știrea că o comisie guvernamentală, rutieră luase hotărîrea de a lărgi șoseaua 64 care, în loc de patru benzi urma să aibă opt. Am înființat imediat un comitet de apărare a micii noastre localități care ar fi fost binișor afectată și chiar am adunat zece mii de dolari pentru cheltuieli de judecată. Margie Littleton lucra cu mult zel în acest comitet. Aproape săptămînal ținea adunări în curtea bisericii, în sălile judecătoriei locale, colegii ori chiar case particulare. La început aceste adunări erau foarte furtunoase. Missis Pinckham izbucnise odată chiar în plîns. Ea spunea printre hohote: „Șaisprezece ani m-am chinuit să-mi clădesc mica mea cămăruță roz și acum vor să mi-o demoleze!". Era atît de zdrobită de durere încît a trebuit să fie scoasă din adunare. Am închiriat un autobuz și-am plecat în capitala statului. Într-o duminică ploioasă am făcut o demonstrație de protest pe șoseaua 64 însoțiți de o escortă de polițiști pe motociclete. Eram vreo treizeci de oameni, mergînd în cea mai perfectă ordine. Purtam pancarte. Mi-o amintesc pe Margie. Există oameni care, se pare, au darul înnăscut de a protesta și talentul de a purta pancarte, dar Margie nu făcea parte dintre aceștia. Ea ducea un panou uriaș pe care scria: „Închideți drumul benzinei!" și părea foarte tulburată. Cînd participanții la marș au început să se risipească, ne-am despărțit de ea pe un delușor, la o răspîntie. Mi-aduc aminte cum privirea ei rămăsese ațintită pe șuvoiul automobilelor. Așa trebuia să fi arătat, cu siguranță, privirea văduvelor marinarilor pierdută pe pînza tulburată a oceanului.

După ce am cheltuit, fără nici un fel de rezultat, zece mii de dolari, întrunirile noastre începură să devină din ce în ce mai rare, oamenii nu prea mai veneau. Ultima oară au venit, de toți, trei, cu președinte cu tot. Șoseaua a fost lărgită, au fost demolate șase case, alte două au devenit de nelocuit, dar proprietarii n-au primit nici un fel de compensație. Cîteva fîntîni au fost dinamitate. După dizolvarea comitetului nostru, pe Margie am întîlnit-o tot mai rar. Cineva mi-a spus că a plecat peste graniță. A revenit însă, dar nu singură, ci însoțită de un tînăr italian, plăcut, pe nume Pietro Montani. S-au căsătorit.

Margie a investit mult talent în înfăptuirea fericirii familiale cu Pietro deși el era cu totul diferit de primul său soț. Era frumos, inteli-

*) Sărbătoare națională care se celebrează în S.U.A. în prima zi a lui septembrie.

gent şi serios de parcă ar fi fost reprezentantul unei firme de salvare a sufletelor, dar vorbea într-o engleză atît de neinteligibilă cum nu-mi mai fusese dat să aud. Cu el se putea sta foarte bine la un păhărel, la o glumă — orice altceva asemănător, fără însă a o face prea des. Dar, la urma-urmelor nu ăsta e lucrul cel mai important. Ea părea a fi foarte fericită şi era tare plăcut să intri în casa lor. N-au trecut mai mult de două luni de la nuntă cînd Pietro, circulînd pe şoseaua nr. 64 în automobilul său cu capota lăsată, fu accidentat de braţul unei macarale care pur şi simplu îi zbură capul.

Ea l-a îngropat pe Pietro alături de ceilalţi; rămase să trăiască în continuare în casa de pe Twin-Rock road, unde răzbătea zgomotul permanent şi obositor al camioanelor care treceau pe şosea. Se pare că-şi găsise o slujbă. Cineva o văzuse la centrala electrică din marginea oraşului. La trei săptămîni după moartea lui Pietro, un camion de optzeci de tone, cu zece osii, ce parcurgea şoseaua nr. 64 spre nord, din motive necunoscute a traversat banda de delimitare intrînd pe sensul opus şi a şifonat două automobile cu patru pasageri. Apoi camionul a sărit peste parapetul de granit, s-a răsturnat pe-o parte şi a luat foc. Imediat, la locul accidentului au apărut pompierii şi poliţia, dar camionul era încărcat cu mărfuri inflamabile şi focul a ţinut pînă la trei dimineaţa. Toată circulaţia pe şoseaua nr. 64 a fost întreruptă. Doamnele — membre ale comitetului de combatere a incendiilor — aduceau cafele.

După două săptămîni, la opt seara, încă un trailer cu zece osii, încărcat cu blocuri de beton, şi-a pierdut direcţia în exact acelaşi loc, a traversat banda de mijloc şi, dărîmînd patru arbori mari, a sărit peste acelaşi parapet de sprijin. Lovitura a fost atît de puternică, încît din zid a zburat un bloc uriaş de granit. Camionul n-a luat foc dar şoferul şi ajutorul lui au fost terciuiţi încît identificarea nu s-a mai putut face decît după plombele dentare.

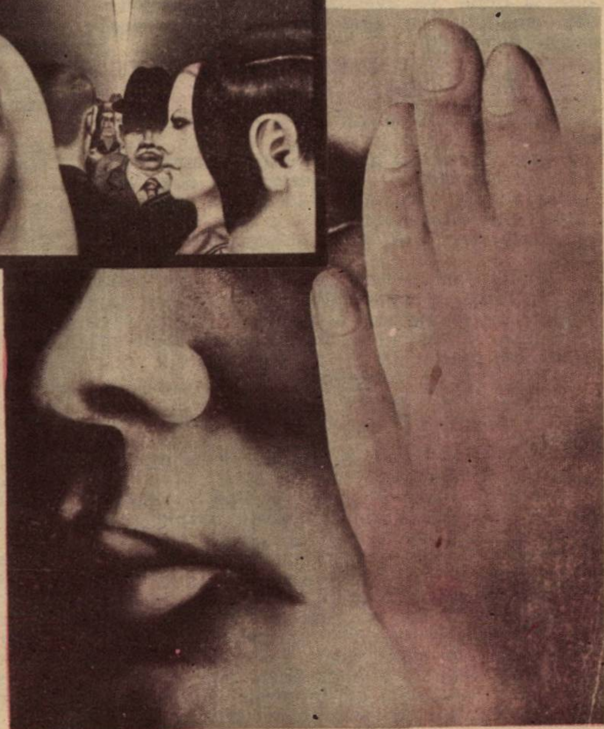
În trei noiembrie la 8,30 seara, locotenentul Dominic de Sisto a încheiat un proces-verbal de constatare în legătură cu faptul că în clădirea poliţiei prin intrarea principală năvălise un individ în haine de lucru. Nu era vorba nici de un isteric, nici de vreun tip aflat sub influenţa drogurilor sau beat. Omul repeta într-una că s-a tras asupra lui. Conform celor relatate de locotenentul de Sisto, era într-un asemenea hal de surescitare, că nu putu să povestească de la început, coerent tot ce s-a întîmplat.

Conducea un camion-taximetru pe şoseaua nr. 64 spre nord şi, exact în acelaşi loc unde celelalte camioane intraseră-n derivă, un glonte străpunse geamul din stînga fără a-l atinge pe şofer şi făcu ţăndări geamul din dreapta.

Locotenentul studie camionul şi constată fără echivoc, că cele două geamuri erau sparte. Şoferul — victima atacului nereuşit — se numea Joe Langston din Baldwin, statul Carolina de Sud. Cu maşina poliţiei, locotenentul şi cu Langston s-au îndreptat spre locul de unde se trăsese. Pe partea dreaptă a şoselei fusese odinioară un munte nu prea mare de granit, acoperit cu o pojghiţă foarte subţire de pămînt steril. Cînd au lărgit şoseaua, din cauza exploziilor muntele s-a năruit şi a rămas doar un fel de deal. Acesta era situat, dacă trăgeai o linie dreaptă, exact în dreptul acelui zid de protecţie din partea cealaltă a şoselei, în care se fărîmaseră cele două camioane. Iarba din acel loc de pe deal era călcată-n picioare. Pe jos, poliţistul descoperi două mucuri de ţigară. Langston fu internat în spital în stare de şoc. Dealul a fost pus sub supraveghere în cursul lunii următoare, dar poliţia n-avea suficienţi oameni şi-apoi, cine-ar fi avut răbdare să stea acolo singur-cuc, din zori şi pînă la miezul nopţii. Imediat ce poliţia ridică postul de pază de pe deal, un al patrulea camion de mare tonaj îşi pierdu controlul asupra direcţiei. De data asta se întîmplă aşa: camionul coti spre dreapta, dărîmă vreo zece copaci şi intră pe un drumeag îngust ce-o lua spre rîu. Şoferul, cînd poliţia ajunse la locul accidentului, era mort. Fusese împuşcat.

În decembrie, Margie s-a căsătorit cu un văduv bogat şi s-a mutat undeva în nord, unde nu se află decît o simplă şosea cu două benzi, iar zgomotul automobilelor abia se aude, nu mai tare decît zvonul valurilor în golful oceanului.

În româneşte de
Anatol Ghermanschi

A.M.BURRAGE

PRIVEGHI LA STATUILE DE CEARĂ

1.

Paznicii Muzeului Marriner al figurilor de ceară închiseseră ușile de sticlă în urma ultimilor vizitatori. În timpul acesta, directorul muzeului discuta cu Raymond Heweson.

Directorul era un ins relativ tînăr, de înălțime medie și bine făcut. Îmbrăcat ireproșabil, chiar dacă fără ostentație. Raymond Heweson era exact la antipod. Îmbrăcămintea lui, cîndva cu o croială modernă, începuse să dea în vileag toate semnele decăderii stăpînului. Heweson era un omuleț slab, cu păr rar și cu toate că se străduia să vorbească foarte sigur pe el, făcea impresia unui om timorat. Era un om capabil, nimic de zis, care însă eșuase din pricina lipsei de încredere în forțele proprii.

— Cu cereri cum este cea a dv., spuse directorul, vin la mine oameni aproape zilnic. I-am refuzat pe toți pînă acum. Majoritatea erau tineri care puseseră pariuri. N-aveam nici un avantaj firește, în schimb puteam risca foarte ușor ca unul din nebunii ăștia să-și piardă mințile cu această ocazie... Oricum, dv. sînteți ziarist și asta schimbă toate datele problemei.

— Vreți să spuneți că un gazetar nu-și poate pierde capul ?

— Nu, asta nu, îl liniști directorul cu un zîmbet. Prin publicitate ne putem cîștiga popularitate...

— De aceea cred că am putea cădea de acord, spuse Heweson.

— Înțeleg. Vreți să cîștigați de două ori, nu-i așa ? A propos... Cum se numește ziarul dv., domnule Heweson ?

— Acum sînt liber, dar lucrez pentru cîteva ziare, spuse Heweson. Reportajul acesta vreau să-l ofer lui „Morning Echo". „O noapte printre asasinii lui Marriner", atrăgător, nu ?

— Și ce formă vreți să-i dați ?

— Bine-nțeles că o să fie ceva de spaimă. Și cu nițel umor la urmă, nu ?

Directorul îi oferi o țigară.

— Bine, domnule Heweson, dați articolul la „Morning Echo" și veți avea de la noi cinci lire... Aș vrea însă ca mai întîi să vă atrag atenția că ceea ce vreți să faceți dv. nu-i floare la ureche. Aș vrea să fiți pe deplin conștient în ce vă băgați. Personal vă spun că n-aș avea acest curaj. Am văzut de nenumărate ori aceste figuri, și îmbrăcate, și dezbrăcate, dar să-mi petrec o noapte printre ele n-aș putea pentru nimic în lume.

— De ce ?

— Nu știu. Nu cred în spirite, dar și dacă aș

crede, n-aş vrea să le întîlnesc acolo unde au comis crimele sau, şi mai rău, într-o pivniţă unde sînt expuse, absolut din întîmplare, figurile lor de ceară. N-aş putea suporta nici gîndul de a sta acolo o noapte întreagă şi ele să se uite la mine. Vă avertizez, mai ales dacă sînteţi emotiv : veţi avea de petrecut o noapte foarte neplăcută.

2.

Chestia asta Heweson o ştia încă de cînd i se năzărise în cap o asemenea idee. Are soţie şi doi copii. În ultima lună nu cîştigase aproape nimic iar modestele lor rezerve se epuizaseră. Sansa aceasta trebuia folosită cu orice preţ. Onorariul pentru reportajul din „Morning Echo" plus cele cinci lire. Adică două săptămîni fără griji.

— Să fii gazetar liber profesionist nu-i chiar atît de lesne, spuse el. Ştiu că în „Peştera asasinilor" nu voi petrece o noapte ca la hotel. Nu cred însă că figurinele dv. de ceară or să mă deranjeze prea mult.

— Nu sînteţi superstiţios ?

— Nici măcar foarte puţin.

— În schimb sînteţi ziarist, iar ziariştii au o fantezie...

— Tocmai că n-am. E ceea ce mi-au reproşat şefii mei întotdeauna.

— Atunci e bine. Aşteptaţi o clipă, să dau ordin să nu acopere figurile peste noapte şi să anunţ paznicii de noapte că veţi rămîne pînă dimineaţa. După aceea am să vă conduc jos. Şi trebuie să vă mai atrag atenţia că jos fumatul este interzis. Chiar azi după masă cineva a strigat „arde"! Da, în „peşteră". Nu ştiu cine a fost, din fericire însă erau puţini oameni aşa că panica n-a fost prea mare.

Trecură amîndoi prin încăperi mai mici, mai mari, cu inşi îmbrăcaţi în straie de regine şi regi ai Angliei, de generali şi oameni de stat vestiţi, a căror faimă dobîndeşte girul nemuririi. Pe drum, directorul spuse unui lucrător să ducă un fotoliu în „peşteră".

— Cam asta este tot ce pot face pentru dv. Sper că veţi reuşi să adormiţi măcar cîteva clipe.

Coborîră pe nişte scări de piatră slab luminate. În coridor erau instalate cîteva ustensile de tortură — aparat de întins articulaţiile, „asini", fir pentru încins tălpile. La capătul coridorului se intră în „Peştera asasinilor".

Încăperea cu tavan boltit avea o formă neregulată, era slab luminată cu becuri mascate de sticlă mată. Aerul era greu ca într-un mormînt.

Figurile de ceară ale asasinilor erau aşezate pe suporţi numerotaţi. Thurtell, asasinul din Weir, arăta ca o statuie de piatră. Lîngă el se afla Lefroy, un snob mic şi sărman, care ucisese din patima pentru putere. La nici cinci metri de el se găsea doamna Thompson, cea lascivă. Charles Peace era singurul care nu ascundea ceea ce fusese în realitate — un asasin murdar, de rînd.

3.

Directorul începu să-i explice.

— Acesta este Crippen, un omuleţ lipsit de importanţă, despre care ai fi zis că nu-i în stare să atingă nici o muscă. Iar acesta este bătrînul Vaquier...

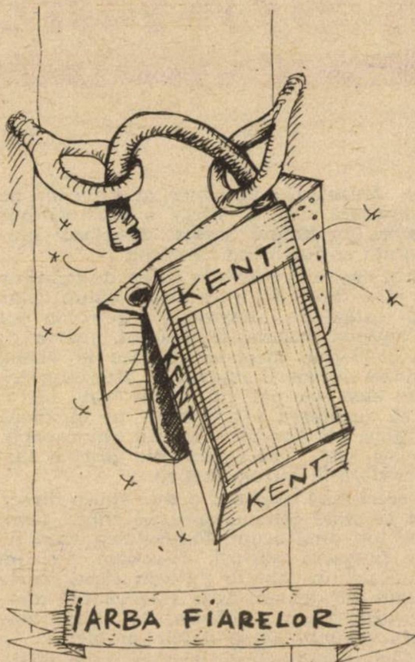
— Dar acesta cine este ? interveni Heweson.

— E starul nostru, singurul care a scăpat de ştreang.

Figura de care întrebase Heweson înfăţişa un om mărunt, care nu măsura mai mult de un metru cincizeci. Purta mustaţă, ochelari mari şi haină cu capă. Caricatură de francez de pe mai toate scenele londoneze. Heweson n-ar fi putut spune de ce îi era atît de antipatică această figură, se mulţumi să iuţească pasul.

— Dar cine este ?

PIM

— Doctorul Bourdette.
— Cred că am auzit de el, dar nu-mi amintesc în ce împrejurare.
— Dacă ați fi francez v-ați aminti mai bine. A fost lungă vreme spaima Parisului. Ziua, doctor lucrînd pînă la sacrificiu, noaptea tăietor de gîtlejuri. Ucidea de amorul artei și într-un anume fel : cu briciul. Ultima crimă a reușit să pună poliția pe urmele lui. Îl aștepta cămașa de forță sau ștreangul. Aflînd că este adulmecat de poliție, Bourdette a dispărut într-un mod enigmatic iar de atunci poliția îl caută peste tot. Mai mult ca sigur că s-o fi sinucis pe undeva, fără însă ca cineva să-i fi descoperit cadavrul. După dispariția lui, au fost comise și alte crime in același mod, dar experții au stabilit că acestea trebuie puse în seama cuiva care încearcă să-l imite. Ciudat cum și marii asasini își au imitatorii lor, nu-i așa ?
— Sincer să fiu, nu-mi place, recunoscu Heweson. Uitați-vă numai ce ochi are.
— Ai impresia că te sfredelește cu ei. Vedeți ce bine l-au reușit artiștii noștri ? Mai mult ca sigur că Bourdette își hipnotiza victimele, altfel cum dumnezeu se explică faptul că un omuleț ca el a omorît atîta lume. Pe victimele sale nu a fost găsită nici cea mai mică urmă de încăierare, de rezistență.
— Am impresia că s-a mișcat, spuse Heweson.
— Am impresia că asemenea iluzii or să vă mai aștepte. Dar cum nu sînteți încuiat aici, puteți veni sus dacă o să vă săturați. Sus o să-i găsiți pe paznici, o să aveți companie.
Rămînînd singur, Heweson își așeză fotoliul greu din piele în mijlocul încăperii și se așeză fără teamă cu spatele la figura lui Bourdette.
Asupra figurii doctorului căzu o lumină palidă. Era o liniște cumplită. În încăpere nu se simțea nici cea mai vagă adiere care să fi mișcat perdeaua, să fi vălurit cît de cît draperia, să fi agitat vreo umbră. „Ca un înecat pe fundul mării", își zise Heweson.
Își aminti că în spatele lui se află doctorul Bourdette care-l sfredelea cu privirea, de aceea își zise că cel mai bun lucru pe care l-ar putea face ar fi să se întoarcă.
— „Începi să te prostești, zise glasul lui interior. Dacă te întorci este cea mai bună recunoaștere că ți-e frică".
— „Ba eu zic că ți-e frică atunci cînd n-ai curajul să te întorci", auzi el un alt glas din interior.
Heweson se întoarse. Pentru o clipă, care lui i se păru o veșnicie, își încrucișă privirea cu cea a doctorului.
— „O figurină de ceară ca toate celelalte", își zise în gînd.
Da, era o figură de ceară, iar astea nu se mișcă. Or, Heweson avea impresia că în cele cîteva clipe cît fusese întors cu spatele unele figuri se mișcaseră. Puțin, dar se mișcaseră. Crippen, de pildă. Apoi Fild. Și Grey. Unul dintre ei sigur a mișcat mîna.
Scoase din buzunar un carnețel și-l răsfoi repede.
O liniște criminală. Figuri înțepenite și enervate. Impresie de fundul mării. Doctorul Bourdette hipnotizatorul. Figuri de ceară care se mișcă în spate.
Închise carnețelul și se uită în spate peste umărul drept. Al șaselea simț îl avertiza că în spatele lui se mișca ceva. Lefroy zîmbea ca și cînd ar fi spus : „Eu nu-s aici !"
Bine-nțeles că era acolo, el în persoană, nimeni altul. Un joc al nervilor. Dar era doar halucinație ? Chiar nu făcuse Crippen nici o mișcare, nici un gest atunci cînd atenția lui Heweson era concentrată în altă parte ? Cu figurile astea nu-i de glumit, nu, nu. Ele sînt în stare

NIC. NICOLAESCU

să folosească fiecare clipă de neatenție. Toate figurile, fără excepție.

Heweson se ridică din fotoliu. Așa nu mai merge. Trebuie să plece. Doar n-o să-și petreacă toată noaptea printre figurile de ceară care în plus, atunci cînd nu te uiți la ele, se mai și mișcă!

Se așeză din nou. Da' chiar că ar fi caraghios și absurd să se teamă de niște nenorocite de figuri de ceară.

Se întoarse brusc și întîlni din nou privirea doctorului Bourdette, nevinovată și rău-prevestitoare, totodată. Se întoarse la fel de brusc la loc. Și Crippen, la fel.

— „Bagă de seamă Crippen — își zise în gînd — și voi toți ceilalți. Dacă-l mai văd pe unul singur mișcînd vă fac bucățele, înțelegeți?".

4.

Cel mai bine ar fi fost să plece. Material avea destul de-acuma. Redactorul n-o să-l întrebe dacă a stat întreaga noapte în „Peștera asasinilor" sau numai o parte. Singuri paznicii de noapte s-ar putea să-l vadă. Și directorul, bine înțeles. Dar o să-i mai dea în cazul ăsta cele cinci lire promise? Ce-o face Rosa? o fi dormind sau e încă sus și se gîndește la el?

Ciudat!

Figurile nu numai că se mișcau atunci cînd el nu se uita la ele, dar și respirau! Nu cumva era chiar respirația lui? Reținu aerul în plămîni apoi expiră adînc. Da, era respirația lui... dar... dar dacă figurile de ceară s-au prins că el nu mai respiră și nu mai respiră nici ele?!

Cumplit mod de a-ți cîștiga existența!

Heweson privi în jurul său cu ochii măriți. Avea tot mai apăsător sentimentul că în clipa următoare aici o să se ridice o mînă, dincolo o să se miște o buză, o să se ridice o pleoapă. Adică așa cum fac elevii din fundul clasei cînd învățătorul e întors la tablă, dar care sînt apoi cuminți ca niște mielușei cînd dascălul se întoarce iarăși cu fața spre clasă.

Heweson trebuia să-și îndrepte atenția în altă parte. Cel mai bine asupra sa. Este un ziarist falit. Trăiește de azi pe mîine, dar trăiește, respiră în timp ce toți domnii ăia de ceară nu sînt decît niște marionete destinate să distreze vizitatorii morbizi. Apropo, ce era cu anecdota pe care i-o spusese cineva aseară?...

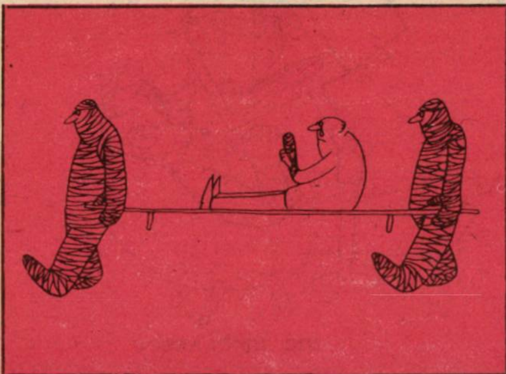
Încercă să-și aducă aminte, dar degeaba.

Pentru o clipă privirea lui o întîlni din nou pe cea a doctorului.

— „Tu te-ai mișcat, strigă Heweson la el. Te-ai mișcat, luate-ar dracu! Te-am văzut"!

Apoi rămase stană de piatră.

Doctorul Bourdette cobori grațios de pe piedestalul care era cu aproximativ șaizeci de centimetri mai înalt și în jurul căruia era bine întins un șnur roșu. Puse un picior pe sub șnur, apoi trecu pe sub el ca pe sub o boltă. Se așeză chiar în fața lui Heweson, făcu o mișcare cu capul și zise:

— Bună seara. Nu speram să am un camarad pe timpul nopții, continuă el într-o engleză impecabilă, că nici accentul nu se observa a fi al unui străin. Am auzit însă discuția dv. cu stimabilul director al muzeului... Ceva îmi spune că sînteți... cum se zice... nervos. Stimate domnule, nu-i vorba de nici o nălucire. Și nu-s nici o biată figură de ceară care a prins acum viață. Sînt doctorul Bourdette în carne și oase! Dați-mi voie să vă explic. Împrejurări pe care nu vi le pot înfățișa pe larg mă obligă să trăiesc în Anglia. Ieri seara chiar în fața casei în care ne aflăm am fost observat de un polițist. Am avut impresia că ar cam avea de gînd să-mi pună cîteva întrebări indiscrete, din care cauză m-am amestecat în mulțime și am intrat. Pentru o sumă de nimica toată am putut vizita „Peștera asasinilor".

Nu era ușor nici înăuntru! La un moment dat am strigat „arde"! și în timp ce lumea se îmbulzea spre ieșire, eu am luat frumușel capa de pe umerii dublurii mele de ceară. Figurina am ascuns-o sub podium iar eu m-am urcat pe piedestal în locul ei.

Vă mărturisesc sincer că a fost un adevărat chin să fac din mine o statuie. Din fericire nu a trebuit să stau tot timpul înțepenit, din cînd în cînd am avut posibilitatea să mai și respir, să mă mai și mișc. Un puști m-a observat, a spus părinților, dar aceștia i-au promis c-o să-i împrumute cîteva palme dacă mai cugetă asemenea prostii...

Ceea ce vă spunea directorul este întru totul adevărat. Greșește numai cînd afirmă că sînt mort, cu toate că pentru mine e mai bine dacă oamenii cred acest lucru. Numai că nu v-a explicat și motivele mele. Știți, unii oameni colecționează obiecte de porțelan, alții fel de fel de gîngănii. Eu număr gîtlejurile retezate...

Sînt fericit că împrejurările au făcut ca în noaptea asta să ne aflăm împreună. Din motive de securitate personală am fost obligat să-mi limitez la maximum activitatea. De aceea salut fiecare prilej care mi se oferă pentru a-mi putea spori colecția. Aveți un gît cam subțire, domnule, mie îmi plac cele groase, roșii.

Duse mîna la buzunarul din spate și scoase un brici.

— Marcă franțuzească, în Anglia nu prea vezi d-astea. Uitați-vă ce lamă subțire are. Ca fost frizer bine crescut aș vrea să vă pun o întrebare. Vă convine briciul acesta?

Se apropie de Heweson fără cel mai mic zgomot.

— Ați vrea să fiți amabil să ridicați puțin barba? Mulțumesc. Încă puțin. Încă foarte puțin. Așa, mulțumesc... Mulțumesc, domnule.

5.

Într-un colț al peșterii se găsea un geamulet pe unde, în timpul zilei, pătrundeau razele de soare. Ele se amestecau apoi cu lumina becurilor dînd, împreună, o lumină ciudată...

Figurile de ceară stăteau fiecare la locul lor gata să-și primească vizitatorii. Heweson stătea în mijlocul încăperii, sprijinit de spătarul fotoliului. Ținea gîtul întins ca și cînd ar fi vrut să se bărbierească.

Și cu toate că nu se vedea vreo urmă pe gît sau pe corp, era mort...

ROBERT TURNER

MAI MULTE LOVITURI DE TRĂZNET

1. Te-am întrebat ceva, Jay !

Zbîrnîitul telefonului se auzi pe la cinci și jumătate după-amiază. Breen se afla în sufragerie. Tocmai avea de gînd să se uite la televizor la un film cu cowboy și să bea un pahar cu whisky cu apă minerală. Beth, soția lui, se găsea în baie.

— Răspund eu, iubito, strigă Breen ridicîndu-se și dînd mai încet sonorul.

Ridicînd receptorul auzi glasul centralistei.

— New Yorkul îl cheamă pe domnul James Binford, vă rog.

Vorbea atît de răspicat, încît era imposibil să nu se audă bine.

Paharul cu whisky îi căzu lui Breen din mînă. Rămase o clipă nemișcat, fără să poată rosti o vorbă.

— Alo, alo, domnule ! ? chemă fata din centrală.

— Ierta... iertați-mă... bîigui Breen. Cred că nu am auzit bine, ați vrea să repetați ?

— Am New Yorkul pe fir, vrea cu domnul James Binford, repetă telefonista. Domnul Binford la telefon ?

— Nu, nu e domnul Binford ! țipă Breen.

— Bine, domnule, dar domnul Binford e acasă ?

— Nu, spuse Breen, căruia inima îi ajunsese în gît. Nu locuiește nimeni aici cu acest nume. Ați încurcat numerele...

— Iertați-mă, dar nu e Beach 541—472 ?

Ba da, răspunse. Dar și așa e greșeală. Aici nu locuiește nici un Binford. V-au dat un număr greșit, vă asigur.

— Scuzați-mă, domnule.

Breen puse receptorul în furcă și rămase neclintit lîngă aparat.

— Cine a fost, Jay, întrebă Beth care tocmai ieșise din baie, cu un prosop înfășurat în formă de turban în jurul capului, cu un cearșaf învelit pe corp. Picături de apă i se scurgeau pe

umeri şi pe picioarele lungi, frumos formate. Şi fără farduri faţa ei tînără era foarte frumoasă, apa nefăcînd altceva decît să-i mărească prospeţimea tenului.

— Jay, spuse ea îmbufnată, te-am întrebat cine a fost la telefon ?

Breen nu-i răspunse.

Beth observă paharul spart la picioarele lui Breen şi o pată mare, udă pe covor.

— Ah, Jay ! Ai scăpat paharul din mînă ! Ce s-a întîmplat ?

— Nu ştiu cine a fost, Beth. Nu ştiu, răspunse Breen iar faţa lui mare, cărnoasă şi transpirată căpătă o expresie de om bolnav.

— Ce-a zis ? întrebă Beth. Aveau un număr greşit ? Pe cine căuta ?

— Căuta... dar mai bine... Da, da, ai dreptate, au încurcat numărul.

Beth se apropie de el.

— Jay, nu trebuie să-mi răspunzi aşa. Ceva nu-i în ordine, n-ai vrea să-mi spui ce ? Aş putea să te ajut cu ceva ?

Privirile li se întîlniră pentru o clipă. Breen îşi lăsă apoi primul capul în jos.

— Căuta... era un telefon din New York. Pen... pentru domnul James Binford, spuse Breen.

Femeia se trase speriată înapoi.

— O, nu, Jay ! Nu se poate ! Nu te ştie nimeni sub acest nume. Cine-ar putea fi ?

Jay făcu o mişcare care trăda nerăbdare.

— De unde să ştiu ? strigă. Crezi cumva că trebuie să stau să aştept pînă aflu cine m-a căutat ?

Beth se duse spre băruleţ şi turnă două whisky-uri. Unul i-l întinse lui Breen.

— Linişteşte-te, Jay. După cinci ani n-are de ce să e mai cuprindă panica. Nu uita că şi eu sînt amestecată în povestea asta.

— Dar nu ca mine, răspunse. Tu n-ai omorît pe nimeni.

— Ascultă, spuse Beth. Încearcă să te gîndeşti astfel : un anume băiat pe nume Binford şi-a însuşit 90 000 dolari de la Metro Savings and Loan din New York, şi l-a ucis pe contabilul care descoperise frauda ca să cîştige timp pentru a putea fugi. Acum însă toţi cred că el trăieşte în Mexic sau undeva prin America de Sud. Nimeni nu cunoaşte adevărul. Istoria asta însă nu are nimic comun cu tine, cu noi. Tu nu-ţi dai seama de asta ? Ce-avem noi comun cu acel domn ? Nimic !

— Da, numai că, vezi, cineva ştie unde sînt...

— Stai ! Tu eşti Jay Breen, agent de asigurări ieşit la pensie. Trăieşti şi lucrezi aici de douăzeci de ani. Ai hîrtii cu care poţi face dovada. Aici, în Florida, eşti ştiut ca Jay Breen. Ce ai tu comun cu domnul Binford, Jay ? Nimeni nu te poate chema cu acest nume. Poate a fost un nume asemănător şi tu l-ai încurcat.

Breen se ridică de la locul lui, se duse la bar şi îşi mai turnă un pahar.

— Beth, eu ştiu ce am auzit, spuse. Telefonista mi-a repetat de cîteva ori. De cîteva ori, înţelegi ? Imposibil să nu fi înţeles.

— Dar pricepe, dacă a fost aşa cu adevărat, atunci povestea ar putea avea o noimă. Cine te-ar fi putut chema ?

— Asta-i tocmai ce aş vrea să ştiu şi eu, răspunse.

— Poliţia, categoric n-a fost Ei ar fi fost deja aici. Nici F.B.I. Ăştia nu glumesc.

— Stai Beth. Mac Creary avea un băiat, nu ?

— Cine ?

— Să nu spui că ai uitat de contabilul Mac Creary ! Mi-amintesc că avea doi băieţi, cel mai mare era de paisprezece ani. Acum sigur are nouăsprezece. S-ar putea să fie el.

— Pentru dumnezeu, Jay ! strigă Beth. Dramatizezi. Tu-ţi închipui că băiatul ăsta n-a făcut nimic vreme de cinci ani decît să ia chipul lui Sherlok Holmes şi să colinde toată ţara pentru a te căuta, în loc să umble la şcoală ? Şi după ce te-a găsit s-a întors la New York şi a început să te chinuiască de la distanţă, cu telefonul...

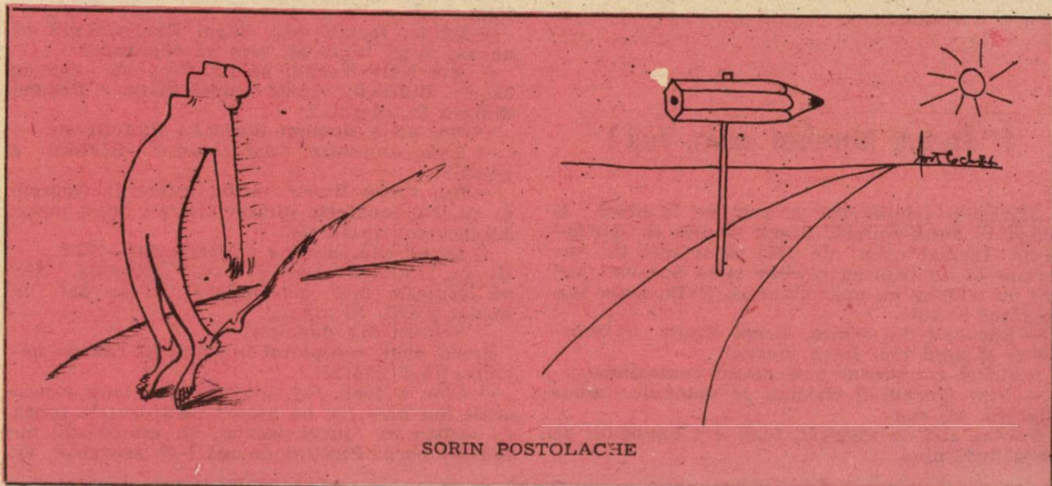
Şi izbucni în rîs.

— Nu rîde ! spuse Breen. Există oameni care caută cele mai absurde mijloace pentru a se răzbuna. Poate fi şi soţia lui, care s-a adresat vreunui detectiv particular. Şi la urma urmelor ce importanţă are asta ? Te pricepi de minune să fii atît de rece şi lucidă.

— Bineee ! spuse ea înainte de a se duce în dormitor. Dacă tot o doreşti atîta, să ne lăsăm copleşiţi de frică şi să tremurăm ca doi iepuri — după cinci ani, cînd practic am şi uitat ce s-a întîmplat şi trăim liniştiţi şi mulţumiţi. Fii înţelept, ce tremuri atîta din cauza unui telefon anapoda sau ce naiba o fi fost. Mori de frică, dacă vrei ! Tremură şi bea să-ţi dea curaj !

Breen nu-i răspunse. Mai bău un pahar apoi se duse să facă un duş.

Seara şi-o petrecuseră la vecini, jucară cărţi, se distrară. Întorcîndu-se acasă găsiră sub uşă

SORIN POSTOLACHE

o telegramă. Miinile îi tremurau atît de tare lui Breen încît Beth fu nevoită să ia ea plicul pentru a-l deschide. În telegramă scria :

„Cînd am să te sun a doua oară să nu fi la fel de laş. Stai de vorbă cu mine"

Telegrama îi era adresată lui James W. Binford, dar strada şi numărul casei erau ale lui Breen. Fusese expediată din New York cu cîteva ceasuri în urmă. Semnată : Mac.

După ce Breen i-o citi, Beth spuse :

— Ai avut dreptate. Cineva e pe urmele noastre, Jay !

Îşi luară o sticlă de whisky scoţian în bucătărie pentru a sta de vorbă pe îndelete. Breen repeta încontinuu : „Mac, Mac, Mac... Cine dracu ar putea fi ? Cineva din familie ? Din familia lui Mac Creary ?" Turna pahar după pahar pînă se ameţi de-a binelea. Beth îl ajută să se ducă pînă la pat.

2. Oamenii nevinovaţi nu fug, Jay

A doua zi.

— M-am gîndit toată noaptea la treaba asta, Jay. Cred că ştiu despre ce-i vorba. Trebuie să fie FBI sau asigurările al căror client este firma Metro. Numai că nu au nici o dovadă convingătoare. Numai presupuneri. Nu ştiu cum au dat de noi, cert este că au dat. Acum totul depinde de noi. Dacă o să ne lăsăm cuprinşi de panică, o să ne trezim exact după gratii.

— Şi ce-ar trebui să facem, după părerea ta ?

— Să ne purtăm natural, ca totdeauna. Nu trebuie să ne lăsăm provocaţi. Chiar în cursul dimineţii ne ducem la Western Union cu telegrama şi spunem că am deschis-o din greşeală, că nu corespunde ca nume. După aceea scrie că la noi nu este nimeni pe care să-l cheme Binford. Dacă or să vină telegrame asemănătoare le trimitem, de asemenea, înapoi. Şi o să ne purtăm ca nişte cetăţeni foarte necăjiţi şi oropsiţi.

— Asta ar merge, răspunse încet Breen. Cu atît mai mult cu cît nu putem fugi, asta-i sigur. Asta-i încă una din ideile tale senzaţionale. Dacă am avea bani gheaţă, am putea pleca...

— Şi ni i-am pune imediat pe urme, pînă a nu apuca să facem o milă. Oamenii nevinovaţi nu fug, Jay ! Şi chiar dacă nu ne-ar prinde, cît crezi tu că am putea-o duce cu cei 15 000 dolari pe care îi mai avem ? Dar o să avem o grămadă de bani îndată ce investiţiile vor începe să producă.

— Dacă povesea asta o să se sfîrşească, spuse Jay.

Predară telegrama.

3. Necunoscut, la această adresă

În ziua aceea nu s-a mai întîmplat nimic. Telefonul nu mai zbîrnii. Seara ieşiră în oraş. Beth făcu oarecari cumpărături, soţul făcu o vizită la biroul care-i aparţinea lui şi asociatului lui.

În noaptea aceea avură amîndoi o bună dispoziţie, reuşind să discute calmi despre telefon şi despre telegramă.

— Eşti o femeie cu adevărat inteligentă, draga mea, spuse Breen. Prin sistemul ăsta al tău or să ne piardă urma. Numai dacă nu ne lăsăm cuprinşi de panică şi nu facem nici un pas greşit.

După masă, pe la cinci, telefonul se auzi din nou. Era o convorbire locală. În receptor se auzi o voce de bărbat, zicînd :

— Domnul Binford ? Sînteţi domnul James W. Binford, sper. Cum vă simţiţi, domnule Binford ?

Glasul lui Breen era plin de teamă şi ciudă.

— Aţi greşit numărul ! urlă şi trînti receptorul.

Pe cămaşă îi apărură picături de sudoare. Spuse apoi cu năduf :

— De aici a sunat, de aici ! De aceea nu a sunat aseară. Era pe drum. Ce facem, Beth ? întrebă el cu glas frînt.

Telefonul sună din nou şi Breen sări repede în capătul celălalt al canapelei, cît mai departe de telefon.

— Trînteşte-l de perete ! Nu vreau să-l mai aud ! Beth, Beth, opreşte-l ! Opreşte-l !

— Jay, fii amabil şi calmează-te !

Se uită la ea disperat în timp ce puse mîna pe receptor. Nu spuse nici un cuvînt, asculta doar. Vocea bărbatului se auzi în întreaga încăpere.

— Jim ? Nu fii nebun, Jim, trebuie să vorbeşti cu mine. Tu ştii bine că mai devreme sau mai tîrziu va trebui să vorbeşti cu mine... Jim ! Jim Binford ! ?

Beth întrerupse legătura cu multă grijă. Apoi, pînă a nu apuca cel care chemase să formeze din nou, Beth formă numărul de la reclamaţii.

— Domnişoară, un individ insistent ne urmăreşte cu o serie de convorbiri şi cere să vorbească cu un oarecare domn James Binford de care nici n-am auzit, spuse ea energic. I-am explicat că aici nu locuieşte nimeni cu acest nume şi că, desigur, e o greşeală, dar n-avem cu cine vorbi. Telefonează într-una. Nu există vreo modalitate pentru a-l obliga să înceteze ?

După ce puse receptorul în furcă, îi explică soţului că este foarte greu să-l găsească pe insul care le face greutăţi, dar că vor face tot ce stă în puterile lor pentru a nu se mai repeta.

În seara aceea nici Breen, nici soţia lui nu cinară. În cursul după amiezii telefonul sună de patru ori, dar nici unul dintre ei nu avu curajul să răspundă. În cele din urmă Beth înfăşură telefonul într-o bucată de stofă groasă şi închise glasswandul care despărţea sufrageria de celelalte camere.

Dimineaţă găsiră la cutia poştală o scrisoare adresată lui James W. Binford. Adresa expediatorului nu era trecută. Breen se grăbi s-o deschidă. Beth i-o smulse din mînă şi fugi în casă.

— Nu fii prost ! spuse. Asta-i exact ce aşteaptă ! Adică cel mai mic semn că eşti Binford !

Breen se uită încruntat la ea în timp ce scria pe plic : „Necunoscut la această adresă". La tîmplă îi zvîcni puternic o venă, pe faţă i se vedeau limpede urmele unei nopţi de veghe.

— Mergem în oraş şi o punem la poşta centrală.

Scrisoarea nu-l enervă prea tare pe Breen. Altceva îl neliniştea acum. Ieşi din cameră ca un lunatec.

— Încotro ? îl întrebă Beth.

Nu-i răspunse. Beth îl urmă pînă în sufragerie. Jay se duse la telefon şi luă de pe el bucata de material.

— Trebuie să văd, altfel înnebunesc ! Trebuie să văd dacă mai sună. Dacă omul acela mai vrea să vorbească cu mine.

4. Nu mă lăsa singur, Beth, rămîi cu mine...

Nu mai sună nimeni toată dimineaţa. Pînă la prînz Breen nu puse în gură nici un dumicat. Avea expresia unui copil pe care-l dorea teribil burtica. Grijulie, Beth, îl prinse de umăr încercînd să-l aducă cu gîndurile pe pămînt.

— Jay, dragule, în felul acesta nu poţi merge mai departe. Trebuie să prinzi curaj, nu trebuie să te dai bătut. O să vezi tu că o se termine în curînd. Dar trebuie să rezistăm, să ne ferim să ne distrugem nervii.

— Cum adică, te rog frumos ? întrebă Breen. Sînt mai puternici ca mine.

— Trebuie să te odihneşti, Jay. După masă ne ducem la doctor, să-ţi prescrie ceva calmante.

Breen nu opuse rezistenţă.

Revenind de la doctor auziră telefonul zbîrnîind în locuinţa lor. Breen smulse cheia din mîna soţiei şi o introduse repede în broască şi deschise precipitat. Beth încercă să-l reţină, dar el i se smulse şi intră în fugă în casă. Venele de la tîmplă şi gît erau gata să-i pocnească.

Beth se opri în pragul uşii şi se uită la el cum ridică receptorul şi începe să strige :

— Dracu' să te ia ! Şi mai lasă-ne în pace ! Şi nu ne mai otrăvi viaţa ! Auzitu-m-ai ? ! În casa asta nu-i nici un Binford !

Prinse apoi telefonul bine în mînă şi-l izbi de perete cît putu el de tare. Aparatul căzu, ţăndări, pe podea.

Breen se prăbuşi neputincios pe canapea şi începu să plîngă cu sughiţuri. Beth se îndepărtă încet. Cînd se întoarse îl găsi pe Breen şezînd cu palmele strînse între genunchi. Privea în podea şi părea că faţa lui prinsese puţină culoare.

— Te simţi mai bine, Jay ? îl întrebă. Poate asta ţi-a făcut bine, poate te-a uşurat... Acum ia-ţi prafurile şi du-te de te culcă.

Se ridică ascultător.

— Da, răspunse, mă simt mai bine... Cel puţin aşa cred...

Se apropie încet de ea, o trase aproape de el, apropiindu-şi obrazul fierbinte de gîtul ei.

— Beth, Beth... şopti. Ce-ai să te faci fără mine ? Nu trebuia să te amestec în povestea asta : Cum dumnezeu reuşeşti să fii atît de tare ? Cu mult mai tare decît mine ? !

— Cred că asta depinde... bine... n-aş vrea să te necăjesc... dar cred că... că asta depinde de faptul că tu eşti amestecat mai mult ca mine. Dar să lăsăm asta acum... Tu trebuie să te odihneşti !

Trecură cam trei ceasuri pînă ce Breen să se trezească. Abia făcut ochi că începu să strige în camera întunecată.

— Beth să nu răspunzi ! Auzi ? ! Unde eşti, Beth ? ! Nu pune mîna pe blestematul ăla de telefon ! Nu răspunde Beth, nu vorbi cu ei ! Nu răspunde, nu răspunde, nu răspunde... !

Femeia aprinse repede lumina şi-l privi mirată. El şedea pe pat cu părul răvăşit, cu ochii aprinşi, cu faţa leoarcă.

— Jay !

— A sunat telefonul ! se scuză el. A sunat, sună tot timpul ! Credeam c-am să prind putere...

— Ţi s-a părut, dragule, răspunse Beth. Telefonul nu funcţionează, chiar tu cu mîna ta l-ai făcut ţăndări.

Buzele îi tremurau vizibil.

—N-nu... răspunse. N-nu mi s-a părut nimic, a sunat. Nu ne lasă-n pace. O să continue să nu ne lase-n pace... Eu nu mai rezist... Eu mai bine mă duc la poliţie şi spun totul. Trebuie să se sfîrşească cumva !

Beth se făcu atît de palidă încît deveni dintr-odată urîtă. Sări din pat, se agăţă de soţul ei şi-l trase înapoi.

— Asta să n-o spui nici în glumă, îi şuieră ea în faţă. Să n-o mai repeţi ! La mine nu te gîndeşti ? ! Îţi închipui cumva că-mi face plăcere să ajung după gratii ? !

Breen avea ochii injectaţi, capul şi-l ţinea între palme.

Beth îl luă de mînă şi-l trase după ea în bucătărie. Încerca să-l înduplece să îmbuce ceva, dar Breen refuză. N-avea poftă decît pentru băutură. Termină de băut sticla pe care o începuse cu o zi în urmă. Spuse apoi :

— Prafurile pentru dormit nu mă ajută. Am să beau atîta pînă am să adorm... Rămîi cu mine, Beth, te rog nu mă lăsa singur...

Beth şedea lîngă el, începu să amestece cărţile. Breen îşi mai turnă un pahar şi-l dădu peste cap. Rămase o clipă nemişcat ca şi cînd ar fi auzit zgomot.

— Sună telefonul... îl aud... Dar eu ştiu că în realitate nu sună, înţelegi ? Şi cu toate astea îl aud ! Repetă la nesfîrşit numele meu ! Ah, Beth ! Îl aud, spune : Domnule Binford, domnule Binford, Binford ! ! !

Breen se ridică nesigur. Trase un scaun. Mîinile îi tremurau, obrazul îi era lipsit de orice expresie, plin de sudoare.

— N-ajungem la nici un rezultat, spuse. Nu mai pot sta în pat... Ies să iau o gură de aer curat...

Şi o porni spre uşă.

Beth puse jos cărţile şi se uită la el.

ANDO